MORGAN RICE
UN
VIS
AL
MURITORILOR
CARTEA 15 DIN INELUL VRĂJITORULUI

UN VIS AL MURITORILOR

CARTEA 15 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut autor al serialului de fantezie epic THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și nu mai mult); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, si ramai in legatura!

Selectați Acclaim pentru Morgan Rice

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
--Cărți și recenzii de filme, Roberto Mattos

„[O] fantezie epică distractivă.” —Kirkus Reviews

„Începuturile a ceva remarcabil sunt acolo.” --Revista de carte din San Francisco „Plenă

de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.” --Publishers Weekly

„O fantezie plină de spirit... Doar începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri”. --Midwest Book Review

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea nr. 2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJĂ DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea nr. 5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea nr. 3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
A RITE OF SWORDS (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea nr. 2)

Jurnalele vampirilor
TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)

TRADAT (Cartea #3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Copyright © 2014 de către Morgan Rice
Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea privind drepturile de autor din SUA din 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului.
Această carte electronică este autorizată numai pentru plăcerea dumneavoastră personală. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să cumpărați un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați cumpărat-o sau nu a fost achiziționată numai pentru uzul dvs., atunci vă rugăm să o returnați și să cumpărați propria copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele fie sunt produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este în întregime coincidență.
Imagine jachetă Copyright Isoga, folosită sub licență de la Shutterstock.com.

CUPRINS

CAPITOL UNUL
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISISE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOASPREZECE
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL DOUAȘI DOI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECE
CAPITOLUL TREIZECI UNUL
CAPITOLUL TREIZEI DOI

CAPITOLUL TREICEI TREI
CAPITOLUL TREIZECI PATRI

CAPITOL UNUL

Gwendolyn deschise încet ochii, plină de nisip, efortul luându-i toată puterea. Nu putea să le deschidă decât o aşchie şi se uită cu ochii miji la o lume înceţoşată, plină de lumină solară. Undeva sus, soarele strălucitor al deşertului străluceau, creând o lume care a orbit-o cu alb. Gwen nu ştia dacă era moartă sau în viaţă – îl bănuia pe cel din urmă.

Orbită de lumină, Gwen era prea slabă pentru a-şi întoarce capul la stânga sau la dreapta. *Aşa a fost* , se întrebă ea, *să fii mort* ?

Deodată, o umbră a fost aruncată pe faţa ei şi a clipit şi a văzut o glugă neagră deasupra ei, ascunzând faţa unei mici creaturi, cu faţa ascunsă în întuneric. Tot ce putea vedea Gwen erau ochii ei galbeni, strălucitori, care se uitau la ea, examinând-o de parcă ar fi fost un obiect pierdut pe podeaua deşertului. A scos un scârţâit ciudat, iar Gwen şi-a dat seama că vorbea într-o limbă pe care nu o înţelegea.

Se auzi un târâit de picioare, un nor mic de praf şi încă două dintre aceste creaturi apărură peste ea, cu feţele acoperite cu glugă negre, cu toţi ochii strălucitori, mai strălucitori decât soarele. Au scârţâit, părând că comunică între ei. Gwen nu putea să spună ce fel de creaturi erau acestea şi se întrebă încă o dată dacă era în viaţă sau dacă totul era un vis. A fost o altă halucinaţie pe care o suferise în ultimele zile în căldura deşertului?

Gwen a simţit o lovitură pe umăr şi a deschis din nou ochii pentru a vedea una dintre creaturi întinzându-se cu toiagul şi împingând-o, probabil încercând să vadă dacă era încă în viaţă. Gwen a vrut să întindă mâna şi să-l trântească, supărată – dar era prea slabă chiar şi pentru asta. Ea a salutat senzaţia, totuşi; o făcea să simtă că poate, doar poate, era în viaţă până la urmă.

Gwen simţi brusc că ghearele lungi şi subţiri i se înfăşoară în jurul încheieturilor, braţelor şi simţi că este ridicată, ridicată pe un fel de pânză, poate o pânză. Ea a simţit că este târâtă pe podeaua deşertului, alunecând înapoi sub soare. Habar n-avea dacă era târâtă până la moarte, dar era prea

slabă să-i pese. Ea a ridicat privirea și a văzut lumea trecând, cerul tresărind așa cum a făcut ea, soarele la fel de fierbinți și strălucitori ca întotdeauna. Nu se simțise niciodată atât de slăbită sau deshidratată în viața ei; fiecare respirație se simțea de parcă ar fi suflat foc.

Gwen a simțit deodată un lichid rece curgându-i pe buze și a văzut una dintre creaturi aplecându-se deasupra ei, turnând apă dintr-un sac. A fost nevoie de toată energia ei doar pentru a reuși să-și scoată limba. Apa rece i se prelingea pe gât și se simțea de parcă înghitea foc. Nu-și dăduse seama că gâtul ei putea deveni atât de uscat.

Gwendolyn a băut cu lăcomie, uşurată că măcar aceste creaturi erau prietenoase. Creatura, însă, a încetat să mai verse după câteva secunde, trăgând înapoi sacul.

— Mai mult, încercă Gwen să șoptească, dar cuvintele nu ieșiră, vocea ei încă prea răgușită.

Gwen a continuat să fie târâtă și a încercat să adune energia pentru a se elibera, să întindă mâna și să apuce acel sac, să bea toată apa care era acolo. Dar ea nu avea energia nici măcar să ridice un braț.

Gwen a fost târâtă și târâtă, picioarele și picioarele ei lovind de denivelări și stânci dedesubt și părea să continue pentru totdeauna. După un timp, nu a mai putut spune cât timp trecuse. Se simțea ca niște zile. Singurul sunet pe care l-a auzit a fost acela al vântului din deșert care se sfâșie, purtând mai mult praf și căldură.

Gwen a simțit mai multă apă rece pe buze și a băut mai mult de data asta, până când a fost trasă. Ea a deschis ochii un pic mai mult și, când a văzut creatura s-o îndepărtează, și-a dat seama că o hrănea încet pentru a nu-i da prea mult deodată. Apa care i se prelingea pe gât nu se simțea la fel de aspră de data aceasta și simți că hidratarea îi curgea în vene. Și-a dat seama cât de disperată avea nevoie de el.

„Te rog”, a spus Gwen, „mai mult”.

Creatura, în schimb, și-a turnat puțină apă pe față, pe ochi, iar apa rece s-a simțit atât de răcoritoare în timp ce i-a prelingut pielea fierbinte. I-a luat o parte din praful de pe pleoape și a reușit să le deschidă puțin mai mult – suficient pentru a vedea măcar ce se întâmplă.

Peste tot în jurul ei, Gwen a văzut mai multe dintre aceste creaturi, zeci de ele, târâind de-a lungul podelei deșertului în mantii și glugăle lor negre, vorbind între ele cu zgomote ciudate de scârțâit. S-a uitat doar cât să-i vadă purtând mai multe cadavre și a simțit o ușurare imensă când a

recunoscut trupurile lui Kendrick, Sandara, Aberthol, Brandt, Atme, Illepra, copilul, Steffen, Arliss, câțiva Silver și Krohn. — poate vreo duzină în total. Toți erau târâți alături de ea, iar Gwen nu-și putea da seama dacă erau vii sau morți. Din felul în care zăceau toți, toți atât de moale, putea doar să presupună că erau morți.

Inima i s-a scufundat, iar Gwen s-a rugat lui Dumnezeu că nu era cazul. Cu toate acestea, era pesimistă. La urma urmei, cine ar fi putut supraviețui aici? Încă nu era pe deplin sigură că *supraviețuise* .

În timp ce continua să fie târâtă, Gwen închise ochii, iar când i-a deschis din nou, și-a dat seama că a adormit. Ea nu știa cât mai trecuse timp, dar acum era târziu în ziua, cei doi sori jos pe cer. Ea era încă târâtă. Se întreba cine sunt aceste creaturi; ea a presupus că sunt nomazi din deșert, poate un trib care reușise cumva să supraviețuiască aici. Se întrebă cum au găsit-o, unde o duceau. Pe de o parte, era atât de recunoscătoare că i-au salvat viața; pe de altă parte, cine știa dacă o duc să fie ucisă? Să fie o masă pentru trib?

Oricum, era prea slabă și epuizată pentru a face ceva în privința asta.

Gwen deschise ochii, nu știa cât mai târziu, tresărită de un foșnet. La început a sunat ca un tufiș de spini îndepărtați care se învârte pe podeaua deșertului. Dar pe măsură ce sunetul devenea din ce în ce mai puternic, mai neîncetat, ea știa că era altceva. Sună ca o furtună de nisip. O furtună de nisip neîncetată.

Pe măsură ce se apropiau de ea, iar oamenii care o cărau s-au întors, Gwen s-a uitat în sus și i s-a oferit o privelițte diferită de cea pe care o văzuse vreodată. Era o privelițte care îi făcea stomacul să se învârtă, mai ales când și-a dat seama că se apropiau de ea: acolo, la vreo cincizeci de metri distanță, era un zid de nisip furios, care se ridica chiar în sus, atât de sus încât nu putea vedea dacă avea un Sfârșit. Vântul a suflat puternic prin ea, ca o tornadă cuprinsă, iar nisipul s-a zvârcolit violent în aer, atât de gros încât nu putea vedea prin el.

S-au îndreptat spre acest zid de nisip furios, zgomotul atât de puternic încât era asurzitor, iar ea se întrebă de ce. Părea că se apropiau de moartea instantanee.

"Intoarce-te!" Gwen încercă să spună.

Dar vocea ei era răgușită, prea slabă pentru ca cineva să o audă, mai ales peste vânt. Se îndoia că o vor asculta, chiar dacă ar fi auzit-o.

Gwen a început să simtă nisipul zgâriindu-i pielea în timp ce se apropiau de peretele de nisip agitat și, deodată, două creaturi s-au apropiat de ea și au întins peste ea un cearșaf lung și greu, drapându-l peste corp, acoperindu-i fața. Și-a dat seama că o protejează.

O clipă mai târziu, Gwen s-a trezit într-un zid violent de nisip agitat.

Când au intrat în el, zgomotul era atât de puternic, încât Gwen a simțit că va deveni surdă și s-a întrebat cum ar putea supraviețui asta. Gwen și-a dat seama imediat că această pânză de deasupra ei o salva; îi proteja faţa şi pielea să nu fie rupte de peretele de nisip furios. Nomazii au mers mai departe, cu capul în jos, lângă peretele de nisip, de parcă ar fi făcut asta de multe ori înainte. Au continuat să o smulgă prin ea și, în timp ce nisipul năvăli în jurul ei, iar Gwen se întrebă dacă va avea vreodată un sfârșit.

Apoi, în cele din urmă, a urmat liniștea. Dulce, dulce tăcere, cum nu savurase niciodată până atunci. Doi nomazi au îndepărtat pânza de pe ea, iar Gwen a văzut că eliberaseră peretele de nisip, ieșiseră pe cealaltă parte. Dar cealaltă parte? se întrebă ea.

În cele din urmă, târâirea s-a oprit și, pe măsură ce s-a întâmplat, s-a răspuns la toate întrebările lui Gwen. Au așezat-o cu blândețe, iar ea a rămas întinsă acolo, nemișcată, privind în sus la cer. Ea clipi de mai multe ori, încercând să înțeleagă priveliștea dinaintea ei.

Încet, priveliștea dinaintea ei s-a focalizat. Ea a văzut un zid incredibil de înalt făcut din stâncă, urcând la sute de metri în nori. Zidul se întindea în toate direcțiile, dispărând în orizont. În vârful acestor stânci falnice, Gwen a văzut metereze, fortificații, iar deasupra lor, mii de cavaleri purtând armuri care străluceau în soare.

Ea nu putea înțelege. Cum ar putea fi aici? se întrebă ea. Cavaleri, în mijlocul deșertului? Unde au dus-o?

Apoi, deodată, cu o zguduire, ea și-a dat seama. Inima i-a bătut mai repede când și-a dat seama deodată că o găsiseră, ajunseseră aici, peste Marea Deșeuri.

A existat, până la urmă.

Al Doilea Inel.

CAPITOLUL DOI

Angel simți că se prăbușește prin aer în timp ce se cufunda, cu capul înainte, pentru apele furioase ale mării agitate de dedesubt. Încă mai vedea corpul lui Thorgrin scufundat sub apă, inconștient, moale, scufundându-se mai adânc cu fiecare clipă care trecea. Ea știa că el ar putea fi mort în câteva clipe și că, dacă ea nu s-ar fi aruncat de pe navă atunci când a făcut-o, el cu siguranță nu ar avea nicio șansă să trăiască.

Era hotărâtă să-l salveze – chiar dacă asta însemna viața ei, chiar dacă ea a murit acolo jos împreună cu el. Nu putea să înțeleagă cu adevărat, dar a simțit o legătură intensă cu Thor, încă din momentul în care s-au întâlnit pentru prima dată pe insula ei. Fusese singurul pe care îl întâlnise vreodată care nu se temea de lepră ei, care o îmbrățișase în ciuda acesteia, care o privise ca pe o persoană normală și care nu se ferise niciodată de ea nici măcar un minut. Simțea că îi datorează o mare datorie, simțea o loialitate intensă față de el și își va sacrifica viața pentru el, indiferent de preț.

Angel și-a simțit pielea străpunsă de apele reci înghețate în timp ce era scufundată. Se simțea ca și cum un milion de pumnale îi străpung pielea. Era atât de frig încât a tresărit și ea și-a ținut respirația în timp ce se cufunda, din ce în ce mai adânc, deschizând ochii în apele tulburi și căutându-l pe Thorgrin. Abia l-a zărit în întuneric, scufundându-se din ce în ce mai jos, și a dat o lovitură grozavă, din nou și din nou, și-a întins mâna și, folosind impulsul ei în jos, pur și simplu l-a prins de mânecă.

Era mai greu decât credea ea. Ea l-a încolăcit cu ambele brațe, s-a întors și a lovit cu piciorul furioasă, folosindu-și toată puterea pentru a-i face să nu mai coboare și, în schimb, să urce. Angel nu era mare și nu era puternică, dar învățase repede, crescând, că picioarele ei dețin o putere pe care partea superioară a corpului nu o avea. Brațele ei erau slabe de lepră, dar picioarele ei erau darul ei, mai puternice decât ale unui bărbat, și le folosea acum, dând din picior pentru viața ei, înotând în sus, spre suprafață. Dacă exista un lucru pe care ea a învățat când a crescut pe o insulă, a fost cum să înoate.

Angel și-a dat drumul din adâncul întunecat, sus din ce în ce mai sus spre suprafață, privind în sus și văzând lumina soarelui reflectată în jos prin valurile de deasupra.

Haide! ea credea. *Încă câțiva metri!*

Epuizată, neputând să-și țină respirația mult mai mult, s-a hotărât să lovească mai tare – și cu o ultimă lovitură, a explodat la suprafață.

Angel a venit icnind după aer și l-a adus pe Thor cu ea, cu brațele înfășurate în jurul lui, folosindu-și picioarele pentru a le ține pe linia de plutire, lovind cu piciorul și piciorul, ținându-i capul deasupra suprafeței. El încă îi părea inconștient, iar acum ea își făcea griji dacă s-a înecat.

„Thorgrin!” ea a plans. "Trezește-te!"

Angel l-a prins din spate, și-a înfășurat brațele strâns în jurul stomacului lui și a tras brusc spre ea, iar și iar, așa cum o văzuse pe unul dintre prietenii ei leproși făcând odată când un alt prieten se înneca. Ea a făcut-o acum, trăgându-se în diafragma lui, cu brațele ei tremurând în același timp.

— Te rog, Thorgrin, strigă ea. „Te rog să trăiești! Trăiește pentru mine!”

Angel a auzit deodată o tuse îmbucurătoare, urmată de vărsături de apă și a fost bucuroasă să-și dea seama că Thor se întorsese. A aruncat toată apa mării în timp ce-și tremura plămânii, tusind din nou și din nou. Angel a fost inundat de ușurare.

Și mai bine, Thor părea să-și fi recăpătat cunoștința. Întreaga încercare părea să-l fi scuturat în cele din urmă din somnul său profund. Poate, spera ea, el ar fi chiar suficient de puternic pentru a lupta cu acești bărbați și a-i ajuta să scape undeva.

Angel abia își terminase gândul când a simțit deodată o frânghie grea căzând pe capul ei, căzând din cer și înghițindu-i complet pe ea și pe Thorgrin.

Ea ridică privirea și văzu tăietorii stând peste ei la marginea navei, uitându-se în jos, apucând celălalt capăt al frânghiei și smulgând-o în sus, ridicându-i de parcă ar fi fost pești. Angel se zbătu, lovindu-se de frânghie, și ea speră că și Thor o va face. Dar în timp ce tușa, Thor încă stătea întins acolo, moale, iar ea își dădu seama că nu avea încă puterea să se apere.

Angel i-a simțit ridicați încet în aer, din ce în ce mai sus, apă picurând din plasă, în timp ce pirații îi trăgeau mai aproape, înapoi de navă.

"NU!" strigă ea, zvârnindu-se, încercând să se elibereze.

Un tăios întinse un cârlig lung de fier, prinse plasa și îi smulse cu o mișcare sacadată spre punte.

S-au legănat prin aer, snururile au fost tăiate și Angel a simțit că cade în timp ce aterizau cu putere pe punte, lăsând o treime de picioare bune și răsturnându-se așa cum au făcut ei. Coastele lui Angel l-au durut din cauza impactului și ea s-a lovit de frânghie, încercând să se elibereze.

Dar nu a fost de folos. În câteva momente, câțiva pirați au sărit peste ei, ținându-i pe ea și pe Thorgrin și smulgându-i afară. Angel a simțit că o apucau câteva mâini aspre și i-a simțit încheieturile legate la spate cu o frânghie grosieră, în timp ce era târâtă în picioare, picurând udă. Ea nici măcar nu se putea mișca.

Angel s-a uitat peste el, îngrijorat pentru Thorgrin, și ea l-a văzut legat și el, încă în afara ei, mai mult adormit decât treaz. Fiecare au fost târâți împreună pe punte, prea repede, Angel poticnându-se în timp ce mergeau.

„Asta te va învăța să încerci să scapi de noi”, se răsti un pirat.

Angel ridică privirea și văzu în fața ei o ușă de lemn spre puntea inferioară care se deschidea, iar ea se uită în întunericul calelor inferioare ale punții. Următorul lucru pe care l-a știut, ea și Thor au fost aruncați de pirați.

Angel simți că se prăbușește în timp ce zbura cu capul înainte în întuneric. Ea s-a lovit puternic cu capul de podeaua de lemn, aterizand prima fata, apoi a simtit greutatea corpului lui Thor aterand peste ea, cei doi rostogolindu-se in bezna.

Ușa de lemn de pe punte a fost trântită de sus, blocând toată lumina, apoi închisă cu un lanț greu, iar ea rămase întinsă acolo, respirând greu în întuneric, întrebându-se unde au aruncat-o pirații.

În capătul îndepărtat al calei, lumina soarelui a intrat deodată și a văzut că pirații deschiseseră o trapă de lemn, acoperită de bare de fier. Mai multe fețe au apărut deasupra, zâmbind în jos, unele dintre ele scuipând, înainte de a se îndepărta. Înainte să trântească și această trapă jos, Angel auzi o voce liniștitoare în întuneric.

"E in regula. Nu esti singur."

Angel tresări, surprinsă și ușurată să audă o voce, iar ea a fost șocată și bucuroasă când s-a întors să-și vadă toți prietenii așezați acolo în întuneric, cu mâinile legate la spate. Acolo stăteau Reece și Selese, Elden și

Indra, O'Connor și Matus, toți captivi, dar în viață. Fusese atât de sigură că toți fuseseră uciși pe mare și a fost inundată de ușurare.

Cu toate acestea, era plină de presimțire: dacă toți acești mari războinici ar fi fost luați prizonieri, se gândi ea, ce șansă avea vreodată vreunul dintre ei să iasă în viață de aici?

CAPITOLUL TREI

Erec stătea pe puntea de lemn a propriei sale nave, cu spatele lipit de un stâlp, cu mâinile legate în spatele lui, și se uită cu consternare la vederea dinaintea lui. Navele rămase ale flotei sale au fost întinse înaintea lui în apele calme ale oceanului, toate ținute captive în timpul nopții, blocate de flota a o mie de nave Imperiului. Toți erau ancorați pe loc, luminați sub cele două luni pline, navele lui arborând steagul patriei sale și navele Imperiului arborând steagurile aurii și negre ale Imperiului. A fost o priveliște descurajatoare. Se predase pentru a-și scuti oamenii de o moarte sigură – și totuși acum erau la cheremul Imperiului, prizonieri obișnuiți fără nicio ieșire.

Erec i-a văzut pe soldații Imperiului ocupând fiecare dintre navele lui, în timp ce o ocupau pe a lui, o duzină de soldați Imperiului stând de pază pe navă, uitându-se lejer spre ocean. Pe punțile navelor sale, Erec putea vedea câte o sută de oameni, toți aliniați, legați cu încheieturile la spate. Pe fiecare navă au depășit numărul paznicilor Imperiului, dar în mod clar gărzile Imperiului nu erau îngrijorați. Cu toți bărbații legați, nu aveau nevoie de *niciun* bărbat care să-i vegheze, cu atât mai puțin de o duzină. Oamenii lui Erec se predaseră și, în mod clar, cu flota lor blocată, nu aveau unde să meargă.

În timp ce Erec se uită la priveliștea dinaintea lui, era năpădit de vinovăție. Nu se predase niciodată în viața lui, iar faptul că trebuie să o facă acum îl durerea fără sfârșit. Trebuia să-și amintească că era comandant acum, nu un simplu soldat de infanterie și avea o responsabilitate față de toți oamenii săi. Oricât de depășiți numeric ar fi fost, nu ar fi putut să-i permită să fie uciși pe toți. În mod clar, au intrat într-o capcană, datorită lui Krov, iar lupta în acel moment ar fi fost zadarnică. Tatăl lui îl învățase că prima lege a a fi comandant era să știi când să lupți și când să depui armele și să alegi să lupți în altă zi, în alt mod. Spusese el, bravada și mândria au dus la moartea majorității bărbaților. A fost un sfat bun, dar un sfat greu de urmat.

„Eu însumi aș fi luptat”, se auzi o voce lângă el, sună ca vocea conștiinței sale.

Erec s-a uitat în sus și l-a văzut pe fratele său, Strom, legat de un stâlp de lângă el, arătând la fel de neclintit și încrezător ca întotdeauna, în ciuda circumstanțelor.

Erec se încruntă.

„Ai fi luptat și toți oamenii noștri ar fi morți”, a răspuns Erec.

Strom ridică din umeri.

„Vom coborî în orice direcție, frate”, a răspuns el. „Imperiul nu are decât cruzime. Cel puțin, în felul meu, am fi coborât cu glorie. Acum vom fi uciși de acești oameni, dar nu va fi pe picioarele noastre, ci va fi pe spatele nostru, cu săbiile lor în gât.”

„Sau mai rău”, a spus unul dintre comandanții lui Erec, legat de un post de lângă Strom, „vom fi luați ca sclavi și nu vom mai trăi niciodată ca oameni liberi. Pentru asta te-am urmărit?”

— Nu știi nimic din toate astea, spuse Erec. „Nimeni nu știe ce va face Imperiul. Cel puțin suntem în viață. Măcar avem o șansă. Cealaltă cale ar fi garantat moartea.”

Strom se uită dezamăgit la Erec.

„Nu este o decizie pe care tatăl nostru ar fi luat-o.”

Erec se înroşi.

„Nu știi ce ar fi făcut tatăl nostru.”

„Nu-i așa?” replică Strom. „Am trăit cu el, am crescut cu el pe Insule toată viața mea, în timp ce tu ai zbuciumat în jurul Inelului. Abia l-ai cunoscut. Și spun că tatăl nostru ar fi luptat.”

Erec clătină din cap.

„Sunt cuvinte ușoare pentru un soldat”, a replicat el. „Dacă ai fi comandant, cuvintele tale ar putea fi destul de diferite. Știam destule despre tatăl nostru ca să știu că și-ar fi salvat oamenii, cu orice preț. Nu era nerăbdător și nici impetuos. Era mândru, dar nu deborda de mândrie. Tatăl nostru *, soldatul de infanterie* , în tinerețe, ca și tine, ar fi putut lupta; dar tatăl nostru *Regele* ar fi fost prudent și ar fi trăit să lupte în altă zi. Sunt lucruri pe care le vei înțelege, Strom, pe măsură ce vei crește pentru a deveni bărbat.”

Strom se înroşi.

„Sunt mai bărbat decât tine.”

Erec oftă.

„Nu înțelegi cu adevărat ce înseamnă bătălia”, a spus el. „Nu până când nu pierzi. Nu până când nu-ți vezi oamenii morți înaintea ta. Nu ai

pierdut niciodată. Ai fost adăpostit pe acea insulă toată viața. Și asta ți-a format orgoliul. Te iubesc ca pe un frate, dar nu ca pe un comandant."

Au căzut într-o tăcere tensionată, într-un fel de armistițiu, în timp ce Erec ridică privirea în noapte, privind stelele nesfârșite și făcea un bilanț al situației. Își iubea cu adevărat fratele, dar atât de des în viață se certau despre orice; pur și simplu nu vedeau două lucruri la fel. Erec îşi dădu timp să se răcorească, trase adânc aer în piept, apoi se întoarse în cele din urmă către Strom.

„Nu vreau să ne predăm", a adăugat el, mai calm. „Nu ca prizonieri și nu ca sclavi. Trebuie să ai o viziune mai largă: predarea este uneori doar primul pas în luptă. Nu întotdeauna întâlnești un inamic cu sabia scoasă: uneori, cel mai bun mod de a te lupta cu el este cu brațele deschise. Poți oricând să legănești sabia mai târziu."

Strom se uită la el, nedumerit.

„Și atunci cum plănuiești să ne scoți din asta?" el a intrebat. „Ne-am pierdut brațele. Suntem captivi, legați, incapabili de mișcare. Suntem înconjurați de o flotă de o mie de nave. Nu avem nicio șansă."

Erec clătină din cap.

„Nu vezi întreaga imagine", a spus el. „Niciunul dintre oamenii noștri nu este mort. Mai avem navele noastre. S-ar putea să fim prizonieri, dar văd puțini paznici ai Imperiului pe fiecare dintre navele noastre – ceea ce înseamnă că îi depășim cu mult numeric. Tot ce trebuie este o scânteie pentru a aprinde focul. Îi putem lua prin surprindere – și putem scăpa."

Strom clătină din cap.

„Nu le putem depăși", a spus el. „Suntem obligați, neputincioși, așa că numerele nu înseamnă nimic. Și chiar dacă am face-o, am fi zdrobiți de flota care ne înconjoară."

Erec se întoarse, ignorându-și fratele, neinteresat de pesimismul lui. În schimb, se uită la Alistair, care stătea la câțiva metri distanță, legat de un stâlp de cealaltă parte. Inima i s-a frânt când o examina; ea stătea acolo, captivă, totul datorită lui. Pentru el însuși, nu-l deranja să fie prizonier – acesta era prețul războiului. Dar pentru ea, i-a frânt inima. Ar da orice ca să nu o vadă așa.

Erec se simțea atât de îndatorat față de ea; la urma urmei, ea le salvase din nou viețile, înapoi în coloana vertebrală a Dragonului, împotriva acelui monstru marin. El știa că ea era încă cheltuită din cauza efortului, știa

că nu era în stare să adune energie. Cu toate acestea, Erec știa că ea era singura lor speranță.

— Alistair, strigă el din nou, așa cum făcuse toată noaptea, la fiecare câteva minute. S-a aplecat și, cu piciorul, i-a periat piciorul, dând-o cu blândețe. Ar da orice ca să-și desfacă legăturile, să poată trece la ea, să o îmbrățișeze, să o elibereze. Era cel mai neputincios sentiment să stau lângă ea și să nu puteam face nimic în privința asta.

— Alistair, strigă el. "Vă rog. Este Erec. Trezește-te. Te implor. Am nevoie de tine *, avem* nevoie de tine."

Erec a așteptat, așa cum a făcut toată noaptea, pierzând speranța. Nu știa dacă se va întoarce vreodată la el după ultimul efort.

„ *Alistair* ", a implorat el, din nou și din nou. "Vă rog. Trezește-te pentru mine."

Erec a așteptat, privind-o, dar ea nu se mișcă. Ea zăcea atât de nemișcată, inconștientă, la fel de frumoasă ca întotdeauna în lumina lunii. Erec a vrut ca ea să prindă viață.

Erec îşi întoarse privirea, îşi lăsă capul în jos şi închise ochii. Poate că totul a fost pierdut, până la urmă. Pur și simplu nu putea face nimic altceva în acest moment.

„Sunt aici", se auzi o voce blândă, răsunând prin noapte.

Erec ridică privirea cu speranță și se întoarse și îl văzu pe Alistair privindu-l înapoi, iar inima îi bătea mai repede, copleșită de dragoste și bucurie. Părea epuizată, cu ochii abia deschiși, în timp ce se uita somnoroasă la el.

— Alistair, iubirea mea, spuse el urgent. "Am nevoie de tine. Doar asta pentru ultima dată. Nu pot face asta fără tine."

Ea a închis ochii mult timp, apoi i-a deschis, doar puțin.

"De ce ai nevoie?" ea a intrebat.

„Legăturile noastre", a spus el. „Avem nevoie de tine să ne eliberezi. Noi toti."

Alistair închise din nou ochii și trecu un timp îndelungat, timp în care Erec nu auzea nimic decât vântul care mângâia nava, bătaia blândă a valurilor de carenă. O tăcere grea umplu aerul și, pe măsură ce trecea mai mult timp, Erec era sigur că nu le va deschide din nou.

În cele din urmă, încet, Erec o privi deschizând din nou ochii.

Cu ceea ce părea a fi un efort monumental, Alistair deschise ochii, ridică bărbia și se uită peste tot în jurul navelor, făcând un bilanț al tuturor

lucrurilor. Îi putea vedea ochii schimbându-și culorile, strălucind într-un albastru deschis, luminând noaptea ca două torțe.

Deodată, legăturile lui Alistair s-au rupt. Erec i-a auzit pocnind noaptea, apoi a văzut-o ridicând cele două palme în fața ei. O lumină intensă strălucea din ei.

O clipă mai târziu, Erec simți o căldură la spate, de-a lungul încheieturilor. Se simțeau incredibil de fierbinți, apoi, brusc, legăturile lui au început să se slăbească. Câte o fâșie, Erec și-a simțit fiecare frânghie rupându-se, până când în sfârșit a reușit să le rupă el însuși.

Erec își ridică încheieturile și le examină neîncrezător. Era liber. Era cu adevărat liber.

Erec auzi ruperea cablurilor și se uită în sus pentru a-l vedea pe Strom eliberându-se de legături. Ruperea a continuat, în toată nava și în celelalte nave ale lui, și a văzut legăturile celorlalți oameni ai săi rupându-se, și-a văzut oamenii eliberați, unul câte unul.

Toți se uitară la Erec, iar el își ținea un deget la buze, făcându-le semn să tacă. Erec a văzut că paznicii nu observaseră, toți cu spatele la ei, stând lângă balustradă, glumind între ei și uitându-se la noapte. Desigur, niciunul dintre ei nu era de gardă.

Erec le făcu semn lui Strom și celorlalți să-l urmeze și, în liniște, Erec conducând drumul, se furișară cu toții înainte, îndreptându-se spre gărzi.

"Acum!" porunci Erec.

A izbucnit într-un sprint și toți au făcut la fel, repezindu-se ca unul singur, până au ajuns la gardieni. Când s-au apropiat, unii dintre paznici, alertați de scârțâitul lemnului de pe punte, s-au învârtit și au început să scoată săbiile.

Dar Erec și ceilalți, toți războinici împietriți, cu toții disperați pentru singura lor șansă de a supraviețui, i-au învins, trecând prea repede prin noapte. Strom s-a năpustit asupra unuia și l-a prins de încheietura mâinii înainte de a putea balansa; Erec întinse mâna la centura bărbatului, îi trase pumnalul și i-a tăiat gâtul în timp ce Strom smulse sabia. În ciuda tuturor diferențelor lor, cei doi frați au lucrat perfect împreună, așa cum au făcut întotdeauna, luptând ca unul singur.

Oamenii lui Erec au smuls cu toții armele de la gardieni, ucigându-i cu propriile lor săbii și pumnale. Alți bărbați au abordat pur și simplu

paznicii care se mișcau prea încet, împingându-i peste șină, țipând și trimițându-i în mare.

Erec s-a uitat la celelalte nave ale lui și și-a văzut oamenii ucigând paznici în stânga și în dreapta.

„Tăiați ancorele!” porunci Erec.

În sus și în jos pe navele sale, oamenii lui au tăiat frânghiile, ținându-le pe loc și, în curând, Erec a simțit sentimentul familiar al navei sale legănându-se sub el. În cele din urmă, au fost liberi.

Au răsunat claxoanele, au răsunat strigăte și torțe au fost aprinse în sus și în jos pe nave, în timp ce marea flotă a Imperiului și-a dat seama în sfârșit ce se întâmpla. Erec s-a întors și s-a uitat la blocajul navelor care le blocau drumul către marea liberă și a știut că avea în față lupta vieții sale.

Dar nu-i mai păsa. Oamenii lui erau în viață. Erau liberi. Acum aveau o șansă.

Și acum, de data asta, aveau să se lupte.

CAPITOLUL PATRU

Darius și-a simțit fața stropită cu sânge și s-a întors și a văzut o duzină de oameni ai săi tăiați de un soldat al Imperiului călare pe un imens cal negru. Soldatul a legănat o sabie mai mare decât ar fi văzut vreodată Darius și, dintr-o singură mătură curată, le-a tăiat douăsprezece din capete.

Darius a auzit strigăte ridicându-se peste tot în jurul lui și s-a întors în toate direcțiile pentru a-și vedea oamenii tăiați peste tot. A fost suprarealist. S-au legănat cu lovituri mari, iar oamenii lui au căzut cu zecile, apoi cu sutele — apoi cu miile.

Darius s-a trezit deodată stând pe un piedestal și, cât se vedea cu ochii, zăceau mii de cadavre. Toți oamenii lui, îngrămădiți morți în interiorul zidurilor Volusiei. Nu mai era nimeni. Nici un singur om.

Darius scoase un mare strigăt de agonie, de neputință, când se simțea prins din spate de soldații Imperiului și târât, țipând, în întuneric.

Darius se trezi cu tresărire, bâfâind după aer, tremurând. S-a uitat de jur împrejur, încercând să înțeleagă ce se întâmplă, ce era real și ce era un vis. A auzit foșnetul lanțurilor și, în timp ce ochii i s-au adaptat în întuneric, a început să-și dea seama de unde venea zgomotul. S-a uitat în jos pentru a-și vedea gleznele încătușate cu lanțuri grele. Simțea durerile și durerile pe tot corpul, înțepătura rănilor proaspete și și-a văzut corpul acoperit de răni, sângele uscat înghesuit peste tot. Fiecare mișcare îl durea și se simțea ca și cum ar fi fost lovit de un milion de oameni. Unul dintre ochii lui era umflat aproape închis.

Încet, Darius se întoarse și cercetă împrejurimile lui. Pe de o parte, era uşurat că totul fusese un vis – totuşi, pe măsură ce a preluat totul, şi-a amintit încet, iar durerea a revenit. Fusese un vis și, totuși, era și mult adevăr în el. I s-au întors flashback-uri ale bătăliei sale împotriva Imperiului din porțile Volusiei. Și-a amintit de ambuscadă, de porțile închise, de trupele care le înconjurau - toți oamenii săi fiind măcelăriți. Trădarea.

S-a chinuit din greu să aducă totul înapoi, iar ultimul lucru pe care și-l amintea, după ce a ucis câțiva soldați ai Imperiului, a fost să-și ia o lovitură laterală a capului de la capătul contondent al unui topor.

Darius întinse mâna, cu lanțurile zdrăngănind și simți o urătură uriașă pe partea laterală a capului, coborând până la umflătura din ochi. Nu fusese un vis. Asta a fost real.

Pe măsură ce totul s-a întors, Darius a fost inundat de angoasă, de regret. Oamenii lui, toți oamenii pe care îi iubise, fuseseră uciși. Totul din cauza lui.

Se uită frenetic în jur în lumina slabă, căutând vreun semn al vreunuia dintre oamenii săi, vreun semn al supraviețuitorilor. Poate că mulți trăiseră și fuseseră, ca și el, luați prizonieri.

"Mergi mai departe!" veni o comandă aspră în întuneric.

Darius simți că niște mâini aspre îl ridică de sub brațe, îl țineau în picioare, apoi simți că o cizmă îl lovi cu piciorul în spatele coloanei vertebrale.

Gemu de durere în timp ce se împiedica înainte, cu lanțurile zdrănnind, simțindu-se că zboară în spatele unui băiat dinaintea lui. Băiatul se întinse pe spate și îi dădu un cot în față pe Darius, făcându-l să se poticnească înapoi.

— Nu mă mai atinge, mârâi băiatul.

Acolo s-a uitat în spate un băiat cu aspect disperat, în cătușe ca el, iar Darius și-a dat seama că era legat de un șir lung de băieți, în ambele direcții, cu zale lungi de fier greu care le-au conectat încheieturile și gleznele, toți fiind trântiți într-un loc întunecat. tunel de piatră. Stăpânii Imperiului le-au dat cu piciorul și cu coatele.

Darius a scanat fețele cât a putut de bine, dar nu a recunoscut pe nimeni.

„Dariu!” şopti o voce urgentă. „Nu te prăbuși din nou! Te vor ucide!”

Inima lui Darius tresări la sunetul unei voci familiare și s-a întors pentru a vedea câțiva bărbați în spatele lui pe linie, Desmond, Raj, Kaz și Luzi, vechii săi prieteni, toți patru înlănțuiți, toți părând la fel de bătuți. așa cum trebuie să fi arătat. Toți l-au privit ușurați, în mod clar fericiți să vadă că era în viață.

„Vorbește din nou”, ia fiert un director de lucru către Raj, „și o să-ți iau limba.”

Darius, pe cât de uşurat era să-şi vadă prietenii, se întrebă de nenumăraţii ceilalţi care luptaseră şi slujiseră cu el, care îl urmaseră pe străzile Volusiei.

Directorul de lucru s-a deplasat mai departe pe linie, iar când a dispărut din vedere, Darius s-a întors și a șoptit înapoi.

„Dar ceilalți? A supraviețuit altcineva?”

S-a rugat pe ascuns ca sute de oamenii lui să fi reușit, să aștepte undeva, poate prizonieri.

„Nu”, a venit răspunsul decisiv din spatele lor. „Suntem singurii. Toți ceilalți sunt morți.”

Darius se simți ca și cum ar fi fost lovit cu pumnul în intestin. A simțit că i-a dezamăgit pe toată lumea și, în ciuda lui, a simțit o lacrimă curgându-i pe obraz.

Avea chef să plângă. O parte din el a vrut să moară. Cu greu o putea concepe: toți acei războinici din toate acele sate de sclavi... Fusese începutul a ceea ce urma să fie cea mai mare revoluție din toate timpurile, una care avea să schimbe fața Imperiului pentru totdeauna.

Și se terminase brusc într-un măcel în masă.

Acum, orice șansă de libertate pe care o avuseseră era distrusă.

În timp ce Darius mărșăluia, în agonie de la răni și vânătăi, de la cătușele de fier care i se înfigeau în piele, se uită în jur și începu să se întrebe unde se află. Se întreba cine erau acești alți prizonieri și unde erau conduși cu toții. În timp ce le-a privit, și-a dat seama că erau toți de vârsta lui și toți păreau extraordinar de potriviti. De parcă toți ar fi luptători.

Au ocolit o curbă în tunelul de piatră întunecată, iar lumina soarelui i-a întâlnit deodată, curgând prin barele celulelor de fier din față, la capătul tunelului. Darius a fost împins cu duritate, lovit în coaste cu o bâtă și a înaintat cu ceilalți până când gratiile au fost deschise și i s-a dat o ultimă lovitură, afară în lumina zilei.

Darius s-a împiedicat cu ceilalți și toți au căzut ca un grup pe pământ. Darius scuipă murdărie din gură și își ridică mâinile pentru a se proteja de lumina aspră a soarelui. Alții s-au rostogolit deasupra lui, toți încurcați în cătușe.

"Pe picioarele tale!" a strigat un director.

Mergeau de la băiat la băiat, împingându-i cu bâte, până când în cele din urmă Darius se ridică împreună cu ceilalți în picioare. S-a împiedicat în timp ce ceilalți băieți, legați de el, încercau să-și câștige echilibrul.

Stăteau în picioare și se îndreptau spre centrul unei curți circulare de pământ, de vreo cincizeci de picioare în diametru, încadrată de ziduri înalte de piatră, cu bare de celule în jurul deschiderilor. În fața lor, stând în centru,

încruntat în spate, stătea un stăpân al Imperiului, în mod clar comandantul lor. Părea mare, mai înalt decât ceilalți, cu coarnele și pielea lui galbenă și cu ochii roșii strălucitori, fără cămașă, cu mușchii bombați. Purta armură neagră pe picioare, cizme și piele împânzită la încheieturi. Purta clasamentul unui ofițer al Imperiului și se plimba în sus și în jos, examinându-i pe toți cu dezaprobare.

— Eu sunt Morg, spuse el, cu vocea întunecată, bubuind de autoritate. „Vă vă adresați mie ca domnule. Sunt noul tău director. Eu sunt toată viața ta acum."

A respirat în timp ce se plimba, sună mai degrabă ca un mârâit.

„Bine ați venit în noua dumneavoastră casă", a continuat el. — Căminul tău temporar, adică. Pentru că înainte să răsară luna, veți fi cu toții morți. De fapt, îmi va face mare plăcere să vă văd murind pe toți."

El a zambit.

„Dar atâta timp cât vei fi aici", a adăugat el, „vei trăi. Vei trăi pentru a-mi mulțumi. Vei trăi pentru a le face pe plac celorlalți. Vei trăi pentru a fi pe placul Imperiului. Sunteți obiectele noastre de divertisment acum. Lucrurile noastre de spectacol. Divertismentul nostru înseamnă moartea ta. Și o vei executa bine."

El a zâmbit cu un zâmbet crud în timp ce continua să se plimbe, cercetându-i. Se auzi un strigăt grozav undeva în depărtare și tot pământul tremura sub picioarele lui Darius. Părea ca strigătul a o sută de mii de cetățeni plini de poftă de sânge.

„Auzi acel strigăt?" el a intrebat. „Acesta este strigătul morții. O sete de moarte. Acolo, în spatele acelor ziduri, se află marea arenă. În acea arena, vă veți lupta cu alții, vă veți lupta cu voi înșivă, până când niciunul dintre voi nu va mai rămâne."

El a oftat.

„Vor fi trei runde de luptă", a adăugat el. „În finală, dacă vreunul dintre voi supraviețuiește, ți se va acorda libertatea, ți se va oferi șansa de a lupta în cea mai mare arenă dintre toate. Dar nu-ți face speranțe: nimeni nu a supraviețuit atât de mult.

„Nu vei muri repede", a adăugat el. „Sunt aici să mă asigur de asta. Vreau să mori încet. Vreau să fiți niște obiecte grozave de divertisment. Vei învăța să lupți și să înveți bine, pentru a ne prelungi plăcerea. Pentru că nu mai sunteți bărbați. Nu sunteți sclavi. Sunteți mai mici decât sclavii: sunteți gladiatori acum. Bun venit în noul și finalul tău rol. Nu va dura mult."

CAPITOLUL CINCI

Volusia a mărșăluit prin deșert, cu sutele de mii de bărbați în spatele ei, sunetul cizmelor lor umplând cerul. Era un sunet dulce pentru urechile ei, un sunet al progresului, al victoriei. S-a uitat afară în timp ce mergea și a fost mulțumită să vadă cadavre aliniate la orizont, peste tot pe nisipurile dure uscate din periferia capitalei Imperiului. Mii dintre ei, întinși, toți perfect nemișcați, întinși pe spate și privind spre cer în agonie, de parcă ar fi fost turtiți de un val uriaș.

Volusia știa că nu era un val. Erau vrăjitorii ei, Voks. Ei au aruncat o vrajă foarte puternică și i-au ucis pe toți cei care credeau că pot ține o ambuscadă și o ucide.

Volusia a zâmbit în timp ce mărșăluia, văzându-și lucrarea, savurând această zi a victoriei, depășind încă o dată pe cei care voiau să o omoare. Aceștia erau toți lideri ai Imperiului, toți oameni mari, oameni care nu fuseseră niciodată învinși înainte și singurul lucru care stătea între ea și capitală. Acum iată-le, toți acești lideri ai Imperiului, toți bărbații care îndrăzniseră să sfideze Volusia, toți bărbații care crezuseră că sunt mai deștepți decât ea – toți morți.

Volusia mărșăluia între ei, uneori evitând cadavrele, alteori călcând peste ele și alteori, când avea chef, călcând direct peste ele. A avut o mare satisfacție să simtă carnea inamicului sub cizme. A făcut-o să se simtă din nou copil.

Volusia și-a ridicat privirea și a văzut capitala în față, uriașa ei cupolă aurie strălucind inconfundabil în depărtare, a văzut zidurile masive care o înconjurau, înălțimi de o sută de picioare, i-a observat intrarea, încadrată de uși de aur arcuite, și a simțit fiorul ei. destinul se desfășoară în fața ei. Acum, nimic nu se afla între ea și ultimul ei scaun de putere. Nu alți politicieni, lideri sau comandanți nu i-au putut sta în cale cu vreo pretenție de a conduce Imperiul, în afară de ea. Marșul lung, ea luând un oraș după altul toate aceste luni, și-a adunat armata câte un oraș – în cele din urmă, totul a ajuns la asta. Chiar dincolo de acele ziduri, chiar dincolo de acele uși aurii strălucitoare, se afla cucerirea ei finală. În curând, avea să fie înăuntru, avea să-și asume tronul puterii, iar când o va face, nu va mai fi nimeni și

nimic care să o oprească. Ea avea să preia comanda tuturor armatelor Imperiului, a tuturor provinciilor și regiunilor sale, a celor patru coarne și a două țepi și, în cele din urmă, fiecare creatură a Imperiului ar trebui să o declare – o umană – comandantul lor suprem.

Cu atât mai mult, ar trebui să o numească *Zeiță* .

Gândul la asta o făcu să zâmbească. Ea ar ridica statui ale ei în fiecare oraș, înaintea fiecărei săli a puterii; ea avea să numească sărbătorile după ea însăși, să-i facă pe oameni să se salute unii pe alții pe numele ei, iar Imperiul nu avea să cunoască în curând niciun nume în afară de al ei.

Volusia a mărșăluit în fața armatei sale sub soarele dimineții devreme, examinând acele uși de aur și realizând că acesta va fi unul dintre cele mai grozave momente din viața ei. Conducând drumul înaintea oamenilor ei, se simțea invincibilă – mai ales acum că toți trădătorii din rândurile ei erau morți. Cât de proști fuseseră, se gândi ea, să presupună că este naivă, să presupună că va cădea în capcana lor, doar pentru că era tânără. Atât de bătrânețea lor – până acum asta îi ajunsese. Le câștigase doar o moarte timpurie, o moarte timpurie pentru subestimarea înțelepciunii ei – o înțelepciune chiar mai mare decât a lor.

Și totuși, pe măsură ce Volusia mărșăluia, în timp ce studia corpurile Imperiului în deșert, a început să simtă un sentiment din ce în ce mai mare de îngrijorare. Nu erau atâtea cadavre, îşi dădu seama ea, cât ar fi trebuit să fie. Erau poate câteva mii de cadavre, dar nu cele sute de mii la care se așteptase, nici corpul principal al armatei Imperiului. Nu și-au adus acei lideri toți oamenii? Și dacă nu, unde ar putea fi?

Ea a început să se întrebe: cu liderii săi morți, s-ar mai apăra capitala Imperiului?

În timp ce Volusia se apropia de porțile capitalei, îi făcu semn lui Vokin să facă un pas înainte și armata ei să se oprească.

Ca una, s-au oprit cu toții în spatele ei și, în cele din urmă, a venit o liniște în deșertul dimineață, nimic altceva decât zgomotul vântului care trecea, praful se ridica în aer, un tufiș de spini care se răsturna. Volusia a studiat ușile masive sigilate, aurul sculptat în modele ornamentate și semne și simboluri, spunând povești despre bătăliile străvechi ale ținuturilor Imperiului. Aceste uși erau renumite în întregul Imperiu, se spunea că ar fi trebuit să sculpteze o sută de ani și că aveau o grosime de douăsprezece picioare. Era un semn de putere care reprezenta toate ținuturile Imperiului.

Volusia, aflată la doar cincizeci de metri distanță, nu mai fusese niciodată atât de aproape de intrarea în capitală și era îngrozită de ei – și de ceea ce reprezentau. Nu numai că era un simbol al forței și stabilității, a fost și o capodopera, o operă de artă străveche. Îi dorea să întindă mâna și să atingă acele uși de aur, să-și treacă mâinile de-a lungul imaginilor sculptate.

Dar ea știa că acum nu era momentul. Le-a studiat și în ea a început să apară un sentiment de presimțire. Ceva nu era în regulă. Erau nepăziți. Și totul era prea liniștit.

Volusia se uită drept în sus și, în vârful zidurilor, ținând echipajul parapeților, văzu mii de soldați ai Imperiului ieșind la vedere, aliniați, privind în jos, cu arcurile și sulițele pregătite.

Un general al Imperiului stătea în mijlocul lor, privindu-i de sus.

„Ești nebun să te apropii atât de aproape”, a bubuit el, cu vocea răsunând. „Tu stai în raza de acțiune a arcurilor și a sulițelor noastre. Cu zvâcnirea degetului, vă pot ucide pe toți într-o clipă.

„Dar eu vă voi acorda milă”, a adăugat. „Spune armatelor tale să-și depună armele și îți voi lăsa să trăiești.”

Volusia își ridică privirea spre general, cu fața ascunsă de soare, acest comandant singuratic lăsat în urmă să apere capitala, și se uită peste metereze la oamenii lui, cu toți ochii îndreptați asupra ei, cu arcurile în mâini. Ea știa că el a spus ceea ce spusese.

„Îți voi oferi o șansă să- *ți* depui armele”, a răspuns ea, „înainte să-ți ucid toți oamenii și să ard această capitală până la moloz.”

El a chicotit, iar ea a privit cum el și toți oamenii lui își coborau plăcuțele, pregătindu-se de luptă.

Iute ca fulgerul, Volusia a auzit deodată zgomotul a o mie de săgeți care se eliberează, al unei mii de sulițe aruncate și, în timp ce ridica privirea, a văzut cerul înnegrit, plin de arme, trăgând toate drept pentru ea.

Volusia stătea acolo, înrădăcinată în locul ei, fără teamă, nici măcar nu tresări. Ea știa că niciuna dintre aceste arme nu i-ar putea face rău. La urma urmei, era o zeiță.

Lângă ea, Vok-ul ridică o singură palmă lungă și verde și, în timp ce o făcea, un glob verde ia părăsit mâna și pluti în aer în fața ei, aruncând un scut de lumină verde la câțiva metri deasupra capului Volusiei. O clipă mai târziu, săgețile și sulițele au sărit de pe ea inofensiv și au aterizat pe pământ lângă ea într-o grămadă imensă.

Volusia se uită mulțumită la grămada de sulițe și săgeți din ce în ce mai mare și se uită înapoi în sus pentru a vedea fețele uluite ale tuturor soldaților imperiului.

„Îți voi mai oferi o șansă să depui armele!” a sunat ea înapoi.

Comandantul imperiului a stat acolo cu severitate, vădit frustrat și dezbătând opțiunile sale, dar nu s-a clintit. În schimb, el le făcu semn oamenilor săi, iar ea îi putea vedea pregătindu-se o nouă salvă.

Volusia dădu din cap către Vokin, iar el făcu semn către oamenii săi. Zeci de Voks au făcut un pas înainte și toți s-au aliniat și și-au ridicat mâinile sus deasupra capului, îndreptându-și palmele. O clipă mai târziu, zeci de globuri verzi au umplut cerul, îndreptându-se spre zidurile capitalei.

Volusia privea cu mare așteptare, așteptându-se ca zidurile să se prăbușească, așteptându-se să vadă toți bărbații prăbușindu-se la picioarele ei, așteptându-se ca capitala să fie a ei. Era deja nerăbdătoare să stea pe tron.

Dar Volusia a privit surprinsă și consternată cum globurile verzi de lumină săreau inofensiv de pe zidurile capitalei, apoi dispăreau în sclipiri strălucitoare de lumină. Ea nu putea înțelege: erau ineficiente.

Volusia s-a uitat la Vokin și a părut și el nedumerit.

Comandantul Imperiului, sus, a chicotit.

„Nu ești singurul cu vrăjitorie”, a spus el. „Aceste ziduri capitale nu pot fi dărâmate fără magie – au rezistat timpului timp de mii de ani, au alungat barbarii, armate întregi mai mari decât ale tale. Nu există magie care să-i poată răsturna – doar mâini umane.”

El zâmbi larg.

„Așa că vezi”, a adăugat el, „ai făcut aceeași greșeală ca atât de mulți alți potenți cuceritori înaintea ta. Te-ai bazat pe vrăjitorie pentru a te apropia de această capitală – și acum vei plăti prețul.”

În sus și în jos, coarnele parapeților sunau, iar Volusia se uită în sus și a fost șocată să vadă o armată de soldați căptușind la orizont. Au umplut orizontul cu negru, sute de mii dintre ei, o armată vastă, mai mare chiar decât oamenii pe care îi avea în spatele ei. Era clar că toți așteptaseră dincolo de zid, în partea îndepărtată a capitalei, în deșert, comanda comandantului Imperiului. Nu tocmai intrase într-o altă bătălie – acesta avea să fie un război de-a dreptul.

Un alt claxon sună și, deodată, ușile aurii masive din fața ei au început să se deschidă. Se deschid din ce în ce mai larg și, pe măsură ce

făceau, s-a auzit un mare strigăt de luptă, în timp ce alți mii de soldați ai Imperiului au apărut, care se îndreptau spre ei.

În același timp, sutele de mii de soldați de la orizont au încărcat și ei, împărțindu-și forțele în jurul orașului Imperiu și încărcându-le din ambele părți.

Volusia a rămas în picioare, a ridicat un singur pumn sus, apoi l-a coborât.

În spatele ei, armata ei a scos un mare strigăt de luptă în timp ce se repeziră să-i întâlnească pe oamenii Imperiului.

Volusia știa că aceasta va fi bătălia care a decis soarta capitalei - însăși soarta Imperiului. Vrăjitorii ei au dezamăgit-o, dar soldații ei nu au făcut-o. La urma urmei, putea fi mai brutală decât orice alt bărbat și nu avea nevoie de vrăjitorie pentru asta.

Ea a văzut bărbații venind spre ea și a rămas pe poziție, bucurându-se de șansa de a ucide sau de a fi ucisă.

CAPITOLUL ŞASE

Gwendolyn a deschis ochii când a simțit o zguduire și o lovitură pe cap și se uită de jur împrejur, dezorientată. A văzut că stătea întinsă pe o parte, pe o platformă tare de lemn, și lumea se mișca în jurul ei. S-a auzit un scâncet și a simțit ceva umed pe obraz. S-a uitat în sus pentru a-l vedea pe Krohn, ghemuindu-se lângă ea, lingând-o – iar inima i-a tresărit de bucurie. Krohn părea bolnav, înfometat, epuizat – totuși era în viață. Asta era tot ce conta. Și el supraviețuise.

Gwen și-a lins buzele și și-a dat seama că nu erau la fel de uscate ca înainte; era uşurată că putea chiar să le lingă, pentru că înainte limba ei fusese prea umflată ca să se mişte. A simțit un firicel de apă rece intră în gură și și-a ridicat privirea cu coada ochiului pentru a vedea pe unul dintre acei nomazi din deșert stând deasupra ei, ținând un sac deasupra ei. L-a lins cu lăcomie, iar și iar, până când el o trase.

În timp ce își trase mâna, Gwen întinse mâna și îl apucă de încheietura mâinii, iar ea o trase spre Krohn. La început, nomadul părea nedumerit, dar apoi și-a dat seama și a întins mâna și a turnat puțin din apă în gura lui Krohn. Gwen se simți ușurată când îl privea pe Krohn făcând apă, bând în timp ce stătea întins acolo, gâfâind, lângă ea.

Gwen a simțit o nouă zguduire pe cap, o altă lovitură în timp ce platforma se zguduia și s-a uitat la lume, s-a întors într-o parte și nu a văzut decât cerul în fața ei, nori trecând pe lângă ea. Își simțea corpul ridicându-se, din ce în ce mai sus în aer cu fiecare zguduire și nu putea înțelege ce se întâmpla, unde se afla. Nu avea puterea să se ridice, dar a putut să-și întindă gâtul suficient pentru a vedea că stătea întinsă pe o platformă largă de lemn, fiind ridicată de frânghii la fiecare capăt al acesteia. Cineva mai sus smucea de frânghii, scârțâia de vârstă și, cu fiecare smucitură, platforma se ridica puțin mai sus. Era ridicată lângă stânci abrupte, nesfârșite, aceleași stânci pe care le recunoștea înainte de a leșina. Stâncile care fuseseră încununate de parapete și cavaleri strălucitori.

Amintindu-și, Gwen s-a întors și și-a întins gâtul, iar ea a privit în jos și s-a simțit imediat ametită. Se aflau la sute de metri deasupra podelei deșertului și se ridicau.

S-a întors și a privit în sus, iar la o sută de picioare deasupra lor, a văzut parapetele, vederea întunecată de soare și cavalerii privind în jos, apropiindu-se cu fiecare strângere de frânghie.

Gwen s-a întors imediat și a scanat platforma și a fost inundată de ușurare când a văzut că toți oamenii ei erau încă cu ea: Kendrick, Sandara, Steffen, Arliss, Aberthol, Illepra, copilul Krea, Stara, Brant, Atme și câțiva dintre cei din jur. Argint. Toți zăceau pe platformă, toți fiind îngrijiți de nomazi care le turnau apă în gură și pe față. Gwen a simțit un val de recunoștință față de aceste ciudate creaturi nomade care le salvaseră viețile.

Gwen a închis din nou ochii, și-a lăsat capul pe spate pe lemnul tare, în timp ce Krohn se ghemui lângă ea și capul ei simți că cântărește un milion de lire sterline. Totul era confortabil tăcut, nici un sunet aici sus decât cel al vântului și al frânghiilor care scârțâiau. Călătorise atât de departe, atât de mult timp, și se întreba când se termină totul. În curând aveau să ajungă în vârf, iar ea se ruga doar ca cavalerii, oricine ar fi ei, să fie la fel de ospitalieri ca acești nomazi din deșert.

Cu fiecare lovitură, soarele devenea mai puternic, mai fierbinte, fără umbră sub care să se ascundă. Se simțea de parcă ardea, ca și cum ar fi fost ridicată în centrul soarelui însuși.

Gwendolyn a deschis ochii când a simțit un ultim zguduit și și-a dat seama că a adormit din nou. A simțit mișcare și și-a dat seama că era purtată cu prudență de către nomazi, toți punându-i pe ea și oamenii ei înapoi pe prelate de pânză și ducându-le de pe platformă și pe parapete. Gwendolyn se simți în cele din urmă așezată, ușor, pe o podea de piatră, și-a ridicat privirea și a clipit de mai multe ori în lumina soarelui. Era prea epuizată pentru a-și ridica gâtul, nu știa dacă încă era trează sau visa.

Ieșiră la vedere zeci de cavaleri, care se apropiau de ea, îmbrăcați în farfurie strălucitoare imaculate și zale de lanț, înghesuindu-se în jurul ei și privind-o în jos curioși. Gwen nu putea să înțeleagă cum puteau fi cavalerii aici, în acest deșert imens, în acest vast pustiu din mijlocul neantului, cum puteau sta de pază în vârful acestei imense creaste, sub acești sori. Cum au supraviețuit aici? Ce păzeau ei? De unde au luat o armură atât de regală? A fost totul un vis?

Chiar și Inelul, cu tradiția sa străveche de grandoare, avea puțină armură care să se potrivească cu ceea ce purtau acești oameni. Era cea mai complicată armură pe care a văzut-o vreodată, forjată din argint și platină și din alt metal pe care nu o putea recunoaște, gravată cu semne complicate și

cu arme pe măsură. Acești oameni erau în mod clar soldați profesioniști. Îi amintea de vremurile când era o fată tânără și își însoțea tatăl pe câmp; i-ar arăta soldații, iar ea ar ridica privirea și i-ar vedea aliniați cu atâta splendoare. Gwen se întrebase cum ar putea exista o asemenea frumusețe, cum ar putea fi chiar posibilă. Poate că murise și aceasta era versiunea ei a raiului.

Dar apoi îl auzi pe unul dintre ei pășind înainte, în fața celorlalți, scoțându-și casca și privind în jos, ochii lui albaștri strălucitori plini de înțelepciune și compasiune. Poate că la treizeci de ani, avea o înfățișare uimitoare, capul chelie și purta o barbă blond deschis. În mod clar, el era ofițerul responsabil.

Cavalerul și-a îndreptat atenția către nomazi.

„Sunt în viață?” el a intrebat.

Unul dintre nomazi, ca răspuns, a întins mâna cu toiagul său lung și l-a împins ușor pe Gwendolyn, care se mișcă în același timp. Voia mai mult decât orice să se ridice, să vorbească cu ei, să afle cine sunt ei — dar era prea epuizată, gâtul prea uscat, pentru a răspunde.

„Incredibil”, a spus un alt cavaler, făcând un pas înainte, cu pintenii zgârâind, în timp ce din ce în ce mai mulți cavaleri făceau un pas înainte și se înghesuiau în jurul lor. În mod clar, toate erau obiecte de curiozitate.

„Nu se poate”, a spus unul. „Cum ar fi putut supraviețui Marii Risipiri?”

„Nu au putut”, a spus altul. „Trebuie să fie dezertori. Probabil că au spart cumva creasta, s-au rătăcit în deșert și au decis să se întoarcă.

Gwendolyn a încercat să răspundă, să le spună tot ce s-a întâmplat, dar era prea obosită pentru a scoate cuvintele.

După o scurtă tăcere, liderul a făcut un pas înainte.

— Nu, spuse încrezător. — Uită-te la marcajele de pe armura lui, spuse el, împingându-l pe Kendrick cu piciorul. „Aceasta nu este armura noastră. Nu este nici armura Imperiului.”

Toți cavalerii s-au înghesuit în jur, uluiți.

„Atunci de unde sunt?” a întrebat unul, în mod clar nedumerit.

„Și de unde au știut unde să ne găsească?” a întrebat altul.

Liderul se întoarse către nomazi.

„Unde i-ai găsit?” el a intrebat.

Nomazii au scârțâit înapoi, iar Gwen a văzut că ochii liderului se făceau mari.

— De cealaltă parte a zidului de nisip? i-a întrebat. "Esti sigur?"

Nomazii au scârțâit înapoi.

Comandantul se întoarse către oamenii săi.

„Nu cred că știau că suntem aici. Cred că au avut noroc – nomazii i-au găsit și și-au dorit prețul și i-au adus aici, confundându-i cu unul dintre noi."

Cavalerii s-au uitat unul la altul și era clar că nu mai întâlniseră niciodată o situație ca asta.

„Nu îi putem primi", a spus unul dintre cavaleri. „Cunoști regulile. Le lași să intre și noi lăsăm o urmă. Fara trasee. Vreodată. Trebuie să-i trimitem înapoi, în Marea Deșeuri."

A urmat o tăcere lungă, întreruptă de nimic în afară de urletul vântului, iar Gwen simți că se dezbăteau ce să facă cu ei. Nu-i plăcea cât de lungă a fost pauza.

Gwen a încercat să se ridice în semn de protest, să le spună că nu-i pot trimite înapoi acolo, pur și simplu nu au putut. Nu după toate prin care trecuseră.

„Dacă am face", a spus liderul, „ar însemna moartea lor. Și codul nostru de onoare cere să îi ajutăm pe cei neputincioși."

„Și, totuși, dacă le primim", a replicat un cavaler, „atunci am putea muri cu toții. Imperiul le va urma urmele. Vor descoperi ascunzătoarea noastră. Am pune în pericol toți oamenii noștri. Ai prefera să moară câțiva străini sau toți oamenii noștri?"

Gwen îl vedea pe liderul lor gândindu-se, sfâșiat de suferință, înfruntând o decizie grea. Ea a înțeles cum se simte să se confrunte cu decizii grele. Era prea slabă pentru a se resemna cu altceva decât pentru a-și permite să fie la cheremul bunătății altora.

„S-ar putea să fie așa", a spus în cele din urmă liderul lor, cu resemnarea în voce, „dar nu voi înlătura oameni nevinovați să moară. Ei intră."

Se întoarse către oamenii săi.

„Dă-i jos de cealaltă parte", a poruncit el, cu vocea fermă de autoritate. „Le vom aduce Regelui nostru și el va decide singur."

Bărbații au ascultat și au început să intre în acțiune, pregătind platforma de pe cealaltă parte pentru coborâre, iar unul dintre oamenii lui s-a uitat înapoi la liderul lor, nesigur.

— Încalci legile regelui, spuse cavalerul. „Niciun străin nu are voie să intre în Ridge. Vreodată."

Liderul se uită ferm înapoi.

„Niciun străin nu a ajuns vreodată la porțile noastre”, a răspuns el.

— Regele te poate întemnița pentru asta, spuse cavalerul.

Liderul nu s-a clintit.

„Este o șansă pe care sunt pregătit să o asum.”

„Pentru străini? Nomazi fără valoare din deșert?” spuse cavalerul surprins. „Cine știe cine sunt acești oameni.”

„Fiecare viață este prețioasă”, a replicat liderul, „și onoarea mea valorează o mie de vieți în închisoare”.

Liderul dădu din cap către oamenii săi, care stăteau cu toții acolo așteptând, iar Gwen se simți brusc ridicată în brațele unui cavaler, cu armura lui de metal pe spatele ei. A ridicat-o fără efort, de parcă ar fi fost o pană, și a purtat-o, așa cum cavalerii i-au purtat pe toți ceilalți. Gwen văzu că mergeau pe un palier de piatră lat și plat de pe creasta muntelui, care se întindea pe o sută de metri lățime. Au mers și au mers, iar ea s-a simțit în largul lui în brațele acestui cavaler, mai în largul ei decât a avut de multă vreme. Ea a vrut mai mult decât orice să vă mulțumească, dar era prea obosită ca să deschidă măcar gura.

Ajunseră de cealaltă parte a parapetelor și, în timp ce cavalerii se pregăteau să-i așeze pe o nouă platformă și să-i coboare pe cealaltă parte a crestei, Gwen s-a uitat afară și a văzut unde se îndreptau. Era o priveliște pe care nu avea să o uite niciodată, o priveliște care i-a tăiat răsuflarea. Creasta muntelui, ieșind din deșert ca un sfinx, era, a văzut ea, formată într-un cerc uriaș, atât de largă încât a dispărut din vedere în mijlocul norilor. Era un zid de protecție, își dădu seama, iar pe cealaltă parte, jos, Gwen văzu un lac albastru strălucitor lat ca un ocean, strălucitor în soarele deșertului. Bogăția albastrului, vederea întregii acele ape, i-au tăiat răsuflarea.

Și dincolo de asta, la orizont, a văzut un pământ vast, un pământ atât de vast încât nu putea vedea unde se termină și, spre șocul ei, era un verde fertil, fertil, un verde strălucitor de viață. Din câte vedea ea se întindeau ferme și pomi fructiferi și păduri și vii și livezi din belșug, un pământ plin de viață. Era cea mai idilica si frumoasa priveliste pe care o vazuse vreodata.

„Bine ați venit, doamnă”, a spus liderul lor, „pe țara de dincolo de creastă”.

CAPITOLUL ŞAPTE

Godfrey, ghemuit într-o minge, a fost trezit de un geamăt constant și persistent care interfera cu visele sale. S-a trezit încet, nesigur dacă era cu adevărat treaz sau încă blocat în coșmarul lui nesfârșit. Clipi în lumina slabă, încercând să-și scuture visul. Se visase ca o marionetă pe o sfoară, atârnând peste zidurile Volusiei, fiind ținut de finieni, care smuciseră sforile în sus și în jos, mișcându-i brațele și picioarele lui Godfrey în timp ce atârna la intrarea în oraș. Godfrey fusese pus să urmărească cum, sub el, mii de conaționali săi erau măcelăriți în fața ochilor lui, străzile din Volusia roșind de sânge. De fiecare dată când credea că s-a terminat, finianul smulgea din nou de sfoară, trăgându-l în sus și în jos, iar și iar și iar...

În cele din urmă, din milă, Godfrey a fost trezit de acest geamăt și s-a răsturnat, cu capul despicat, pentru a vedea că vine de la câțiva metri depărtare, de la Akorth și Fulton, cei doi ghemuiți pe podea lângă el, fiecare gemând. , acoperit cu semne negre și albastre. În apropiere erau Merek și Ario, întinși și nemișcați pe podeaua de piatră – pe care Godfrey o recunoscu imediat ca fiind podeaua unei celule de închisoare. Toți păreau bătuți – totuși, cel puțin, toți erau aici și, din câte și-a dat seama Godfrey, toți respirau.

Godfrey a fost deodată uşurat şi tulburat. Era uimit că trăiește, după ambuscada la care asistat, uimit că nu fusese măcelărit de finieni acolo. Totuși, în același timp, se simțea gol, asuprit de vinovăție, știind că era numai vina lui că Darius și ceilalți căzuseră în capcana din interiorul porților Volusiei. Totul a fost din cauza naivității sale. Cum a putut să fie atât de prost încât să aibă încredere în finieni?

Godfrey închise ochii și clătină din cap, dorind ca amintirea să dispară, ca noaptea să fi trecut altfel. Îl condusese pe Darius și pe ceilalți în oraș fără să vrea, ca niște miei la măcel. Din nou și din nou în mintea lui a auzit țipetele acelor bărbați, încercând să lupte pentru viața lor, încercând să scape, răsunând în creierul lui și fără să-i lase pace.

Godfrey și-a strâns urechile și a încercat să o facă să dispară, și încercând să înece gemetele Fultonlui Akorth și ai lui, amândoi în mod

evident suferind de toate vânătăile și de o noapte de dormit pe o podea tare de piatră.

Godfrey s-a ridicat, cu capul simțindu-i ca un milion de lire sterline, și a luat în considerare toate împrejurimile sale, o mică celulă de închisoare care conținea doar el și prietenii lui și câțiva alții pe care nu-i cunoștea și sa liniștit că, având în vedere cât de sumbra arăta această celulă, moartea ar putea veni pentru ei mai devreme decât mai târziu. Această închisoare era clar diferită de cea precedentă, simțindu-se mai degrabă ca o celulă de detenție pentru cei pe cale să moară.

Godfrey a auzit, undeva departe, țipetele unui prizonier târât pe un hol și și-a dat seama: acest loc era într-adevăr un pix pentru execuții. Auzise de alte execuții în Volusia și știa că el și ceilalți vor fi târâți afară la prima lumină și vor deveni un sport pentru arenă, pentru ca bunii ei cetățeni să-i poată vedea cum sunt sfâșiați de către Razifi, înaintea realului. au început jocurile cu gladiatori. De aceea i-au ținut în viață atât de mult timp. Cel puțin acum totul avea sens.

Godfrey s-a grăbit în mâini și în genunchi, întinzând mâna și împingându-și pe fiecare dintre prietenii săi, încercând să-i trezească. Capul i se învârtea, îl durea din fiecare colț al corpului, acoperit de umflături și vânătăi, și mă durea să se miște. Ultima lui amintire a fost despre un soldat care l-a doborât și și-a dat seama că trebuie să fi fost lovit de ei după ce a căzut. Finianii, acei lași perfid, clar că nu aveau în ei să-l omoare ei înșiși.

Godfrey se strânse de frunte, uimit că putea să doară atât de tare fără să bea măcar un pahar. Își ridică picioarele nesigur, cu genunchii clătinându-se și privi în jurul celulei întunecate. Un singur gardian stătea în afara gratiilor, cu spatele la el, abia privind. Și totuși aceste celule erau făcute cu încuietori substanțiale și bare groase de fier, iar Godfrey știa că de data aceasta nu va fi o scăpare ușoară. De data aceasta, au stat până la moarte.

Încet, lângă el, Akorth, Fulton, Ario și Merek și-au luat picioarele și toți și-au studiat împrejurimile. Putea vedea nedumerirea și teama din ochii lor – și apoi regretul, așa cum începură să-și amintească.

„Au murit toți?” întrebă Ario, uitându-se la Godfrey.

Godfrey a simțit o durere de stomac în timp ce dădea încet din cap.

„Este vina noastră”, a spus Merek. „I-am dezamăgit.”

— Da, este, răspunse Godfrey, cu vocea ruptă.

— Ți-am spus să nu ai încredere în finieni, spuse Akorth.

„Întrebarea nu este a cui este vina”, a spus Ario, „ci ce vom face în privința asta. O să lăsăm toți frații și surorile noastre să moară în zadar? Sau ne vom răzbuna?”

Godfrey a putut vedea seriozitatea de pe chipul tânărului Ario și a fost impresionat de hotărârea lui de oțel, chiar dacă era închis și pe cale să fie ucis.

"Răzbunare?" întrebă Akorth. "Esti suparat? Suntem blocați sub pământ, păziți de gratii de fier și de gărzi ale Imperiului. Toți oamenii noștri sunt morți. Ne aflăm în mijlocul unui oraș ostil și al unei armate ostile. Tot aurul nostru a dispărut. Planurile noastre sunt distruse. Ce posibilă răzbunare putem lua?”

— Întotdeauna există o cale, spuse Ario hotărât. Se întoarse către Merek.

Toate privirile s-au întors spre Merek, iar el și-a încruntat sprâncenele.

„Nu sunt un expert în răzbunare”, a spus Merek. „Omor bărbați așa cum mă deranjează. Nu aștept.”

„Dar tu ești un maestru hoț”, a spus Ario. „Ți-ai petrecut toată viața într-o celulă de închisoare, după cum recunoști. Sigur ne poți scoate din asta?”

Merek s-a întors și a cercetat celula, gratiile, ferestrele, cheile, paznicii – toate acestea – cu ochiul ager al unui expert. A luat totul, apoi s-a uitat înapoi la ei sumbru.

„Aceasta nu este o celulă obișnuită de închisoare”, a spus el. „Trebuie să fie o celulă Finiană. Meșteșuguri foarte scumpe. Nu văd puncte slabe, nicio cale de ieșire, atât cât aș vrea să vă spun altfel.”

Godfrey, simțindu-se copleșit, încercând să închidă țipetele celorlalți prizonieri de pe hol, se îndreptă spre ușa celulei închisorii, își lipi fruntea de fierul rece și greu și închise ochii.

„Adu-l aici!” bubui o voce din holul de piatră.

Godfrey deschise ochii, întoarse capul și privi pe hol pentru a vedea câțiva gardieni ai Imperiului târând un prizonier. Acest prizonier purta o centură roșie peste umăr, pe piept și le atârna moale în brațe, fără să încerce măcar să reziste. De fapt, pe măsură ce se apropia, Godfrey a văzut că trebuie să-l târască, deoarece era inconștient. Ceva era clar în neregulă cu el.

— Îmi aduci o altă victimă a ciumei? strigă paznicul înapoi, batjocoritor. „Ce te aștepți să fac cu el?”

„Nu problema noastră!” i-a chemat pe ceilalţi.

Paznicul de serviciu a avut o privire înfricoșată în timp ce își ridica mâinile.

„Nu mă ating de el!” el a spus. „Pune-l acolo, în groapă, cu celelalte victime ale ciumei.”

Gardienii l-au privit întrebători.

„Dar el nu a murit încă”, au răspuns ei.

Paznicul de serviciu se încruntă.

"Crezi ca imi pasa?"

Gardienii au schimbat o privire, apoi au făcut ceea ce li s-a spus, târându-l pe coridorul închisorii și aruncându-l într-o groapă mare. Godfrey putea vedea acum că groapa era plină de cadavre, toate acoperite cu aceeași centură roșie.

— Și dacă încearcă să fugă? au întrebat gardienii înainte de a se întoarce.

Paznicul comandant a zâmbit cu un zâmbet crud.

„Nu știi ce face ciuma unui om?” el a intrebat. „Va fi mort până dimineață”.

Cei doi paznici s-au întors și s-au îndepărtat, iar Godfrey s-a uitat la victima ciumei, care zăcea acolo, singur, în acea groapă nepăzită, și i-a venit deodată o idee. A fost destul de nebunesc încât s-ar putea să funcționeze.

Godfrey se întoarse către Akorth și Fulton.

„Dă-mă un pumn”, a spus el.

Au schimbat o privire nedumerită.

„Am spus să mă lovească!” spuse Godfrey.

Au clătinat din cap.

"Esti suparat?" întrebă Akorth.

„Nu te voi lovi cu pumnul”, a Fultonintervenit, „atât de mult pe cât s-ar putea să meriți.”

„Îți spun să mă lovești!” întrebă Godfrey. "Greu. In fata. Rupe-mi nasul! ACUM!"

Dar Akorth și Fulton s-au întors.

„L-ai pierdut”, au spus ei.

Godfrey se întoarse către Merek și Ario, dar și ei s-au dat înapoi.

„Orice ar fi vorba”, a spus Merek, „nu vreau să fac parte din asta”.

Deodată, unul dintre ceilalți prizonieri din celulă se îndreptă spre Godfrey.

„Nu m-am putut abține să aud”, a spus el, zâmbind cu un rânjet întrerupt, răsuflând peste tot respirația stătută. „Sunt mai mult decât fericit să te lovesc cu pumnul, doar să te taci naibii! Nu trebuie să mă întrebi de două ori.”

Prizonierul s-a legănat, conectat chiar pe nasul lui Godfrey cu degetele sale osoase, iar Godfrey a simțit o durere ascuțită năvălindu-i prin craniu în timp ce striga și îl apuca de nas. Sângele i-a țâșnit pe față și pe cămașă. Durerea îi înțepa ochii, începțoșându-i vederea.

— Acum am nevoie de centura aceea, spuse Godfrey, întorcându-se către Merek. „Poți să mi-l iei?”

Merek, nedumerit, și-a urmat linia vizuală peste hol, până la prizonierul care zăcea inconștient în groapă.

"De ce?" el a intrebat.

— Fă-o doar, spuse Godfrey.

Merek și-a încruntat sprânceana.

„Dacă aș lega ceva, poate aș putea ajunge”, a spus el. „Ceva lung și slab.”

Merek întinse mâna, își simți propriul guler și scoase un fir din el; pe măsură ce o desfăşura, era suficient de lungă pentru a se potrivi scopului său.

Merek se aplecă înainte de gratiile închisorii, cu grijă ca să nu-l alerteze pe gardian și întinse mâna cu sârma, încercând să prindă cercevea. S-a târât în pământ, dar a căzut la câțiva centimetri.

A încercat din nou și din nou, dar Merek a rămas blocat la cot în gratii. Nu erau suficient de slabi.

Paznicul și-a întors drumul, iar Merek și-a retras repede înainte să-l vadă.

— Lasă-mă să încerc, spuse Ario, făcând un pas înainte, când gardianul se întoarse.

Ario apucă sârma lungă și și-a înfipt brațele prin celulă, iar brațele, mult mai slabe, au trecut prin tot drumul până la umăr.

Acești șase inci în plus era ceea ce aveau nevoie. Cârligul abia s-a conectat cu capătul canelului roșu, iar Ario a început să-l tragă spre el. Se opri în timp ce gardianul, cu fața în cealaltă direcție, dând din cap, ridică

capul și privi în jur. Toți așteptau, transpirați, rugându-se ca gardianul să nu se uite în calea lor. Au așteptat o veșnicie, până când, în cele din urmă, gardianul a început să dea din nou din cap.

Ario trase cerceveaua din ce în ce mai aproape, alunecând-o pe podeaua închisorii, până când în cele din urmă a intrat printre gratii și a intrat în celulă.

Godfrey a întins mâna și și-a pus evantaiul, iar toți s-au dat înapoi de el, speriați.

„Ce naiba faci?” întrebă Merek. „Cevea este acoperită de ciumă. Ne poți infecta pe toți.”

Ceilalți prizonieri din celulă au dat înapoi și ei.

Godfrey se întoarse către Merek.

„O să încep să tușesc și nu mă voi opri”, a spus el, purtând eșanța, o idee întărindu-se în minte. „Când va veni paznicul, el îmi va vedea sângele și această centură, iar tu îi vei spune că am ciumă, că au făcut o greșeală că nu mă despart.”

Godfrey nu a pierdut timpul. A început să tușească violent, luându-și sângele pe față și frecându-l în sus și în jos pentru a face să pară mai rău. A tușit mai tare decât a făcut vreodată, până când, în cele din urmă, a auzit ușa celulei deschizându-se și a auzit gardianul intrând înăuntru.

— Pune-l pe prietenul tău să tacă, spuse gardianul. "Înțelegi?"

„Nu este un prieten”, a răspuns Merek. „Doar un bărbat pe care l-am cunoscut. Un om care are ciuma.”

Paznicul, nedumerit, s-a uitat în jos și a observat centura roșie și ochii i s-au mărit.

„Cum a intrat aici?” întrebă gardianul. „Ar fi trebuit să fie despărțit.”

Godfrey a tușit din ce în ce mai mult, cu tot corpul cuprins de o criză de tuse.

Curând a simțit că mâinile aspre îl apucă și îl târăsc afară, împingându-l. S-a împiedicat peste hol și, cu o ultimă împingere, a fost aruncat în groapă cu victimele ciumei.

Godfrey stătea întins deasupra corpului infectat, încercând să nu respire prea tare, încercând să-și întoarcă capul și să nu respire boala bărbatului. S-a rugat lui Dumnezeu să nu înțeleagă. Ar fi o noapte lungă, întinsă aici.

Dar acum era nepăzit. Și când era lumina, se ridica.

Și ar lovi.

CAPITOLUL OPT

Thorgrin simți că se aruncă pe fundul oceanului, presiunea crescându-i în urechi în timp ce se scufundă în apa înghețată, simțindu-se ca și cum ar fi fost înjunghiat de un milion de pumnale. Cu toate acestea, pe măsură ce pătrundea mai adânc, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru: lumina nu a devenit mai întunecată, ci mai strălucitoare. În timp ce se batea, scufundându-se, târât în jos de greutatea mării, a privit în jos și a fost șocat să vadă, într-un nor de lumină, ultima persoană pe care se așteptase să o vadă aici: mama lui. Ea i-a zâmbit, lumina atât de intensă încât abia i-a putut vedea fața, și a întins mâna spre el cu brațe iubitoare în timp ce el se scufundă, îndreptându-se spre ea.

— Fiul meu, spuse ea, cu vocea limpede, în ciuda apelor. "Sunt aici cu tine. Te iubesc. Încă nu este timpul tău. Fii puternic. Ai trecut testul, dar mai urmează multe altele. Înfruntă lumea și nu uita niciodată cine ești. Nu uita niciodată: puterea ta nu vine din armamentul tău, ci din interiorul tău."

Thorgrin deschise gura ca să răspundă, dar în timp ce făcea, se trezi cuprins de apă, înghițind, înecându-se.

Thor se trezi tresărit, uitându-se de jur împrejur, întrebându-se unde era. A simțit un material aspru pe încheieturi și și-a dat seama că era legat, cu mâinile la spate, de un stâlp de lemn. S-a uitat în jurul calei slabe, a simțit mișcarea legănată și și-a dat seama imediat că se afla pe o navă. Își dădea seama după felul în care corpul lui se mișca, după lamelele de lumină care intrau, după mirosul mucegăit al bărbaților prinși sub punte.

Thorgrin se uită în jur, imediat în gardă, simțindu-se slăbit și încercând să-și amintească. Ultimul lucru pe care și-l amintea a fost acea furtună îngrozitoare, naufragiul, el și oamenii lui s-au prăbușit din barcă. Și-a amintit de Angel, și-a amintit că s-a strâns de ea pentru o viață dragă și și-a amintit de sabia din centură, Sabia morților. Cum supraviețuise?

Thor se uită de jur împrejur, întrebându-se cum naviga pe mare, confuz, căutându-și disperat frații și Angel. Se simți ușurat când distinge forme în întuneric și le văzu pe toate în apropiere, legate cu funii de stâlpi: Reece și Selese, Elden și Indra, Matus, O'Connor și la câțiva metri de ei,

Angel. Thor a fost bucuros să vadă că toți erau în viață, deși toți păreau epuizați, doborâți de furtună și de pirați.

Thor auzi râsete zgomotoase, certându-se, aplaudă de undeva de sus, apoi ceea ce suna ca explozii în urechile lui în timp ce bărbații se prăbușeau unul peste altul pe puntea goală și și-a amintit: piraților. Mercenarii aceia care au încercat să-l scufunde în mare.

Ar recunoaște acel sunet oriunde, sunetul unor indivizi grosolani, plictisit pe mare, în căutarea cruzimii – îi mai întâlnise înainte. Și-a dat seama, scuturându-și visul, că acum era prizonierul lor și s-a zbătut cu frânghiile, încercând să se elibereze.

Dar nu putea. Brațele îi fuseseră bine legate, la fel și gleznele. Nu mergea nicăieri.

Thorgrin închise ochii, încercând să-și cheme puterea din adâncul interiorului, puterea pe care știa că ar putea muta munții dacă ar fi dorit.

Dar nu a venit nimic. Era prea cheltuit de la încercarea naufragiului, puterea încă prea scăzută. Din experiența trecută știa că avea nevoie de timp pentru a se recupera. Timp, știa el, pe care nu-l avea.

„Thorgrin!” se auzi o voce uşurată, tăind prin întunericul. Era o voce pe care o recunoscu bine și se uită spre Reece, legată la câțiva metri depărtare, privind înapoi la el cu bucurie. "Traiesti!" a adăugat Reece.

„Nu știam dacă vei trece!”

Thor se întoarse să-l vadă pe O'Connor legat de cealaltă parte, la fel de bucuros.

„M-am rugat pentru tine în fiecare minut”, se auzi o voce dulce și blândă în întuneric.

Thor s-a uitat pentru a o vedea pe Angel, cu lacrimi de bucurie în ochi și a simțit cât de mult îi pasă ea de el.

— Îi datorezi viața ta, știi, a spus Indra. „Când te-au dat drumul, ea a fost cea care te-a scufundat și te-a adus înapoi. Fără curajul ei nu ai fi stat aici chiar acum.”

Thor l-a privit pe Angel cu un nou respect și un nou sentiment de recunoștință și devotament.

„Micuțule, voi găsi o modalitate de a te răsplăti”, i-a spus el.

— Ai făcut-o deja, spuse ea, iar el putea să vadă cât de mult vorbea ea.

— Răsplătește-o scoțându-ne pe toți de aici, spuse Indra, luptându-se cu legăturile ei, iritată. „Acei pirați sugă de sânge sunt cei mai josnici

dintre cei mai josnici. Ne-au găsit plutind pe mare și ne-au legat pe toți în timp ce eram încă inconștienți de acea furtună. Dacă ne-ar fi înfruntat bărbat la om, ar fi o poveste foarte diferită."

„Sunt lași", a spus Matus. „Ca toți pirații."

„Ne-au dezbrăcat și armele", a adăugat O'Connor.

Inima lui Thor a sărit o bătaie când și-a amintit brusc de armele sale, armura lui, Sabia morților.

— Nu-ți face griji, spuse Reece, văzându-i fața. „Armamentul nostru a trecut prin furtună – inclusiv pe al tău. Nu este pe fundul mării, cel puțin. Dar pirații o au. Vezi acolo, prin șipci?"

Thor se uită prin șipci și văzu, pe punte, toate armele lor, așezate sub soare, pirații înghesuindu-se în jurul lor. El a văzut toporul de luptă al lui Elden și arcul de aur al lui O'Connor și halebarda lui Reece și bipelul lui Matus și sulița lui Indra și sacul de nisip al lui Selese – și propria sa sabie a morților. I-a văzut pe pirați, cu mâinile pe șolduri, uitându-se în jos și examinându-i cu bucurie.

„Nu am văzut niciodată o sabie ca asta", i-a spus unul dintre ei celuilalt.

Thor s-a înroșit de furie când l-a văzut pe pirat întinzându-și sabia cu piciorul.

— Se pare că a fost al Regelui, spuse altul, făcând un pas înainte.

„Am găsit-o primul, este al meu", a spus primul.

— Dacă mă ucizi pentru asta, spuse celălalt.

Thor i-a privit pe bărbați care se luptă unul pe altul, apoi a auzit o bătaie puternică în timp ce amândoi se prăbușiră pe punte, luptându-se, ceilalți pirați batjocorind în timp ce se învârteau în jur. S-au rostogolit înainte și înapoi, lovind cu pumnii și dând în coate, ceilalți încurajându-i, apoi în cele din urmă Thor a văzut sângele stropit prin șipci, a văzut un pirat călcându-i capul celuilalt de mai multe ori.

Ceilalți au aplaudat, bucurându-se de ea.

Piratul care a câștigat, un bărbat fără cămașă, un trunchi slăbit și o cicatrice lungă pe piept, s-a ridicat și, respirând greu, s-a îndreptat spre Sabia Morților. În timp ce Thor privea, s-a întins în jos și l-a apucat și a ridicat-o victorios. Ceilalți au aplaudat.

Thor a ars la vedere. Această mizerie, ținând sabia, o sabie destinată unui rege. O sabie pe care și-a riscat viața pentru a o câștiga. O sabie dată lui, și nu alta.

Se auzi un strigăt brusc, iar Thor văzu chipul piratului tresărind brusc de agonie. A strigat și a aruncat sabia, ca și cum ar ține un șarpe, iar Thor l-a văzut zburând prin aer și a aterizat pe punte cu un zgomot și o bufnitură.

„M-a mușcat!” strigă piratul celorlalţi. „Nenorocita sabie m-a mușcat de mână! Uite!"

Și-a întins mâna și și-a afișat un deget lipsă. Thor se uită la sabie, cu mânerul ei vizibil prin șipci, și văzu dinți mici și ascuțiți ieșind din una dintre fețele sculptate în ea, sângele curgând pe ea.

Ceilalți pirați s-au întors și i-au aruncat o privire.

„Este de la diavol!” a strigat unul.

„Nu mă ating!” a strigat altul.

— Nu contează, spuse unul, întorcându-se cu spatele. „Există o mulțime de alte arme din care să alegi.”

„Ce zici de degetul meu?” strigă piratul, în agonie.

Ceilalți pirați au râs, ignorându-l și s-au concentrat în schimb să treacă prin celelalte arme, luptându-se pentru cache pentru ei înșiși.

Thor și-a întors atenția asupra sabiei lui, văzând-o acum așezată acolo, atât de aproape de el, tentant chiar de cealaltă parte a șipcilor. A încercat încă o dată cu toată puterea să se elibereze, dar corzile lui nu au dat. Fuseseră bine legate.

„Dacă am putea să ne luăm armele”, a clocotit Indra. „Nu suport să văd palmele lor grase pe sulița mea.”

— Poate că te pot ajuta, spuse Angel.

Thor și ceilalți s-au întors spre ea cu scepticism.

„Nu s-au legat așa cum ți-au făcut pe tine”, a explicat ea. „Le-a fost frică de lepra mea. Mi-au legat mâinile, dar apoi au renunțat. Vedea?"

Angel se ridică, arătându-și încheieturile legate la spate, dar picioarele ei libere să meargă.

„Puțin bine ne va face”, a spus Indra. „Ești încă închis aici cu noi toți.”

Angel clătină din cap.

— Nu înțelegi, spuse ea. „Sunt mai mic decât voi toți. Îmi pot strânge corpul prin acele șipci.” Se întoarse spre Thor. „Pot să ajung la sabia ta”.

Se uită înapoi la ea, impresionat de neînfricarea ei.

„Ești foarte îndrăzneț”, a spus el. „Admir asta la tine. Totuși, te-ai pune în pericol. Dacă te prind acolo, s-ar putea să te omoare”.

— Sau mai rău, a adăugat Selese.

Angel se uită înapoi, mândru, insistent.

„O să mor în orice caz, Thorgrin”, a răspuns Angel. „Am învățat asta cu mult timp în urmă. Viața mea m-a învățat asta. Boala mea m-a învățat asta. Moartea nu contează pentru mine; doar viața contează. Și trăind liber, neîngrădit de legăturile oamenilor.”

Thor s-a uitat înapoi la ea, inspirat, uimit de înțelepciunea ei pentru o vârstă atât de fragedă. Ea știa deja mai multe despre viață decât majoritatea marilor profesori pe care îi întâlnise.

Thor dădu înapoi la ea solemn. Putea să vadă spiritul războinic din ea și nu avea să-l rețină.

„Du-te atunci”, a spus el. „Fii rapid și tăcut. Dacă vedeți vreun semn de pericol, întoarceți-vă la noi. Îmi pasă mai mult de tine decât de acea sabie.”

Angel s-a luminat, încurajat. Se întoarse repede și se grăbi prin cală, mergând stânjenit cu mâinile la spate, până a ajuns la șipci. Ea a îngenuncheat acolo, privind afară, transpirată, cu ochii mari de frică.

În cele din urmă, văzând șansa ei, Angel și-a băgat capul printr-un gol din șipci, suficient de lat pentru a o ține. Ea își făcu drum prin ea, împingând cu picioarele.

O clipă mai târziu, ea a dispărut din cală, iar Thor a putut să o vadă, stând pe punte. Inima i-a bătut cu putere în timp ce se ruga pentru siguranța ei, s-a rugat ca ea să-i poată lua sabia și să se întoarcă înainte să fie prea târziu.

Angel stătea în picioare, se ghemui și se grăbi repede spre sabie; întinse mâna cu piciorul gol, îl puse pe mâner și îl alunecă peste.

Sabia scoase un zgomot puternic când aluneca pe punte, spre cală. Era doar la câțiva centimetri distanță de șipci, când deodată o voce a tăiat aerul.

„Micul târâtor!” a strigat un pirat.

Thor i-a văzut pe toți pirații întorcându-și drumul, apoi alergând spre ea.

Angel a fugit, încercând să se întoarcă, dar au prins-o înainte ca ea să reușească. Au apucat-o și au luat-o, iar Thor i-a putut vedea îndreptându-se spre șină, de parcă s-ar fi pregătit să o arunce în mare.

Angel a reușit să-și ridice cu putere partea din spate a călcâiului și a răsunat un geamăt în timp ce se conecta chiar între picioarele piratului. Piratul care o ținea a gemut și a lăsat-o jos și, fără să ezite, Angel s-a repezit înapoi pe punte, a ajuns la sabie și a lovit-o cu piciorul.

Thor a privit, entuziasmat, cum sabia se strecura prin crăpături și ateriza în cală, chiar la picioarele lui, cu o bubuitură.

S-a auzit un țipăt când unul dintre pirați l-a întors pe Angel. Ceilalți au luat-o și au dus-o înapoi pentru șină, pregătindu-se să o arunce în mare.

Thor, transpirat, având mai multă frică pentru Angel decât pentru el însuși, își coborî privirea la sabia și simți o legătură intensă cu ea. Legătura lor era atât de puternică, încât Thor nu a avut nevoie să-și folosească puterile magice. I-a vorbit, ca și cu un prieten, și a simțit că ascultă.

„Vino la mine, prietene. Eliberează-mi legăturile. Să fim din nou împreună.”

Sabia îi asculta chemarea. S-a ridicat brusc în aer, a plutit în spatele lui și i-a tăiat frânghiile.

Thor s-a învârtit imediat, a apucat mânerul în aer și a coborât sabia, tăindu-i corzile la glezne.

Apoi a sărit în picioare și a tăiat snururile care le legau pe toate celelalte.

Thor s-a întors și a încărcat după șipci, și-a ridicat cizma și a dat cu piciorul ușii de lemn. Distrusă, a zburat în bucăți în timp ce el a izbucnit în lumina soarelui, liber, cu sabia în mână – și hotărât să-l salveze pe Angel.

Thor a sprintat pe punte și a atacat bărbații care îl țineau pe Angel, care s-a zvârcolit în brațe, cu frica în ochii ei când au ajuns la șină.

"Dă-i drumul!" strigă Thor.

Thor a alergat spre ea, doborând pirații care se apropiau de el din toate părțile, tăindu-i peste piept înainte de a putea primi o lovitură – niciunul dintre ei nu se potrivește pentru el și Sabia morților.

A tăiat grupul, a dat din drum pe ultimii doi bărbați, apoi a întins mâna și a apucat de spatele cămășii piratului final chiar înainte să o lase peste ea. L-a strâns spre el, trăgându-l pe Angel înapoi peste margine, apoi i-a răsucit brațul astfel încât a lăsat-o să cadă. Ea a aterizat în siguranță pe punte.

Thor l-a prins apoi pe bărbat și l-a aruncat peste margine. S-a prăbușit în mările înghețate, țipând.

Thor a auzit pași și s-a întors și a văzut zeci de pirați care se îndreptau asupra lui. Aceasta nu era o barcă mică, ci o navă imensă, profesionistă, la fel de mare ca orice navă de război, și conținea cel puțin o sută de pirați, toți întăriți, obișnuiți cu o viață de ucidere pe mare. Toți au încărcat, salutând clar lupta.

Frații Legiunii lui Thor au ieșit din cală, fiecare alergând înainte pentru a-și recupera armele înainte ca piraților să poată ajunge la ei. Elden a sărit din drum în timp ce un pirat i-a adus o macetă la gât, apoi l-a apucat și l-a dat cu capul, rupându-i nasul piratului. I-a smuls maceta din mână și l-a tăiat în jumătate. Apoi a sărit după toporul de luptă.

Reese îi smulse halebarda, O'Connor arcul, Indra sulița, Matus și Selese sacul ei de nisip, în timp ce Angel trecu pe lângă ei, lovind un pirat în tibie înainte ca acesta să poată arunca un pumnal în Thor. Piratul a țipat și l-a prins de picior, iar pumnalul a zburat peste bord.

Thor a încărcat înainte și a sărit în grup, lovind un pirat în piept și lovindu-l pe altul, apoi s-a învârtit și a tăiat brațul altuia înainte de a-și putea doborî maceta pe Reece. Un altul a încărcat și și-a aruncat o bâtă pentru cap, iar Thor s-a abătut, bâta trecând. S-a pregătit să-l înjunghie, dar Reece a făcut un pas înainte și și-a folosit halebarda pentru a-l ucide.

O'Connor a dat drumul două săgeți care șuieră de Thor, iar Thor s-a învârtit și a privit doi pirați, care se îndreptau spre spatele lui, căzând morți. El a zărit un pirat care se îndrepta spre Angel, iar Thor era pe cale să-l urmărească când O'Connor s-a ridicat și i-a pus o săgeată în spate.

Thor a auzit pași și s-a învârtit pentru a vedea un pirat care se îndrepta spre spatele lui O'Connor cu o bâtă. Thor s-a aruncat și, simțind sabia morților vibrând, și-a tăiat bâta groasă în două, apoi l-a înjunghiat pe pirat în inimă înainte de a putea ajunge la el. Thor apoi s-a învârtit, a lovit un alt bărbat cu piciorul în coaste și, cu Sabia Morților în frunte, i-a tăiat capul bărbatului. Thor era uimit. Era ca și cum sabia avea o inimă care bătea, dorindu-l pe Thor să facă ceea ce voia să facă.

În timp ce Thor tăia cu furie în toate direcțiile, o duzină de bărbați s-au îngrămădit în fața lui, s-a acoperit cu sânge până la coate – când deodată, un pirat l-a sărit din spate, aterzând pe spate. Mercenarul ridică un pumnal, coborându-l pe spatele umărului lui Thor, iar el era prea aproape și era prea târziu pentru ca Thor să reacționeze.

Thor a zărit un obiect în aer, aruncându-l cu coada ochiului, și a simțit brusc că bărbatul își eliberează strânsoarea și cade pe punte. Thor s-a

întors să-l vadă pe Angel stând acolo, tocmai aruncând o piatră și și-a dat seama că se conectase perfect cu templul bărbatului. Bărbatul s-a zvârcolit la picioarele lui Thor, iar Thor a privit, uimit, cum Angel păși înainte, apuca un cârlig de pe punte și, ridicându-l sus, îl înfipse în pieptul bărbatului. Era același cârlig pe care piraţii îl folosiseră pentru a-i prinși în plasa lor pe mare. Dreptatea, îşi dădu seama Thor, s-a încheiat cercul.

Habar n-avea că Angel o avea în ea; a văzut înverșunarea din ochii ei în timp ce ea stătea deasupra lui și și-a dat seama că avea un adevărat spirit de războinic și era mult mai complexă decât știa el.

Thor s-a întors și s-a aruncat în luptă, iar el și oamenii lui au atacat necruțător, toți unindu-se, așa cum făcuseră în atâtea locuri, o mașină de ucidere reglată, cu toții privindu-și spatele. S-au luptat frumos împreună, cunoscându-și ritmurile. În timp ce Elden își balansa toporul de luptă, Indra și-a aruncat sulița, ucigându-i pe cei pe care nu i-a putut atinge. Matus și-a bătut bipelul, ucigând doi pirați deodată, în timp ce Reece și-a folosit halebarda lungă pentru a ucide trei pirați înainte ca aceștia să ajungă la Selese. Iar Selese, la rândul ei, le-a stropit praful din sacul ei pe rănile lor, vindecându-le toate rănile în timp ce mergeau și ținându-le puternice.

Încet, valul s-a întors, în timp ce tăiau un om după altul. Corpurile s-au grămădit și în curând au rămas doar o duzină.

Ochii mari de frică, cei zece pirați rămași, dându-și seama că nu pot câștiga, și-au scăpat pumnalele, macetele și topoarele și și-au ridicat mâinile, îngroziți.

„Nu ne omorâți!” strigă unul tremurând. „Nu am vrut să spun! Am mers împreună cu ceilalți!”

— Sunt sigur că nu ai făcut-o, spuse Elden.

„Nu-ți face griji”, a spus Thor, „nu te vom ucide.”

Thor și-a învelit sabia, a făcut un pas înainte, l-a prins pe pirat, l-a ridicat deasupra capului și l-a aruncat peste bord, în mare.

„Peștele va face asta pentru noi.”

Ceilalți i s-au alăturat, împingându-i pe cei câțiva rămași peste bord cu armele lor, în mare, iar Thor a privit cum mările deveneau în curând roșii, rechinii învârtindu-se și înecând strigătele piraților.

Thor se întoarse către ceilalți, care se uitară înapoi la el. Putea vedea în ochii lor că gândeau la fel ca el: victoria, dulcea victorie, era a lor.

CAPITOLUL NOUĂ

Erec se aplecă peste balustradă și privi în jos, la lumina torțelor, spre o mare plină de cadavre ale Imperiului. O duzină de soldați Imperiului zăceau plutind, toți uciși de Erec și oamenii lui, toți împinși peste șină și, în timp ce el privea, încet, pe rând, s-au scufundat.

Erec a privit în sus și în jos flota sa de nave și și-a văzut oamenii pe toate, toți acum liberi, datorită ruperii de către Alistair a legăturilor. Imperiul fusese nebun să părăsească doar o duzină de soldați pentru a păzi fiecare navă, crezându-se invincibili. Fuseseră cu mult depășiți numeric și, odată ce legăturile oamenilor lui Erec erau rupte, fusese ușor să-i ucidă și să le relueze navele. Îl subestimaseră pe Alistair.

De asemenea, nu aveau de ce să se teamă de o răscoală pentru că înconjuraseră complet corăbiile lui Erec. Într-adevăr, în timp ce Erec ridică privirea, a văzut că blocada Imperiului, cu miile lor de nave, era încă intactă. Nu era unde să meargă.

Au auzit mai multe claxoane, mai mulți soldați ai Imperiului au strigat noaptea și Erec a putut vedea felinarele aprinse în sus și în josul flotei. Imperiul, acel dragon adormit, se ralinea încet. În curând, aveau să-i închidă pe oamenii lui Erec ca un piton și să-i sugrume până la moarte. De data aceasta, Erec era sigur că nu vor arăta milă.

se gândi repede Erec. El a cercetat navele Imperiului, căutând orice punct slab al blocadei, un loc cu mai puține nave. În timp ce se întoarse și se uită în spatele lui, observă un loc în care navele Imperiului erau mai întinse, la distanță de aproximativ douăzeci de metri. Era cel mai slab punct al cercului – deși, chiar și așa, blocada nu era slabă. A fost cea mai bună dintre cele mai proaste opțiuni. Trebuiau să alerge pentru asta.

"TOATE PÂNZELE SUS!" strigă Erec și, în timp ce intră în acțiune, ordinele lui au fost strigate și au răsunat în sus și în jos flota lui.

Au ridicat pânzele și au început să vâsle, Erec stând la prova, nava în față și flota aproape în spate. S-a uitat în față, îndreptându-și nava spre punctul slab al blocadei. Spera doar că îl vor putea lovi destul de repede, înainte ca toate navele Imperiului să se închidă și să-și întărească pozițiile. Dacă ar putea trece, atunci ar avea mări deschise înaintea lor. El știa că

Imperiul va urma îndeaproape și că cel mai probabil va fi o urmărire pe care nu o putea câștiga.

Totuși, trebuia să încerce. Un plan, chiar și un plan nesăbuit, era mai bine decât să accepte înfrângerea și moartea.

„Putem să-l batem?” se auzi o voce.

Erec se întoarse și îl văzu pe Strom venind lângă el, cu mâna pe sabie, încă roșu de sânge acolo unde ucisese soldații Imperiului, uitându-se în noapte.

Erec a ridicat din umeri.

„Avem de unde alege?” el a raspuns.

Strom se uită la orizont lângă el, neclintit.

„Cât timp până când știu că venim?”

Au primit răspunsul în timp ce o săgeată zboară prin aer, chiar pe lângă Erec și Strom, și și-au găsit ținta într-unul dintre oamenii lui Erec, la doar câțiva metri în spatele lor. Bărbatul a țipat și a căzut pe spate, strângând săgeata în piept, trăgând de ea cu ambele mâini, tremurând pe podea în timp ce era pe moarte.

O altă săgeată șuieră prin aer, apoi alta și alta. Nici el, nici Strom nu se lăsară, amândoi stând fără teamă, ținându-și loc.

Erec s-a uitat afară și a distins forme în întuneric, i-a văzut pe soldații Imperiului ținind, aliniându-se, trăgând șiruri de săgeți și știa că asta avea să fie rău. Mai aveau o sută de metri de parcurs până ajung la blocada.

„Scuturi!” strigă Erec. "Ne adunăm împreună! Stai pe aproape! De la bărbat la bărbat!"

Oamenii lui Erec s-au supus, căzând în formațiuni, ridicându-și scuturile, iar Erec, mulțumit, a făcut la fel, îngenunchind lângă Strom și alții și ținându-și scutul deasupra capului.

Erec simți că trei săgeți aterizează pe el în trei lovituri rapide, vibrațiile tremurându-i brațul.

Strigăte au tăiat noaptea și Erec a auzit un cadavru care se scufundă în apă; s-a întors și inima i s-a scufundat să-l vadă pe comandantul uneia dintre navele sale căzând peste șină. Bărbatul s-a aruncat în apă, cu două săgeți în piept, iar Erec a văzut frica din ochii oamenilor săi, în timp ce nava de lângă el începea să rătăcească. Erec știa că fără comandantul lor nava nu ar urma și își va pierde oamenii. O navă avea nevoie de un comandant, mai ales acum.

„Strom!” strigă el pe fratele său, frenetic. „Poți să faci leagăn dacă mă apropii suficient?”

Strom s-a uitat înapoi la fratele său, apoi la navă și, într-o clipă, a înțeles ce voia Erec. Dădu din cap cu încredere și, fără să ezite, alergă spre balustradă.

Erec alergă la volan și-și îndreptă nava mai aproape de cealaltă și, pe măsură ce se apropiau suficient, Strom, ignorând săgețile, rămase pe șină. Și-a ridicat arcul, a legat rapid o săgeată de o frânghie, a țintit sus și a tras.

Săgeata, cu frânghia atașată, a zburat înalt în arc peste catargul navei și s-a întors în jurul ei.

Strom îl trase, mulțumit, apoi îl apucă și sări în aer.

Strom a navigat prin aer, la patruzeci de picioare bune, legănându-se într-un arc, până când a ajuns în cele din urmă la cealaltă navă, sărind jos și prăbușindu-se pe punte, în fața privirilor uluite ale tuturor marinarilor de la bord.

Strom și-a luat picioarele și a luat cârma și, în timp ce a făcut-o, toți bărbații, reactivați, au căzut în spatele lui.

"Redirecţiona!" strigă Strom, preluând controlul. „Îl urmăm pe fratele meu!”

Bărbații s-au întors la pozițiile lor, luând vâsle, ridicând pânze, ignorând săgețile care coborau asupra lor.

În timp ce Erec se întoarse și înfrunta navele, apropiindu-se din ce în ce mai mult, marea de săgeți s-a îngroșat, iar mai mulți dintre oamenii săi au țipat și au căzut peste șină. Erec știa că trebuia făcut ceva. Trebuia să țină Imperiul sub garda, altfel riscă să-și piardă prea mulți oameni la apropiere.

„Arcași, luați poziții!” strigă Erec.

Oamenii lui au făcut așa cum le-a poruncit și au urmat exemplul și pe celelalte nave, Strom făcând ecou porunca lui.

"Foc!" strigă Erec.

Oamenii lui au trimis înapoi o salvă de săgeți către navele Imperiului, iar Erec a fost mulțumit când a auzit strigătele a zeci de arcași ai Imperiului, sus, pe catarge, căzând pe punți. Alții au căzut peste șină, căzând în mare și, în cele din urmă, a venit o pauză în săgețile care le-au venit în cale.

"Din nou!" strigă Erec, iar oamenii săi au trimis o altă salvă, evitând săgețile ei înșiși în timp ce Imperiul se regrupa.

Încoace și înapoi cele două părți au mers, sal după salve, bărbați murind de ambele părți, iar flota lui Erec, între timp, apropiindu-se tot mai mult, micșorând decalajul. Acum se afla la vreo cincizeci de metri depărtare, săgețile coborând greu și porni chiar spre coca celei mai apropiate corăbii Imperiului, pregătindu-se să o izbească. Erec se întoarse și se uită înapoi peste umăr și văzu marea flotă a Imperiului care începea să se adună, să se îndrepte spre ei. Știa că nu are prea mult timp. A trebuit să lovească această blocaj, iar șansele lor nu arătau bine.

Disperat, Erec a avut brusc o idee.

„Omule catapultele!” strigă Erec. „Înarmează-i cu sulițe și dă foc vârfurilor! Acum!"

Comanda lui Erec a fost răsunată în sus și în jos în rândurile flotei sale și a privit cu satisfacție cum bărbații așezau sulițe în flăcări pe catapulte rezervate în mod normal pentru bolovani. Voia să tragă, dar știa că trebuie să se apropie, în raza de acțiune, pentru a se asigura că acest lucru funcționează; n-ar avea a doua şansă.

"Asteapta!" strigă Erec, văzând fețele nervoase ale tuturor oamenilor săi, cu mâinile sprijinite pe corzile care țineau catapultele. Știa că toți erau la fel de nerăbdători să tragă ca și el, mai ales că mai multe săgeți se prăvăleau.

În cele din urmă, când au ajuns la doar treizeci de metri distanță, Erec a strigat:

"FOC!"

Flota Imperiului și-a dat seama, prea târziu, ce făceau oamenii lui Erec și, cu o fracțiune de secundă înainte ca oamenii săi să tragă, el a putut vedea expresiile îngrozite ale comandanților navelor lor, în timp ce aceștia se grăbeau frenetic să le poruncească oamenilor să-și mute navele.

Erec a privit cum sute de sulițe, toate în flăcări, navigau prin aerul nopții, croind o potecă aprinsă, luminând mările negre. Rând pe rând au aterizat pe pânze, înglobându-se în pânză, pe catarge, pe punțile de lemn.

În câteva clipe, navele Imperiului au luat foc. În timp ce oamenii lor s-au grăbit să-i stingă, unele incendii au fost lichide, dar altele s-au răspândit sălbatic. A făcut unele daune — dar, mai important, a atins scopul lui Erec: a ocupat flota Imperiului, distragându-i atenția și, în cele din urmă, barajul de săgeți s-a oprit.

"TOATE PÂNZELE SUS!" strigă Erec.

Oamenii lui Erec, pe toate navele sale, s-au repezit înapoi la pânze și vâsle, iar Erec și-a mărit viteza, țintând spre cea mai apropiată navă, singurul lucru care stătea între ei și libertate, o navă a Imperiului pe jumătate în flăcări, oamenii săi strigând și se străduiau să pună. stinge focurile.

„Fișier unic!” strigă Erec către celelalte nave. „Stai aproape în spatele meu!”

Strom își făcu ecou comanda și se aliniază în spatele lui Erec, iar Erec urmărea cu satisfacție cum flota sa venea aproape în spatele lui. Știa că era singura lor șansă. Nu avea nevoie să conducă toată blocada; avea nevoie doar de suficient spațiu pentru a curăța o navă. Și apoi ceilalți l-au putut urma pe călcâie.

A ridicat privirea și inima i-a bătut cu putere în timp ce blocada se apropia din ce în ce mai mult, acum la aproape douăzeci de metri depărtare... apoi zece... apoi cinci. Știa că impactul va fi dur.

"ȚINE-ȚI-VĂ BINE!" strigă Erec.

Erec apucă șina, întărindu-se și el, în timp ce nava se prăbuși asupra lor.

Erec a fost zguduit, întreaga navă tremurând, în timp ce s-au izbit de nava Imperiului într-un unghi ascuțit. Întreaga navă a lui Erec s-a legănat, la fel ca și nava Imperiului, fiecare legănându-se înainte și înapoi, iar pentru o clipă, Erec se întrebă dacă nava lui se va scufunda.

Dar, o secundă mai târziu, Erec simți mișcare și știa că au izbucnit. Nava Imperiului s-a învârtit brusc, s-a zdrobit din drum, lăsând suficient spațiu pentru a elibera între nave.

Erec, navă în navă cu soldații Imperiului, atât de aproape încât îi putea privi în față, știa că trebuie să lovească mai întâi. Știa că, dacă ar încerca să navigheze, ei aveau să atace.

"ÎNCĂRCA!" strigă Erec.

Nu a pierdut timpul. Și-a scos sabia, s-a repezit înainte și a sărit de pe punte pe nava Imperiului de lângă el, toți oamenii săi scoțând un strigăt de luptă și urmându-l aproape în spate.

Erec și-a condus oamenii în timp ce încărcau pe puntea navei Imperiului, zdrobind soldații Imperiului care au întors drumul, prea târziu, încă se luptau să stingă flăcările. Încet, soldații Imperiului și-au dat seama ce se întâmpla și și-au îndreptat atenția înapoi spre Erec și oamenii lui.

Erec a încărcat prin nava în flăcări, evitând focurile, în timp ce se lupta corp la corp cu soldații Imperiului. Săbiile lor zboară noaptea, scântei zburând, în timp ce Erec tăia un soldat mare al Imperiului după altul, toți mai mari decât el, dar niciunul nu se potrivea cu viteza sau îndemânarea lui. Un soldat mare și-a dat jos sabia, Erec a blocat, apoi s-a rotit și l-a tăiat în două. Bărbatul a căzut, țipând, peste bord.

Erec a făcut ceea ce a făcut cel mai bine, ucigând unul, doi, trei soldați odată, niciunul nu a putut să-l învingă. Niciun cavaler din întregul Inel nu reușise vreodată să-l învingă, iar acești soldați ai Imperiului, oricât de buni erau, nici nu erau de calibrul lui. Soldații Imperiului au căzut câte o mână, iar Erec nu a încetinit, alergând prin navă de la pupa la prova, oamenii săi în spatele lui, curățând punțile.

Erec a văzut cu satisfacție că Strom își conducea oamenii să sară pe nava Imperiului de cealaltă parte a blocadei. La fel ca fratele său mai mare, Strom a încărcat fără teamă prin cealaltă navă a Imperiului, doborând oameni în stânga și în dreapta, mișcându-se ca un fulger. Imperiul a fost luat cu garda jos: la urma urmei, niciun comandant al Imperiului nu și-ar fi imaginat vreodată că aceste câteva nave ar îndrăzni să le atace.

Cu toate acestea, pe măsură ce soldații Imperiului s-au adunat, au ripostat cu înverșunare și, cu armurile și armele lor superioare, au reușit să omoare zeci de oameni ai lui Erec și Strom. A fost o luptă sângeroasă, acerbă, corp la corp în mijlocul flăcărilor, iar țipetele bărbaților au umplut noaptea.

Erec a văzut restul flotei Imperiului, fiecare navă plină cu soldați apropiindu-se cu coada ochiului și știa că pierd timp prețios. În curând aveau să fie complet înconjurați.

Erec știa că trebuie să facă ceva repede. A scanat rapid nava, a zărit o ancoră uriașă de metal atașată de un lanț, care stătea pe punte și i-a venit o idee.

„Ancora!” a strigat Erec către Strom. „Distrugeți carcasa!”

Erec a alergat la ancoră, i-a apucat lanțul, l-a legănat sus, deasupra capului său, apoi l-a dat jos, zdrobind puntea, lemnele spărgându-se peste tot. O gaură uriașă a apărut chiar în centrul punții și Erec s-a uitat peste el și a văzut că Strom începea să facă același lucru. Oamenii lui Erec au alergat și au ajutat și, împreună, toți au balansat lanțul mai sus, mai repede, mai puternic, zdrobind puntea din nou și din nou, făcând-o în bucăți. Ancora

mergea din ce în ce mai adânc, până în cele mai joase caluri, până când, în cele din urmă, apă rece ca gheața a țâșnit drept în sus, ca un gheizer.

Erec auzi zgomotul satisfăcător al navei trosnind în două și a simțit că nava masivă începea să apară.

„Înapoi pe nava noastră!” strigă Erec.

Oamenii lui Erec s-au întors cu toții și au alergat pe punte și au sărit înapoi peste șină, pe nava lor, chiar înainte ca navele Imperiului să înceapă să se scufunde. Au luat vâslele și au continuat să meargă înainte, chiar lângă corăbiile de ambele părți ale lor, care au început să se scufunde repede. Strom, prejudiciul făcut, a scăpat și el înapoi pe nava lui.

Erec și-a strâns nava între bărci, cu toate navele la rând în spatele lui, toate trăgând înapoi în soldații Imperiului din flota mare care erau acum mai aproape și trăgând asupra lor. Unii soldați ai Imperiului au reușit chiar să sară de pe navele lor pe flota lui Erec, iar oamenii lui Erec s-au repezit înainte și i-au ucis, pe rând. Erau hărțuiți din toate părțile.

Cu toate acestea, au împins înainte și, în curând, cu o ultimă mulțumire mulțumită, Erec a rupt blocada, pe lângă ultimele corăbii care ardeau și a pornit spre mări.

Erec s-a uitat afară și a văzut mări deschise în fața lui și, pentru prima dată, a simțit ușurare. Întreaga flotă a Imperiului s-ar putea să se ralieze în spatele lui, dar cel puțin acum avea mări deschise, șansa de a le depăși. Pentru o dată, a simțit că poate reuși cu adevărat.

Și apoi, dintr-o dată, inima lui Erec a înghețat când o priveliște îngrozitoare a apărut în fața lui: acolo, venind în jurul cotului, blocându-le din nou drumul, erau două dintre cele mai mari nave ale Imperiului pe care le văzuse vreodată, de cinci ori mai mari decât celelalte. de nicăieri, și creând o altă blocadă definitivă.

Ieșirea lor a fost complet sigilată.

Și de data aceasta, nu au avut nicio ieșire.

CAPITOLUL ZECE

Darius stătea în curtea circulară de pământ, închisă de ziduri înalte de piatră, periferia ei căptușită cu gărzi ale Imperiului, și a luptat împotriva partenerului său de antrenament până când transpirația i-a usturat ochii. Mergeau înainte și înapoi, Darius legănând bâte grele cu ambele brațe drept adversar, un sclav al unei rase pe care nu o recunoștea, cu pielea verde și urechile ascuțite galbene, de două ori mai musculoși decât el și cam de vârsta lui, s-a apărat, mânuind două. scuturi. Darius a doborât lovitură după lovitură a bâtelor, iar adversarul său le-a blocat pe fiecare, zgomotul scutului său răsunând în aer când Darius îl împinge înapoi peste ring.

Peste tot în jurul curții stăteau zeci de alți sclavi, printre care Desmond, Raj, Kaz și Luzi, cu toții privindu-i, îndemnându-i.

Darius, respirând greu, era epuizat. Străbătuse, la fel ca ceilalți, toată ziua sub soarele arzător, fiecare făcându-se pe rând sub ochii vigilenți ai stăpânilor. Îl dureau umerii din cauza efortului, întregul corp era udat de sudoare și nu știa cât mai putea continua. Dacă cineva îndrăznea să scape, așa cum încercase un suflet nefericit mai devreme dimineața, soldații Imperiului erau prea dornici să facă un pas înainte cu armele lor forjate din oțel adevărat și să-i pună o sabie în inimă.

Darius știa că nu există nicio scăpare – oricum nu acum. Singura cale de ieșire era să facă ceea ce li s-a spus, să se antreneze, să se antreneze și să se pregătească pentru arena.

În depărtare, din direcția arenei, s-a auzit un alt bubuit și un vuiet, iar Darius știa că era mulțimea, dornică de mai mulți gladiatori, de mai multă distracție. Pofta lor de sânge era nesățioasă.

Pe călcâie se auzi un strigăt și mai puternic, urmat de un corn, iar Darius știa ce înseamnă asta: un alt gladiator murise undeva dincolo de acele ziduri. Mulțimea a luat-o razna, dar Darius și oamenii lui și-au căzut cu toții umerii, deprimați la acest gând. Aceasta a fost soarta lor, aşteptându-i destul de curând.

Avea să se confrunte cu moartea destul de curând – toți o vor face – și a încercat să nu se gândească la asta în timp ce se lupta fără rezultat sub soare. O parte din el nu-i mai păsa și nu-i mai păsa. La urma urmei, aproape

toți cei pe care i-a cunoscut și iubit în lume erau acum morți, datorită lui. Se simțea absorbit de vinovăție și o parte din el dorea să moară împreună cu toți. Singurii cărora nu știa destinul au fost sora lui, Sandara, și câinele lui, Dray. Se întrebă dacă mai erau în viață, acolo undeva, dacă supraviețuiseră cumva. Ultima dată pe care o văzuse pe sora lui a fost când ea a plecat spre Marea Deșeuri și ultima dată pe care și-a văzut câinele a fost când își înfigea dinții în gâtul unui soldat. Darius închise ochii, amintindu-și de lovitura groaznică primită de câinele de bâta unui soldat, amintindu-și de scâncetul său când cădea la pământ și rugându-se să supraviețuiască cumva.

Darius a simțit o zguduire bruscă pe o parte a capului, sunetul metalului care îi ținea în urechi și s-a împiedicat în spate și și-a dat seama că adversarul său se învârtise cu scuturile și îl zdrobise în cap.

Morg a pășit între ei, iar băieții s-au liniștit.

— Ți-ai pierdut concentrarea, îl mustră Morg pe Darius. „Când faci asta în arenă, nu va fi un scut pe o parte a capului tău, ci lama unui topor.”

Darius stătea acolo, respirând greu, realizând că avea dreptate.

Morg îi înfruntă pe ceilalți.

„Vedeți greșeala făcută de Darius aici astăzi? Dacă vreunul dintre voi își pierde concentrarea, dacă vreunul dintre voi merge într-un alt loc, va fi ultima dată când o faceți. Nu că îmi pasă dacă veți muri cu toții – de fapt, aștept cu nerăbdare. Dar nu vreau să mori devreme. Asta mă va face *să* arăt rău. Oamenii au nevoie de divertisment, iar dacă cazi devreme, voi plăti pentru asta. Și nu plănuiesc să plătesc pentru nimic.”

Îi cercetă pe băieți în timp ce o tăcere încordată s-a lăsat peste ei.

„Dacă există vreunul dintre voi care nu poate sau nu vrea să lupte, spune-mi acum”, a adăugat el, scanându-le fețele.

Darius s-a uitat la rândul de zeci de băieți și toți i-au părut pierduți, rătăciți, cu fețele pline de greutăți, băieți care suferiseră, ca și el, trăiseră o viață plină de muncă și durere. Erau chipuri care nu ar fi trebuit să arate atât de dureroase ca la o vârstă atât de fragedă.

„Nu vreau să lupt!” strigă un băiat.

Toate privirile s-au întors spre el, un băiat surprinzător de mai mare și mai musculos decât ceilalți, în timp ce a făcut un pas înainte și a lăsat capul în jos.

„Nu vreau să ucid pe nimeni”, a spus băiatul. „Sunt un om simplu. Un fermier. Nu am făcut niciodată rău nimănui. Și nu vreau acum.”

Morg se întoarse spre el, zâmbind larg și se îndreptă încet spre el, cu cizmele scrâșnind în curte. Morg, fără cămașă, cu picioarele acoperite cu armură neagră, era o siluetă impunătoare, mai mare chiar și decât acest băiat, și se opri în fața lui și îl privi în sus și în jos de parcă nu ar fi fost nimic.

„Ești foarte curajos să-ți recunoști temerile”, a spus Morg, „să-mi spui cum te simți. Îți mulțumesc pentru asta. Înțeleg că nu vrei să lupți – și te pot ajuta.”

Băiatul ridică privirea spre el cu speranță și Morg făcu un pas înainte, se întinse în jos și scoase un pumnal mic de la centură. Darius a observat că era prea târziu și a încercat să strige, să se arunce înainte.

Dar nu era timp. Într-o mișcare rapidă, a făcut un pas înainte, l-a prins pe băiat de ceafă și l-a înfipt în inimă, ținându-l strâns.

Băiatul strigă de agonie, dar Morg îl ținea strâns, strângându-i cuțitul în piept, ținându-l față în față, privindu-l în jos. Ochii băiatului au înghețat larg deschiși, până când în cele din urmă a înghețat și s-a prăbușit.

Morg îl lăsă moale la pământ, la picioarele lui. Stătea întins acolo, sângele lui roșu pătând nisipul în roșu.

"Vedea?" spuse Morg către băiatul mort. „Acum nu trebuie să lupți!”

Morg ridică privirea și cercetă încet fețele celorlalți băieți; se uitară cu toţii în jos la băiatul mort, cu groază în ochi. Darius însuși a simțit o furie arzătoare, a simțit că-l ucide pe Morg.

"NU!" strigă Darius, incapabil să se abțină.

S-a repezit înainte, pregătit să-l lovească pe om cu pumni, dar abia a ajuns la câțiva pași când câțiva soldați au pășit înainte, în armură completă, și i-au blocat calea cu halebardele lor.

Morg doar rânji. Se întoarse și se uită peste toți ceilalți băieți, care acum se uitau înapoi la el, de data aceasta cu frică.

„Mai este cineva dintre voi care nu vrea să lupte?” el a intrebat. „Alții care nu doresc să facă rău altora? Alții cărora le este frică?”

Toți băieții stăteau acolo, tăcuți de data aceasta, niciunul nu era dispus să facă un pas înainte sau să spună un cuvânt.

Morg dădu din cap cu satisfacție.

„Arena nu este pentru cei blânzi și fricoși; nu este pentru cei care nu sunt siguri dacă pot lupta sau care nu sunt pregătiți să-i omoare pe alții. Nu voi lăsa gladiatorii mei să mă facă de rușine în fața Imperiului. Tu, fă un pas înainte, spuse el, arătând spre unul dintre captivii mai mici.

Băiețelul făcu un pas înainte, iar Morg se întoarse și dădu din cap către un alt băiat, o brută musculosă, cu pielea roșiatică și cu ochi îngusti, cu aspect diabolic, o față plină de urme și păr lung împletit pe spate.

— Drok, spuse Morg. "Vino in fata."

Drok, îngustând ochii în semn de răutate, făcu un pas înainte și se uită la băiatul mai mic ca un leu care vrea să-și devoreze prada. Darius putea vedea întunericul din ochii îngusti ai lui Drok în timp ce se uita la băiețel. Simțea că era un ucigaș împietrit.

Morg dădu din cap și unul dintre soldații săi îi aruncă o bâtă lui Drok și o alta băiatului. Băiatul bâjbâi și l-a lăsat pe al lui, în timp ce Drok îl prinse fără efort și se întoarse pentru a-l înfrunta cu bucurie.

Drok a încărcat, fără să aștepte, și în timp ce băiețelul mai mic bâjbâia să-și apuce bâta, Drok și-a doborât propria bâtă cu atâta forță încât a rupt bâta băiatului în jumătate.

În aceeași mișcare, Drok sa rotit înapoi și l-a zdrobit pe băiat peste falcă, învârtindu-și capul și trimițându-l la pământ, cu fața întâi în pământ.

Băiatul zăcea acolo, nemișcat, cu sângele curgând din gură.

Morg făcu un pas înainte peste băiat și se uită în jos, dezaprobator.

„Ne-ai pierde timpul în arenă”, i-a spus el băiatului neclintit. „Arena nu este pentru cei slabi sau stângaci.”

Morg dădu din cap către Drok, iar acesta făcu un pas înainte, ridică bâta sus deasupra capului și începu să o coboare pentru craniul băiatului.

Darius și-a dat seama, din nou prea târziu, ce se întâmpla.

"NU!"

Darius îi dădu deoparte pe răpitorii săi și se repezi înainte.

Dar nu la timp. Drok și-a doborât bâta, zdrobindu-i craniul băiatului, ucigându-l pe loc.

Darius i s-a făcut rău la stomac în timp ce se uita în jos la băiatul care zăcea într-o baltă de sânge.

Darius, înfuriat, a scos un strigăt gutural, a încărcat înainte și l-a atacat pe Drok, împingându-l înapoi și aterizand cu putere pe pământ.

Ceilalți băieți s-au adunat în jur și au aplaudat pentru o luptă, în timp ce Darius s-a prăbușit cu el într-un nor de praf. Drok era aproape de două ori mai mare decât Darius, era slăbănog, era plin de muşchi, nu avea nici un gram de grăsime pe el, şi era alunecos, acoperit de sudoare. Lui Darius îi era greu să-l apuce în timp ce se rostogoleau, plini de murdărie și sânge.

Drok a reușit să ajungă pe Darius și și-a coborât degetele mari pentru a-i scoate ochii lui Darius. Darius i-a prins în aer și i-a ținut înapoi, dar apoi Drok s-a tras înapoi și a încercat să muște degetele lui Darius. Darius și-a smuls mâinile, iar Drok și-a coborât fruntea și l-a dat cu capul în față pe Darius.

Darius a căzut înapoi la pământ, lumea lui învârtindu-se și l-a văzut pe Drok întinzându-se pentru a-și scoate din nou ochii. Darius se lăsă pe spate, și-a rotit cotul și s-a conectat cu maxilarul lui Drok.

Drok s-a învârtit de el, aterizând în pământ lângă el, iar Darius, înfuriat în numele celorlalți băieți, l-a lovit în față, iar și iar – până când în cele din urmă a simțit câteva mâini puternice trăgându-l înapoi.

În picioare, smuls înapoi de câțiva soldați ai Imperiului, Darius îl privi pe Morg apropiindu-se. L-a examinat pe Darius, părând impresionat.

„Instinctele tale sunt puternice”, a spus el. „Ai fi într-adevăr un bun luptător – cu excepția milei tale. Ține-te de mila și asta va fi moartea ta. Nu ai compasiune pentru cei mai slabi decât tine, pentru cei uciși pe nedrept. Nu este loc de milă în arenă. Există loc doar pentru victorie.”

Morg s-a întors spre grupul de băieți, ca și cum ar fi căutat mai mult de scos, iar de data aceasta, ochii i s-au oprit asupra lui Luzi. Darius vedea la ce se gândea: Luzi era mai mic decât toți ceilalți și voia să-l îndepărteze și pe el.

„Voi doi”, le-a spus el celor doi băieți mari, „lutați-vă cu băiatul ăla”.

Luzi s-a uitat la Darius, nervos, în timp ce a păși înainte și a fost forțat să-i înfrunte pe cei doi băieți mari, fiecare având bâte. Părea îngrozit.

Darius s-a scuturat de strânsoarea soldatului și a alergat între Luzi și băieți.

„Dacă vrei să te lupți cu el, trebuie să treci prin mine”, le-a spus Darius.

Amândoi s-au privit nervoși după ce și-au văzut ultima prestație, clar că niciunul nu dorește să se lupte cu el.

„Luptă-te cu el”, a îndemnat Morg. — Sau te omor eu însumi.

Cei doi băieți s-au repezit spre Darius, care nu era înarmat, iar în timp ce primul băiat i-a legănat o bâtă pentru cap, Darius s-a abătut, a întins mâna și l-a lovit cu pumnul în rinichi. Se înclină, imobil.

Celălalt băiat s-a legănat de partea lui Darius, dar Darius s-a rostogolit din drum și, în același timp, a măturat picioarele băiatului de sub

el, trântindu-l pe spate, apoi s-a învârtit și i-a dat un cot în față, ținându-l jos. .

Cei doi băieți stăteau întinși la pământ, nemișcați, iar Darius își recăpătă picioarele și se uită sfidător la Morg.

Morg se uită înapoi, înfuriat.

„Trimite pe altcineva împotriva lui Luzi”, a clocotit Darius, „și vor trebui să treacă prin mine. Îi voi omorî cu mâinile mele dacă va trebui.”

Morg stătea acolo, vădit înfuriat, dezbătând ce să facă, privind înainte și înapoi între Darius și Luzi.

În cele din urmă, scuipă pe podea.

„Lasă-l să moară acolo, atunci”, se răsti el. „Este încă o moarte pentru spectatori. Și a sosit timpul uciderii.”

Cu asta, Morg se întoarse și traversă curtea cu pași, oamenii lui căzând în spatele lui, iar Darius și ceilalți s-au simțit curând cătuși, înapoi într-o bandă de lanț, conduși prin curtea prăfuită. În față, o ușă masivă de fier din celulă se deschise, care ducea într-un tunel îngust de piatră și, în timp ce făcea, Darius auzi uralele. Era sunetul unei mulțimi, cea mai mare mulțime pe care a auzit-o vreodată, plecată după sânge și din ce în ce mai tare.

Sosise timpul, știa el, să intre în arenă.

CAPITOLUL XI

Volusia a privit surprinsă cum sute de mii de soldați ai Imperiului se revărsau, îndreptându-se spre ea, pregătindu-se să o angajeze în cea mai mare bătălie pe care a trăit-o vreodată. Au venit la ea din toate părțile, curgând în jurul zidurilor capitale din ambele părți. S-au revărsat și prin ușile capitelului de aur, deschizându-se din ce în ce mai larg, în timp ce oamenii Imperiului scoaseră un strigăt mare. Părea că porțile iadului se deschideau pentru a o ataca. Nu văzuse niciodată atât de mulți bărbați.

Volusia a fost surprinsă și dezamăgită că vrăjitoria Voks nu a fost în stare să doboare zidurile capitalei, surprinsă să-și găsească puterile inutile împotriva acestor fortificații și nu mai avea de ales decât să se pregătească pentru războiul convențional - cele două sute de mii de oameni ai ei împotriva o armată de două sau trei ori mai mare.

Volusia s-a oprit peste umăr și a fost uşurată să vadă că oamenii ei își țin formațiile, bine disciplinați și că toți au pornit înainte, așa cum poruncise ea, pentru a întâmpina fără teamă inamicul.

În timp ce bărbații s-au apropiat de ea, acum la aproape o sută de metri distanță și câștigând viteză, unul dintre consilierii ei a venit lângă ea.

— Zeiță, trebuie să te retragi, spuse el, cu teamă în glas, în timp ce o smucea de braț. „Vei muri aici. Trebuie să te retragi imediat la liniile din spate.”

Volusia i-a scuturat brațul și a rămas pe poziție, înfruntând sfidător armata Imperiului. La urma urmei, era o zeiță. Ea a simțit că este. Era invincibilă. Și niciun om, nimic din acest pământ, nu i-ar putea face rău.

„Dacă vor să lupte cu oamenii mei, ei se vor lupta mai întâi cu mine”, a răspuns ea. „Va trebui să treacă prin mine.”

Volusia stătea acolo în timp ce sunau coarnele și trâmbițele, în timp ce soldații Imperiului pe cai uriași, zburând bannere, se îndreptau asupra ei. Ea ridică privirea și văzu, sus, pe generalul Imperiului, privind în jos, clar distrându-se, mulțumit că era pe punctul de a asista la un măcel sângeros.

Volusia, însă, nu se temea. De fapt, i-a plăcut confruntarea. Ea sa bucurat de violență toată viața ei și asta, simțea ea, nu era diferit.

„Se bifurcă în trei divizii!” porunci ea, cu vocea bubuindu-i peste zgomotul cailor în galop. „O furcă la stânga, una la dreapta și una la mijloc cu mine!”

Armata ei, bine disciplinată, a făcut ce a poruncit ea, împrăștiindu-se în trei unități, încărcând să întâmpine fiecare dintre cele trei batalioane ale imperiului. O caravană uriașă de cai s-a îndreptat spre ea, peste podul de aur, și în fața lor, în avangardă, au încărcat mii de soldați pe jos, cu securele lor lungi, negre și aurii, ținute sus, sclipind în soare.

Volusia știa că nu are forța de muncă a acestor soldați. Dar avea o credință neclintită în ea însăși: pur și simplu nu se vedea murind. Și ceea ce ea nu putea vedea, știa că nu se putea întâmpla.

S-au apropiat din ce în ce mai mult, iar Volusia stătea acolo și s-a pregătit în timp ce primul dintre bărbați a ajuns la ea, țipând, cu toporul de luptă ridicat spre cer, strălucind când el o cobora pentru fruntea ei.

Volusia a așteptat până în ultimul moment, până când lama legănată aproape că i-a atins fața, stând perfect nemișcată, apoi a întins mâna și a împins mica lamă ascunsă atașată de palmă în sus și în gâtul soldatului. Ea a continuat să-l conducă, tot drumul, înfipându-l în gâtul bărbatului, până când acesta a gâlgâit de sânge, a lăsat toporul, a căzut în genunchi și s-a prăbușit la față, mort.

Prima victimă a acestui război a fost a ei, iar Volusia nu putea fi mai încântată. Pe măsură ce mai mulți bărbați ajungeau la ea, din toate părțile acum, ea se întoarse și se învârtea, folosindu-și lama mică pentru a tăia gâtul după altul. Nu avea nevoie de putere sau mărime când avea dexteritate și viclenie; cea mai mică armă, știa ea, de la cea mai mică persoană, putea fi uneori cea mai mortală dintre toate.

S-a auzit un zgomot extraordinar de armuri și arme, de oameni care strigau, în timp ce armatele s-au întâlnit în cele din urmă la mijloc, într-o mare ciocnire de luptă. Cele două părți s-au întâlnit într-o explozie de energie, săbiile întâlnindu-se scuturi, topoare și buzdugane și halebarde și sulițe întâlnind armuri, membre pierdute, oameni murind de ambele părți în timp ce se adunau. Lupta a fost intensă și aprigă, bărbat la om, umăr la umăr, niciuna dintre părți nu dădea nici un centimetru. Ei s-au împins unul în liniile celuilalt, impulsul lor purtandu-i și a urmat un dus-întors, liniile curgând și scăzând în ambele direcții.

Oamenii Volusiei, spre meritul lor, nu s-au lăsat fricii, și-au ținut terenul ca un zid de piatră, chiar și în fața armatelor care se încarcau.

Oamenii lui Maltolis erau bine disciplinați; asta ți-ar aduce anii de antrenament sub un nebun.

Armatele Imperiului, observă Volusia, se așteptaseră ca impulsul lor să le poarte, se așteptaseră să-și dezvolte oamenii într-un val sau se așteptaseră ca ei să se retragă. Dar nimic din cele de mai sus nu se întâmplase, iar acest lucru, oamenii ei stăruind cu fermitate, crease un efect de blocaj care a început să lucreze în favoarea Volusiei. În curând, oamenii Imperiului au fost susținuți, până la capitală, doar atât de mulți reușind să treacă prin porțile capitalei la un moment dat, oamenii ei ținându-i pe loc. În ciuda numărului lor mai mare, a menținut cele două părți egale.

Pe flancurile bătăliei, însă, era o poveste diferită: acolo, în câmp deschis, impulsul numărului mai mare al Imperiului i-a dus înainte și ei au continuat să se reverse, un batalion după altul, copleșindu-și forțele. Oamenii ei au luptat galant, ucigând zeci de oameni ai Imperiului – dar Imperiul avea o rezervă nesfârșită de oameni, iar pentru Imperiu, oamenii erau ieftini. Nu i-a luat mult timp lui Volusia să-și dea seama că oamenii ei erau copleșiți pe flancuri. Cadavrele se îngrămădeau repede pe podeaua deșertului și știa că trebuie să facă ceva repede, altfel riscă să fie înconjurată.

Volusia a auzit un izbucnire bruscă și a simțit pământul legănându-se sub ea, făcând-o să se poticnească. A auzit bărbați țipând și s-a uitat în sus și a văzut un bolovan uriaș a aterizat pe pământ la câțiva metri distanță de ea, lăsând un crater mare în pământ și zdrobindu-i pe câțiva dintre oamenii ei. A ucis și câțiva oameni ai Imperiului, dar Imperiului nu părea să-i pese.

Volusia ridică privirea și văzu pe generalul Imperiului stând în vârful parapeților orașului, zâmbind de satisfacție. Ea a văzut încă zeci de bolovani răsturnându-se spre marginea parapeților, echilibrându-se precar, pe cale să fie dărâmați.

Volusia a privit îngrozită cum bolovanii începeau să cadă, unul după altul, pământul tremurând și legănându-se la exploziile din jurul ei. Nori masivi de praf s-au ridicat în aer în timp ce oamenii strigau de agonie. Oamenii ei au căzut în stânga și în dreapta, iar Volusia și-a dat seama imediat că nu doar bolovanii erau mortali, ci impactul psihologic al acestor arme aruncate asupra lor.

Ea știa că vor pierde această bătălie dacă nu se face ceva, și repede.

Volusia, terminând de tăiat gâtul unui alt soldat al Imperiului, a ridicat privirea și s-a pregătit când a zărit câțiva soldați ai Imperiului care se îndreptau spre ea. Toți o aveau în vizor și ea știa că de data aceasta nu se putea sustrage de ei. Și-a ridicat mâinile la față în timp ce topoarele coborau, știind că nu mai putea face nimic și s-a pregătit să-și întâmpine soarta.

Vokian făcu un pas înainte lângă ea și întinse o palmă și, în timp ce făcea, o bulă verde deschis s-a format în jurul ei; Topoarele lor i-au coborât capul și au sărit de pe el inofensiv, unul după altul după altul.

Volusia stătea acolo, recunoscătoare că era în viață, deoarece soldații nu puteau să o atingă. S-au legănat iar și iar, fără rezultat.

Volusia a făcut un pas înainte și cu pumnalul i-a înjunghiat pe unul dintre ei în inimă, trăgându-l de-a lungul pieptului până când i-a tăiat inima. Ea a întins mâna goală și a scos-o și a savurat momentul în care bărbatul a căzut țipând la pământ, Volusia ținând în mână inima lui încă care bătea.

„Eu sunt Zeița Volusia”, îi spuse ea calmă soldatului pe moarte.

Volusia se întoarse către Vokin, știind că trebuie făcut ceva.

„Dacă nu poți să răsturnești zidurile”, îi strigă ea peste zgomot, „atunci mai aruncă-mi o vrajă. Rănește-i în alt mod.”

Se uită la ea cu bună știință și se întoarse și dădu din cap către armata lui de Voks verzi. Ca unul singur, au făcut un pas înainte și și-au ridicat palmele.

Sfere verzi de lumină au zburat, îndreptate jos, spre podeaua deșertului și, în timp ce au lovit, podeaua deșertului a început să se spargă și să se desprindă. Au apărut crăpăturile, lărgindu-se, iar în curând au avut douăzeci de picioare lățime, între armata Volusiei și asaltul soldaților Imperiului.

Forțele Imperiului, încă încărcând înainte, s-au prăbușit, cai și oameni, în tranșee. Oamenii au strigat în timp ce coborau și au fost înăbușiți de mai mulți oameni și cai care aterizau deasupra lor.

Zecile de mii de soldați Imperiului care încărcau înainte s-au oprit brusc, când oamenii lor s-au prăbușit în tranșee. Parcă le-ar fi înghițit pământul.

Bărbații Imperiului prinși pe partea apropiată a tranșeelor s-au întors și s-au uitat peste umeri cu teamă, realizând că acum erau separați de armata lor principală.

"ÎNCĂRCA!" porunci Volusia.

Oamenii ei, încurajați, au scos un mare strigăt de luptă și au pornit înainte, dublându-și eforturile. Au tăiat și înjunghiat soldații prinși, doborându-i cu zeci, trimițându-i înapoi. Și Volusia l-a aruncat în sus și a lovit o jumătate de duzină de soldați în ceafă, zâmbind larg în timp ce ia ucis.

Oamenii Imperiului, îngroziți, au început să se întoarcă și să fugă.

„SĂGĂȚI ȘI LĂȚI!” a plâns Volusia.

Oamenii ei au luat poziții și au aruncat sulițe și au tras săgeți în spatele soldaților care fugeau și alte sute au căzut.

Momentul se întorcea în favoarea lor, dar Volusia se uită afară și văzu că tranșeele se umpleau, pline de mii de soldați ai Imperiului și știa că nu puteau rezista decât atât de mult.

„FLACĂRILE!” strigă Volusia.

Vokin a făcut un pas înainte împreună cu oamenii săi și, în timp ce își întinseră palmele, de data aceasta au apărut sfere roșii zburând, lovindu-i pe soldați în interiorul tranșeelor. În timp ce făceau ei, toți soldații dinăuntru s-au aprins brusc în flăcări, focuri masive urlând în cer, amestecate cu sunetul îngrozitor al oamenilor arși de vii. Un inel uriaș de foc a înconjurat capitala, în timp ce bărbații scoteau țipete îngrozitoare, toate tranșeele în flăcări.

"ÎNCĂRCA!" strigă Volusia.

Volusia năvăli înainte, chiar în centru, chiar spre tranșee, pentru toți bărbații în foc, fără teamă. A alergat repede, peste cap, umeri și brațe, folosindu-le ca o punte umană și, în timp ce țipau sub ea, savura suferința lor. A alergat peste ei, pășind din cap în cap, umăr la umăr, oamenii ei urmând-o, folosind corpurile Imperiului drept pasarelă.

Pe de altă parte, Volusia a alergat chiar spre ușile capitalei. Soldații Imperiului care stăteau în fața lui, copleșiți, cu fum și vapori pe față, îngroziți la vederea oamenilor ei care ieșeau din flăcări, au cedat în cele din urmă. S-au întors și au fugit înapoi pentru siguranța ușilor capitalei.

Comandantul Imperiului, veghând peste tot, văzând ce se întâmpla dedesubt, încruntat, a strigat o comandă. S-au auzit claxoanele și, încet, ușile mari de capital auriu au început să se închidă. Nu-i păsa de oamenii săi care încă nu se întorseseră înăuntru, închizând ușile asupra lor. El a luat decizia de a salva mai întâi orașul.

Volusia și-a condus oamenii cu furie, în timp ce aceștia scoaseră un strigăt mare și uciseră alte sute de soldați ai Imperiului prinși între ei și ușile

acum închise. Nu aveau unde să meargă și i-au măcelărit fără milă, sângele lor pătând ușile.

Volusia însăși a măcelărit bărbați, trecând prin ei ca niște tufișuri de spini, până la ușile capitalei, oamenii ei se închid pe călcâie, până când în cele din urmă nu a mai rămas pe nimeni de sacrificat.

Respirând greu, văzând că nu mai era nimeni cu care să lupte, studiind ușile dinaintea ei, ea strigă:

"BERBEC!"

Oamenii ei se despărțiră și în fața ei se rostogoli un berbec uriaș de fier pe roți, rostogolit înainte de două duzini de bărbați. L-au tras înapoi și apoi, cu viteză maximă, l-au rostogolit înainte, trântind-o de ușile aurii. Se auzi o bufnitură grozavă.

Au trântit-o din nou, și din nou, și din nou. Dar ușile de aur n-au dat.

Volusia a văzut ceva căzând din coada ochiului și a început să-și audă bărbatul țipând. Ea ridică privirea și văzu, sus, forțele Imperiului aplecate peste marginea parapeților și turnând cazane cu ulei clocotit peste oamenii ei. Apoi au aruncat torțe împreună cu ea, iar oamenii ei care aveau echipajul cu berbecul s-au aprins dintr-o dată într-o mare conflagrație – și berbecul împreună cu el.

Volusia scoase un țipăt, furioasă, hotărâtă să treacă prin acele uși. Întăririle Imperiului se revărsau la orizont și ea știa că timpul ei era limitat. Trebuia să intre în capitală, să lovească în inima acesteia, să-i taie capul și să preia comanda armatelor ei. Ea știa că, dacă nu putea trece prin acele uși, totul era pierdut.

Ea știa că venise momentul să ia măsuri disperate.

Volusia se întoarse și dădu din cap către unul dintre comandanții ei.

„Catapultele umane!” a ordonat ea.

Comandantul se uită înapoi, cu ochii mari, dar apoi lătră ordine oamenilor săi.

Din rândurile din spate ale armatei s-a rostogolit încet înainte un lung șir de catapulte, zeci dintre ele, mai mici decât celelalte. În fiecare dintre acestea era câte un balot de fân și, în timp ce Volusia privea, elita soldaților ei a urcat pe fân și a legat balotii de stomac, ținându-se de catapultă.

„Doamna mea”, a spus Gibvin, comandantul armatelor ei, repezindu-se spre ea, cu ochii în panică, „acesta este un plan nebunesc. Vei ucide oameni buni. Nu poate funcționa. Toți acești oameni vor muri.”

Ea se uită rece la el.

„Unii vor muri”, a spus ea, „dar cei viteji vor trăi. Eu sunt printre ei.”

Se uită înapoi, necredincios.

"Tu?" el a spus. „Nu vrei să te alături lor?”

Ea a zâmbit înapoi.

„Voi merge primul”, a răspuns ea.

— Vei muri, icni el.

Ea a zâmbit mai larg.

„Și de când mi-e frică de moarte?”

Volusia a alergat la catapulte, s-a legat de un balot de fân cu un snur lung și a stat pe o catapultă. S-a uitat în stânga și în dreapta și a văzut alți zeci de soldați legați de fân, fiecare pe catapulta proprie, fiecare privind înapoi la ea cu o privire îngrozită, așteptând. Privea sus, la o sută de picioare, și știa cât de nebun era asta. Totuși, dacă ar fi să moară, nu s-ar putea gândi la o cale mai bună.

"FOC!" porunci ea.

S-a auzit brusc zgomotul unei frânghii tăiate, un scârțâit de unelte de lemn, iar Volusia își pierdu răsuflarea când se simțea brusc răsucită în aer, trăgând în arc ca o stea căzătoare, sus din ce în ce mai sus spre cer. alături de zeci de ceilalți bărbați ai ei, toți legați de baloții uriași de fân. Volusia, copleșită de senzație, cu greu putea să respire, strâmbând ochii în vânt, simțindu-i stomacul căzut. Nu se simțise niciodată atât de nesăbuită. Atat de viu. S-a simțit liberă, pentru prima dată în viață. Eliberat de orice frică de moarte.

Volusia se ridică peste ziduri, lăsându-i cu vreo douăzeci de picioare, iar ea se uită în jos la privirea uluită de pe chipul generalului Imperiului, în timp ce el o privea ridicându-se deasupra capului lui, peste zid.

Ea, totuși, a fost unul dintre cei norocoși: mulți dintre oamenii ei de pe catapulte nu l-au curățat, ci s-au izbit direct de zid, țipând în timp ce coborau direct pe partea greșită a acestuia, spre moartea lor.

În timp ce Volusia a curățat zidul și a început să cadă înapoi pe partea cealaltă, ea s-a uitat în jos pentru a vedea străzile capitalei Imperiului mult sub ea. Pe măsură ce viteza ei a încetinit, senzația de creștere s-a oprit, dar, pe măsură ce a făcut-o, ea a simțit brusc o senzație de prăbușire,

stomacul i se ridică în gât, în timp ce a început să cadă direct pe cealaltă parte.

Ea s-a zguduit așa cum a făcut, cu balotul de fân încă legat la piept și a încercat să se poziționeze astfel încât să aterizeze pe fân. Ea s-a rugat ca balotul să țină, ca planul ei să funcționeze, să ajungă prima pe burtă. Peste tot în jurul ei, soldații ei țipau și ei în timp ce coborau.

În timp ce ea cădea, străzile pietruite se profilau, apropiindu-se din ce în ce mai mult...

Oamenii ei cântăreau mai mult decât ea și mulți au aterizat înaintea ei. Cei pe care i-a văzut nu au fost atât de norocoși. Cei mai mulți nu au aterizat corespunzător pe fân, învârtindu-se stânjenit și aterizand pe piatră, rupându-și spatele instantaneu. Sunetul răutăcios al trosnirii oaselor umplea aerul. Ar fi provocat groază în ea, dacă ar fi fost timp să se teamă.

Câteva clipe mai târziu, Volusia s-a pregătit și a lovit pământul cu impactul unui asteroid care a căzut pe pământ. S-a întors în ultima secundă și a reușit să poziționeze fânul între ea și pământ. Balul de fân a explodat, iar ea a lovit pământul prin el, atenuându-i căderea.

Volusia zăcea acolo, cu capul învârtit, învârtit, târându-se încet până la mâini și genunchi. Ea a clătinat din cap și i-au trebuit câteva clipe să-și dea seama că era în viață.

Ea reușise.

S-a uitat în jur și a văzut că o duzină dintre oamenii ei au reușit și ei.

Volusia, auzind strigătele soldaților Imperiului care se adună pe străzi, nu a pierdut timpul. Ea și-a desfăcut snururile, s-a grăbit în picioare și a condus drumul, sprintând spre ușile capitalei. Bărbații ei, luându-și picioarele pe rând, au căzut în spatele ei.

În fața ei, în vizorul ei, se aflau o jumătate de duzină de soldați Imperiului, cu spatele la ea, stând de pază la ușile de aur. A fost o formațiune ușoară pentru că, desigur, Imperiul nu se aștepta niciodată ca ușile să dea. Și îi erau cu spatele la ea pentru că nu se așteptau niciodată la o amenințare din interior.

Volusia a sprintat cât a putut de repede, reducând decalajul și a reușit să introducă un cuțit în spatele unuia dintre soldați înainte ca oricare dintre ceilalți să reacționeze.

Ceilalți, însă, s-au învârtit, iar un soldat al Imperiului și-a ridicat sabia și a coborât-o pentru gâtul dezvăluit al Volusiei; și-a dat seama că nu poate reacționa suficient de repede și s-a pregătit pentru lovitură.

O suliță a șuierat prin aer și l-a străpuns pe soldat și l-a prins de ușă. Apoi au mai venit câteva, iar Volusia s-a întors și i-a văzut pe oamenii ei grăbindu-se să i se alăture. Au atacat gărzi în grabă, iar paznicii, neștiind ce se întâmplă și nepregătiți, au fost în curând uciși cu toții, sulițele și săbiile și buzduganele coborând asupra lor într-o grindină de moarte.

Volusia se uită cu satisfacție pentru a vedea că toți oamenii care păzeau ușile erau morți. Ea s-a întors și a zărit vechea manivela uriașă, aurie, care controla deschiderea ușilor.

„MANEVELUL!" a strigat ea.

Volusia alergă la manivela uriașă, întinse mâna și trase cu toată puterea de ea – fără niciun rezultat. Era prea greu pentru ea.

Oamenii ei s-au alăturat și împreună, toți au început să tragă de el - și încet, a început să se miște.

S-a auzit un scârțâit mare și încet, câte un picior, Volusia a privit cu încântare cum ușile începeau să se deschidă. Mai întâi nu a fost decât o spărtură de lumină solară, de doar câțiva centimetri lățime, dar apoi s-a lărgit. Și lărgit.

În spatele ei, zeci de soldați Imperiului din oraș au prins prezența ei și au pornit să o omoare. Se aflau la vreo treizeci de metri și se apropiau.

Dar când ușile s-au deschis, s-a auzit un strigăt puternic și Volusia a privit cu extaz cum armata ei a intrat înăuntru. Soldații Imperiului s-au oprit în loc, s-au întors și au fugit.

Armata ei s-a revărsat în capitală, prin uși care se lărgeau din ce în ce mai mult, și le-a privit trecând ca o fugă de elefanți, chiar pe străzile sacre ale acestui oraș antic.

Aerul s-a umplut curând de zgomotul soldaților și cetățenilor Imperiului măcelăriți, al sângelui lor umplând străzile, iar Volusia își dădu capul pe spate și hohote de râs.

Capitala, în sfârșit, era a ei.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Gwendolyn a băut mult din sacul cu apă, de data aceasta înmânat de unul dintre cavaleri, care s-a aplecat asupra ei, cu armura lui strălucind în soare. El i-a dat de băut mai mult decât au băut acei nomazi, iar ea a băut cu poftă, înghițind până când i-a curmat pe obraji.

Tușind, Gwen se ridică pentru prima dată, simțindu-se plină de energie. Ea a deschis ochii, mijind ochii în soare, ridicând o mână și și-a dat seama că se afla pe o barcă, o barcă lungă și îngustă. Pe ea erau o jumătate de duzină din acești cavaleri, care o însoțeau și toți oamenii ei erau întinși, toți vărsați în diferite poziții de recuperare, toți primindu-i saci cu apă. Au alunecat calmi pe cele mai albastre ape pe care le văzuse vreodată și, de fiecare dată pe drumul ei lung prin deșertul arid, totul i se simțea ca un vis.

Gwen s-a umplut de ușurare când a văzut că toți erau în viață, toți își revin, unii dintre ei chiar mâncând bucăți mici de pâine. Și-a ridicat privirea și a văzut un cavaler întinzându-i o bucată de pâine și a luat o mușcătură mică, și-a simțit puterea revenind. Cavalerul, ghemuit lângă ea, a întins și o farfurie mică cu miere și, în timp ce a înmuiat pâinea în miere și a gustat, a fost cel mai grozav lucru pe care l-a mâncat vreodată. Își simțea spiritul revenind la ea.

Gwen a auzit scâncete și s-a uitat în jos pentru a-l vedea pe Krohn ghemuit în poală și și-a amintit imediat de el, simțindu-se vinovată. ea i-a întins restul pâinii, iar el o smulse, înghițind-o și plângând după mai mult. I-a lins mierea de pe degete.

Gwen a vrut să-i mulțumească cavalerului în timp ce se ridica să plece, dar era încă prea epuizată, cu gâtul prea uscat, pentru ca cuvintele să iasă la iveală. Se întrebă dacă va mai vorbi vreodată.

În timp ce cavalerul pleca și mergea să-i ajute pe ceilalți, Gwen, mângâindu-l pe capul lui Krohn, se uită la priveliștea dinaintea ei. Brizele blânde ale lacului îi mângâiau fața în timp ce alunecau prin lac, mare cât un ocean, barca legănându-se ușor. Cavalerii vâslau în armonie și, pe măsură ce mergeau, lacul strălucea, cea mai frumoasă culoare albastră pe care o văzuse vreodată. Și mai șocant era ceea ce se întindea la orizont: un tărâm

debordant de generozitate, un verde atât de luxuriant încât făcea apele de rușine. Nu părea posibil.

Gwen a fost și mai surprinsă să vadă atâtea bărci cu pânze în apă, aproape de țărmul îndepărtat, atât de mulți oameni care trăiesc o viață inactivă de agrement, de bucurie, navigând în armonie și siguranță. Viața în Inel fusese bogată, dar mereu în gardă, întărită de luptă, de amenințări; aici, nu părea să existe amenințări. A dezorientat-o să vadă o asemenea libertate în mijlocul unui Imperiu ostil și o asemenea recompensă în mijlocul unui deșert crud și fără viață. Gwen și-a dat seama dintr-o privire că această societate, oricare ar fi ea, era în mod clar bogată, clar bine stabilită, sigură și sigură în spatele crestei care o încadra, întinzându-se într-un cerc masiv în jurul ei, la orizont, aproape în același mod. Canionul încadrase Inelul. Și totuși, acest pământ, cu toată bunătatea ei, a făcut de rușine chiar și Inelul.

Gwendolyn voia cu disperare să vorbească, să afle mai multe. Atâtea întrebări îi treceau prin minte. Ea întinse mâna și apucă brațul unui cavaler care trecea, iar el îngenunche și se întoarse și se uită la ea. Ea a încercat să vorbească, dar cuvintele nu au ieșit; a devenit epuizată de efort.

— Odihnește-te acum, spuse el cu blândețe. „Ai nevoie.”

A plecat, iar Gwen a încercat să privească afară, să vadă mai mult; totuși adierele calme ale apei, grele de umezeală, o adormiră, o făceau să se simtă relaxată, absolut în largul lor, pentru prima dată în nu știa cât timp și, în ciuda eforturilor ei, în cel mai scurt timp a adormit adânc.

*

Gwendolyn deschise încet ochii, mijind ochii la luminozitate, se ridică și cu greu îi venea să creadă ce vedea. La început părea a fi o iluzie. Ea ridică privirea la două statui imense de aur, fiecare de o sută de picioare înălțime, cu brațele ridicate într-un salut ciudat și încrucișate una cu cealaltă. Una era o statuie a unui cavaler, cu trunchiul musculos, la vedere, iar cealaltă era o femeie, mai mică, dar la fel de musculoasă. Fiecare au întins săbiile și, în timp ce Gwen s-a uitat în jos, a văzut că sub ei era un arc uriaș, prin care apa le curgea între picioare, vestind intrarea în pământ și curgând într-un port masiv. Lumina se reflecta asupra lor și strălucea peste tot, făcând apele portului să sclipească de parcă ar fi vii.

În timp ce barca lor trecea prin Gwen se ridică mai drept, uitându-se în împrejurimile ei, răpită de atenție. Se așteptase să găsească un loc liniștit, împădurit și singuratic și a fost uimită să-i găsească intrând într-un port sofisticat și plin de viață, plin de corăbii înalte, cu tot felul de catarge și

pânze, țărmurile lui mărginite de vitrine, case, străzi de piatră netedă, bine uzată și plină de cai, trăsuri și oameni. Fațadele păreau toate bine stabilite și era clar dintr-o privire că această societate era aici de secole. Traficul străbătea portul în toate direcțiile, iar locul curgea bogăție și lux. Se întrebă dacă toate acestea ar putea fi reale.

Ceilalți, de asemenea, au început să se trezească când au aterizat în curând la un doc, oprindu-se ușor; abia se acostaseră când cavalerii care îi însoțeau s-au grăbit să-i ajute pe fiecare, luând-o de brațe pe Gwen, ajutând-o să se ridice și spre debarcader. Era prima dată când Gwen mergea de la încercare și se simțea bine să fie din nou pe picioare, deși puțin nesigură. A avut nevoie de ajutor când a făcut primii pași. A simțit o frecare la picior și a fost liniștită să se uite în jos și să vadă că Krohn era încă acolo, lângă ea.

Gwen a fost încântată să-i vadă pe Kendrick, Steffen și pe toți ceilalți mergând, de asemenea, și când a ajuns la debarcader, Kendrick și Steffen și-au luat fiecare un braț și au ajutat-o să urce pe uscat. Fiecare arăta ca și cum ar fi trecut printr-o încercare, mult mai slabă decât fuseseră, și totuși fiecare le-a zâmbit cu căldură; îşi dădea seama că erau, la fel ca şi ea, uşuraţi să aibă o a doua şansă la viaţă.

Cavalerii i-au condus pe toți în jos pe debarcader și spre o trăsură aurie strălucitoare, suficient de mare pentru a-i ține pe toți. I-a lăsat pe ceilalți să treacă prima și i-a privit cu ușurare când și-a văzut toți oamenii ei — Illepra și copilul, Stara, Kendrick, Sandara, Steffen, Aberthol, Brandt, Atme și o jumătate de duzină de Silver—board. Gwen era încântată să-l vadă și pe Argon încă în viață, purtat de cavaleri, într-o stare slăbită, încă inconștient, dar viu totuși. El a fost pus pe căruță cu prudență, iar ea s-a rugat ca ei să poată găsi un leac pentru el aici, în acest loc.

Cel puțin ea salvase o parte din Inel și cel puțin le ajunsese până aici.

Unul dintre cavaleri a ajutat-o să urce cele trei trepte de aur și, în timp ce se întoarse, Gwen întinse mâna și îl apucă de încheietura mâinii.

"Unde mergem?" ea a intrebat.

Cavalerul o privi surprins.

„De ce, la castel, doamna mea”, a răspuns el, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume. „Pentru a-l întâlni pe regele nostru. Va fi în dreptul lui să decidă ce se va întâmpla cu tine, dacă te va lăsa să stai.”

Gwen a simțit o înroșire de frică.

„Ce fel de rege este?” ea a intrebat.

Cavalerul a zâmbit.

„Un rege bun și corect. Un rege înțelept. Mă rog să-ți permită să rămâi.”

S-a auzit pocnetul unui bici, iar caii – patru iepe albe superbe, cu părul lung curgător, cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată – au intrat brusc în acțiune. Au decolat la o plimbare rapidă, iar Gwen a fost surprinsă să nu simtă denivelări. S-a uitat în jos și a văzut că trăsura era de o construcție superioară, una pe care nu o văzuse niciodată, iar drumurile erau atât de netede, încât parcă mergea pe aer. A fost impresionată, încă o dată, de acești oameni, oricine ar fi.

Au trecut pe străzi imaculate în timp ce traversau orașul-port, plini de oameni îmbrăcați în ținute elaborate. Străzile erau pline de oameni care vindeau mărfuri, predau mâncare, se plimbau în grabă, toți umblau liber, fără nici un sentiment de pericol. Gwen a fost uimita de toate modele, de tinutele viu colorate croite in desene neobisnuite la toate femeile si de coafurile barbatilor; toate păreau să aibă capul ras și bărbi blonde strălucitoare. Părea să fie obiceiul aici.

Toți oamenii păreau relaxați și prietenoși, mulți stăteau pe spate și râdeau cu voce tare cu bunăvoință. Păreau a fi un popor deschis și prietenos, iute să râdă, bărbații și femeile înalți și cu umerii largi, bine bronzați și relaxați, copiii alergând și chicotind la picioarele lor. Îi amintea de Curtea Regelui în perioada de glorie.

Gwen a studiat clădirile în căutarea oricărui semn al unui castel, luând în întregime acest loc cu fascinație și nu l-a văzut. Drumurile, de fapt, s-au întors curând și au întors drumul spre ieșire din oraș, iar în fața ei ea a văzut-o ducând spre țara și cerul deschis, ducând la dealuri verzi și ondulate. A fost surprinsă să vadă că părăseau orașul.

Castelul, își dădu seama, trebuie să fie în altă parte – poate mai în interior.

Gwen se aplecă în față, mai aproape de șoferul de căruță, care ținea frâiele cailor, cu spatele la ea.

„Unde este castelul?” l-a întrebat Gwen.

Se uită înapoi peste umăr cu bunăvoință și clătină din cap.

— Nu pentru o vreme, draga mea, spuse el. „Este în capătul îndepărtat al Ridge-ului. Ar putea dura cea mai mare parte a zilei pentru a ajunge acolo. Doar stați pe loc și relaxați-vă și bucurați-vă de pământul nostru.”

Drumul ducea la un alt drum, în timp ce un teren se muta pe altul, copaci mai rurali, luxurianți, căptuind poteca. Călătoreau în sus și în jos dealuri netede, ondulate, răsucindu-se și întorcându-se ușor, păsările cântând, trecând pe lângă livezi, vii și ferme pe care ea nu le văzuse niciodată. Gwen a văzut câmpuri întregi pline cu fructe roșii strălucitoare, picurând suc. A văzut alte câmpuri pline cu afine de mărimea mâinii ei. A văzut vii grele de struguri, a văzut fermieri fericiți împingând căruțe, fluierând; ea a văzut câmpuri luxuriante de iarbă și un orizont întreg plin de vite, cai și capre păștând în voie sub soarele strălucitor, care erau un portocaliu mai moale aici.

Acesta a fost un tărâm al splendorii.

„Ați văzut vreodată așa ceva?” se auzi o voce lângă ea.

Îl văzu pe Kendrick stând lângă ea, uitându-se la toate, ca și ceilalți, la fel de uimiți.

Gwen clătină din cap.

„Aproape că nu cred că este real”, a spus Illepra, stând pe cealaltă parte, încă ținând în brațe copilul, care, Gwen a fost bucuroasă să vadă, arăta din nou bine.

„Și dacă acest Rege nu ne-ar permite să stăm?” întrebă Steffen.

Erau chiar întrebările care ardeau în mintea lui Gwen.

„Am primit o a doua șansă la viață”, a spus ea. „Orice ne va aduce Dumnezeu, vom accepta.”

Gwen se întoarse către Aberthol, care studia pământul cu ochii săi plini de semnificație.

„Este acesta al doilea inel?” l-a întrebat ea.

El a oftat.

— Nu pot spune sigur, doamnă, spuse el. „Dacă al doilea inel există, cu siguranță acesta trebuie să fie.”

Gwendolyn se întoarse și se uită la Argon, murind după răspunsuri. Ardea mai mult ca niciodată să-l întrebe, ca el să-i spună totul despre acest loc, despre destinul lor, despre ce avea să fie. Cu toate acestea, încă zăcea acolo, respirând, dar inconștient.

Au fost trecute prin saci de apă, lăsate pentru ei de cavaleri, iar Gwen a simțit că Steffen i-a pus unul în mână, drăguț și rece. A băut și a fost un gust dulce, poate amestecat cu miere, și a simțit un val de ușurare. Se simțea și adormită.

Adierele blânde ale acestui loc au ajuns la ea, iar ea s-a întins pe spate, în ciuda ei, și s-a trezit închizând ochii, fiecare pas al calului adormindu-o din ce în ce mai adânc.

*

Când Gwen și-a deschis ochii din nou, nu știa câte ore mai târziu, a văzut cei doi sori jos pe cer, o strălucire roșiatică moale aruncată peste pământuri. S-a uitat în jur și a văzut că și ceilalți dormeau adânc. Ea și-a scuturat încet visele din minte, visele lui Thorgrin, ale lui Guwayne, ambele întinzându-se spre ea pe o mare îndepărtată. O greutate stătea în inima ei când se gândea la ei. Se simțea consumată de tristețe în timp ce privea de jur împrejur, căutându-i, dorindu-și mai mult decât orice să fie acum aici, lângă ea.

Gwendolyn auzi un scâncet, se uită în jos și mângâie capul lui Krohn în poală. S-a uitat afară și a văzut trăsura încă în mișcare și și-a dat seama că călătoriseră toată ziua. Cât de mare era acest pământ? se întrebă ea. Ea s-a mirat de cum părea să nu se termine niciodată, de cum o asemenea abundență putea acoperi o zonă atât de largă.

Gwen ridică privirea, singura trează, în timp ce trăsura urca încet pe un deal și apoi se opri la apogeu. În timp ce o înconjurau, Gwen s-a aplecat în față, uluită de priveliștea dinaintea ei: acolo, la orizont, se întindea cel mai frumos oraș pe care îl văzuse vreodată, totul construit din argint, turle argintii strălucitoare înălțându-se sus spre cer, reflectate în târzie. soarele după-amiezii. Totul strălucea și părea magic. Era cel mai frumos loc pe care îl văzuse vreodată.

Orașul, întins pentru totdeauna, era înconjurat de ziduri joase, de piatră, de o serie de șanțuri cu poduri care le întindeau și presărate cu pajiști și câmpuri de pășunat. Iar în centrul său, ridicându-se deasupra tuturor, se afla un castel argintiu strălucitor, plin de turle, parapeți, un pod mobil și sute de cavaleri care stăteau de pază.

Inima i-a bătut mai repede în timp ce a preluat totul. Cine erau acești oameni? se întrebă ea. Și-ar găsi o casă nouă aici?

— Doamna mea, spuse șoferul, întorcându-se spre ea când se opri. „Permiteți-mi să fiu primul care vă urez bun venit Ridge Castle.”

CAPITOLUL 13

Thor stătea la prova navei piraţi neagră şi elegantă, aflată acum sub controlul lor, apucă şina şi se uită la mările în mişcare rapidă de sub el, întrebându-se. Undeva acolo, ştia el, era copilul lui, Guwayne. Undeva acolo era destinaţia lui, era ceea ce avea să pună capăt acestei misiuni şi să-l returneze la Gwendolyn.

Dar unde?

În timp ce nava lor se ridica în sus şi în jos pe marea liberă, oceanul împroşcându-i faţa, ei au navigat rapid, cu pânzele pline, mai repede decât au avut vreodată, având în vedere această navă puternică. Era ceea ce trebuiau să aibă de la început. Desigur, nu era nici pe departe atât de rapid pe cât ar fi putut Thor să călătorească cu un dragon sub el şi, lipsindu-i pe Mycoples, Thor a căutat cerul după Lycoples, sperând dincolo de speranţa că ea se va întoarce la ei, să-l ajute.

Dar ea nu era de găsit nicăieri.

reflectă Thor. Se simţise atât de sigur că îl găseşte pe Guwayne când plecase pentru prima oară, atât de sigur că se afla chiar după curbă. Se simţise clar unde se afla, ştia că era atât de aproape de a-l găsi.

Dar acum, după călătoria prin lumea interlopă, după acea furtună, după bătălia cu piraţii, Thor nu era atât de sigur; avea impresia că ridică bucăţile, pornind din nou de la zero. Cu toate acestea, de data aceasta, nu avea idee unde să-şi caute fiul. Nici unul dintre ei nu a făcut-o. Nu se putea abţine să nu simtă că acum, chiar şi cu nava mai rapidă, navigau pe această barcă fără scop.

Thor nu ştia unde mergeau, dar măcar mergeau *undeva* ; la urma urmei, şezând nemişcat în acele mări nu ar ceda băiatul său. Această navă, mai rapidă şi mai mare decât oricare pe care a călărit vreodată, tăia apa ca untul, iar Thor a crezut că este ironic că piraţii, renegaţii, ar trebui să aibă cele mai frumoase bărci pentru ei înşişi. Se făcuse măcar o oarecare măsură de dreptate.

M-am simţit bine să fiu în sfârşit într-o navă substanţială, una care să-i ducă cu uşurinţă peste mări, care ar putea înfrunta orice furtună – şi una aprovizionată cu provizii. Thor şi fraţii săi fuseseră plăcut surprinşi să

descopere, după ce preluaseră vasul, cala era plină nu numai de tot felul de pradă, de bijuterii și aur și artefacte de neprețuit, ci și de butoaie de rom, de vin, de apă dulce. , de bere și cutie după cutie plină cu conserve, gemuri, jeleuri, biscuiți și alte produse. Acești pirați clar nu au murit de foame. Dumnezeu știe de la cine l-au furat, dar lui Thor nu-i mai păsa. Acum era al lor, totul, iar Thor s-a simțit în sfârșit echipat să traverseze lumea dacă va fi nevoie, pentru a-și găsi băiatul.

"Uite aici!" se auzi vocea unei fete tinere. "Uite ce am găsit!"

Thor a scăpat din ea și s-a întors să-l vadă pe Angel trăgându-l de picior, stând lângă el. El îngenunche și se uită la ea, ea oferind atât de mândră un fel de delicatețe pe care o găsise. Era lung și roșu și părea moale.

"Ce este?" întrebă Thor.

Ea a radiat.

"Bomboane!" a exclamat ea. „Este moale și moale. Are gust de zmeură. Gusta-l!"

Ea i-o întinse lui Thorgrin cu brațul acoperit de lepră albă, iar el tresări înăuntru, văzând starea ei. Începuse să-l iubească pe Angel mai mult decât putea spune, la fel ca propria fiică, și îl durea să o vadă suferind de suferința ei. Thor s-a hotărât în interior să găsească un leac pentru ea – chiar dacă ar fi trebuit să traverseze lumea pentru a-l găsi. Trebuia să existe o cale; nu o lăsa să moară.

Dar Angel nu părea îndurerat – dimpotrivă, era atât de bucuroasă ținându-ne bomboana ei.

În exterior, Thor a zâmbit. L-a ținut la gură și a luat o mușcătură și a fost delicios, avea gust de zmeură care i-a explodat în gură.

„Pirații ăia”, a spus ea chicotind, „cel puțin au avut bun gust!”

Thor a fost încântat să-l vadă pe Angel într-un spirit atât de bun și s-a întors și a cercetat nava. Și-a văzut că toți oamenii lui erau bine dispusi, toți părând relaxați și ușurați pentru prima dată de când se îmbarcaseră. El a inteles. În cele din urmă, după toate prin care trecuseră, au avut confortul și siguranța unei nave mari și luxoase, toată mâncarea pe care puteau să mănânce, tot vinul pe care îl puteau bea și, pentru prima dată de când își amintea, nu erau în pericol. Thor a început să se simtă și el relaxat și ar fi fost complet în largul său dacă nu ar fi știut că fiul și soția lui erau acolo undeva, așteptându-l – și posibil în pericol.

Cu puține lucruri de făcut, ceilalți stăteau pe punte, Elden ascuțindu-și toporul, O'Connor lustruindu-și arcul și ajustând ținta, fiecare bărbat

angajat cu armele lor, fiecare pierdut în propria lui lume. Thor era bucuros că le-a revenit armele și, mai ales, îi era recunoscător lui Angel, care îi salvase viața de mai multe ori acum. Lucrul amuzant a fost, și-a dat seama, că a crezut că o salvase – dar ea era *cea* care îl salva.

Se întoarse spre ea, intenționat să-și arate recunoștința.

„Cât timp voi trăi, te voi proteja. Întotdeauna voi pune viața ta înaintea mea. Rămâi aproape de mine și îți promit că nu ți se va face vreun rău."

Angel se uită înapoi la el, cu lacrimi în ochi, iar ea se repezi înainte și îl îmbrățișă.

„Mi-ai dat deja viața înapoi", a spus ea, „când m-ai luat de pe acea insulă. Ești singurul pe care l-am întâlnit și care nu i-a fost frică de mine. Nu mi-e frică să mă atingă sau să mă îmbrățișeze. Mă tratezi ca pe o persoană normală, ca și cum nimic nu ar fi în neregulă cu mine. Și asta m-a făcut să vreau să trăiesc din nou."

Thor o ținu pe spate și o privi cu înțeles.

„Și asta pentru că nu este nimic în neregulă cu tine", a spus el. "Esti perfect. Și oricare ar fi cauza suferinței tale, îți jur că voi găsi un leac. Ai incredere in mine?"

Ea dădu din cap, iar el putu vedea speranța curgându-i în ochii ei, iar ea îl îmbrățișă din nou, înfășurându-și brațele mici în jurul picioarelor lui.

„Te iubesc", a spus ea.

Thor s-a simțit șocat de cuvintele ei și au trecut prin el, mai ales după tot ce trecuse.

„Și eu te iubesc", a răspuns el în timp ce o ținea în brațe și a vorbit serios din el.

Reece și-a făcut drum, venind lângă el, iar Thor s-a întors și s-a uitat la mare cu el.

— Se pare că navigăm spre nord, îi spuse Reece lui Thorgrin, strângându-și un braț pe umăr. „Ai vreo destinație în minte?"

Thor încet, cu tristețe, clătină din cap.

— Oriunde ar fi fiul meu, spuse el. „Presupun că aştept ca soarta să ne arate calea."

„De la acea furtună", a intervenit Matus, apropiindu-se, „am fost zdrobiți atât de departe – niciunul dintre noi nici măcar nu știe unde ne aflăm acum".

„Nici măcar nu eram pe drum când a lovit furtuna”, a adăugat O'Connor, alăturându-se lor. „Odată ce l-am luat pe Angel, odată ce am părăsit Insula Leproșilor, nu mai aveam o destinație reală.”

— Poate că ar trebui să renunțăm la căutare, spuse Elden, alăturându-se lor, „și să pornim spre Imperiu. Încercați măcar să găsiți un loc despre care știm că există. Ne putem reuni cu Gwendolyn și ceilalți și decidem de acolo. Poate că au auzit ceva – poate că au o idee.”

Thor se strâmbă în timp ce clătină încet din cap.

— Nu mă pot întoarce fără băiatul meu, spuse el grav.

Ceilalți au tăcut, înțelegătoare, și o tăcere grea i-a acoperit, ruptă de nimic altceva decât de urletul vântului. Thor oftă. În adâncul sufletului, știa că ceilalți aveau dreptate. Navigau fără țintă acum într-o mare vastă și nu-i apropia de Guwayne.

Thor părăsi grupul, mergând singur spre șină; și-a lăsat capul în jos în timp ce se uita la valuri, spray-ul lovindu-l în față și a închis ochii. A devenit foarte tăcut în sine, încercând să se concentreze, să se concentreze.

Te rog, Doamne , s-a rugat el. *Da-mi un semn. Orice semn. Arătați-mi. Unde e băiatul meu? Unde să merg mai departe?*

În timp ce Thor tăcea, a simțit că o căldură lentă începea să curgă în interiorul lui. Ardea din ce în ce mai tare și simțea că îi pulsa palmele, apoi pe frunte, între ochi. Simțea că primește un mesaj.

Thor a deschis ochii și s-a uitat la orizont și, când a simțit universul vorbind cu el, se aștepta să vadă un semn. Cu toate acestea, era confuz să nu vadă altceva decât norii nesfârşiţi, rostogolindu-se la orizont cât de departe putea vedea.

Apoi, deodată, în timp ce aștepta, se auzi un țipăit singuratic, sus în aer.

La început Thor nici măcar nu era sigur dacă a auzit-o sau era doar imaginația lui. Și-a ridicat privirea și a căutat printre nori și nu a văzut nimic.

Apoi a venit din nou, un țipăt singuratic, pătrunzător.

Thor a căutat din nou cerul și de data aceasta inima i-a sărit să-și vadă Lycoples, învârtindu-se sus deasupra capului, batându-și din aripi. Nu-i venea să creadă: ea era cu adevărat aici.

"Un dragon!" strigă Angel uimit.

Angel a venit în fugă, la fel ca și ceilalți, uitându-se cu toții în sus, uimiți, în timp ce Lycoples venea coborând, zburând incredibil de repede.

S-a coborât mai jos, coborându-se drept pentru ei, atât de aproape încât chiar înainte de a-i lovi, toți au fost nevoiți să se îndepărteze pentru a rata ghearele ei lungi.

Apoi s-a ridicat din nou, trecând peste catargul navei și zburând în cealaltă direcție. Ea a zburat, de data aceasta, în direcția opusă față de locul în care navigau — îndreptându-se spre sud. Ea a scos un ultim țipăit, apoi a dispărut din vedere.

În timp ce Thor o privea plecând, simți o căldură în palmele lui. A simțit că este un mesaj. Ea le dădea un indiciu, încercând să-i conducă unde să meargă.

Când Thor a închis ochii, a simțit mintea dragonului și a avut o fulgerare bruscă de conștientizare. Cineva pe care îl iubea era în pericol.

Thor se întoarse către ceilalți.

„Întoarce nava”, a poruncit el. „Și urmează-o.”

Toți s-au uitat înapoi la el șocați.

— Ea ne conduce la Guwayne? întrebă Reece.

Thor clătină încet din cap în timp ce o privea dispărând la orizont.

„Nu”, a răspuns el. „Ne conduce la sora mea.”

CAPITOLUL 14

Darius a simțit o lovitură puternică în partea mică a spatelui și a mers poticnindu-se înainte, încă încătușat, durerea urcându-i în sus. Și-a ținut picioarele, totuși, și a mers împiedicându-se înainte dintr-un tunel lung și întunecat și în lumina orbitoare a soarelui, întâmpinat de un vuiet atât de asurzitor încât i-a zdruncinat întreaga ființă.

Arena.

Darius miji ochii în lumină și văzu cea mai mare mulțime pe care o văzuse vreodată, așezată în rânduri de sute de metri înălțime, toți sărind în picioare, urlând, zguduind chiar pământul. Îi durea urechile, îi făcea greu să gândească, în timp ce se împiedica înainte, încercând să-și păstreze echilibrul, încă legat de toți ceilalți în mijlocul unui clinchet de lanțuri.

În timp ce au fost împins de loviturile Empire în centrul arenei, Darius și-a simțit glezna smucită de cătușele lui, unul dintre ceilalți băieți dezechilibrat și s-a împiedicat din nou. S-a uitat în sus și s-a mângâiat în faptul că cel puțin în apropiere se aflau cei patru prieteni ai săi, Raj, Desmond, Kaz și Luzi; lângă ei mai erau încătuși o duzină de gladiatori, băieți ale căror fețe nu le cunoștea și nu voia să le cunoască. Știa că destul de curând vor muri cu toții. Mai bine să nu-ți amintești.

Buletele asurzitoare au continuat, iar Darius, mai mult ca oricând, a vrut să se elibereze, să se pregătească. Dar, spre disperarea lui, erau cu toții înlănțuiți împreună, cu vreo trei metri de verigă de lanț între ei, și nu era încotro. Nici măcar nu putea manevra liber fără să fie la cheremul mișcărilor acestor băieți. Stăteau acolo, în arenă, toți băieții ăștia înlănțuiți, iar el putea vedea frica pe unele dintre fețele lor; alții se uitau afară cu priviri reci, dure, cu priviri de resemnare. Toți știau că vor muri în curând și fiecare privea moartea în față diferit.

Darius știa că ar fi destul de greu să lupte cu orice ar veni asupra lui – dar, cu picioarele legate de acești băieți, ar fi fost prea compromis pentru a putea lupta. Dacă unul dintre băieți se împiedica, Darius se împiedica și el. Era la cheremul celorlalți. Tot ce avea era clubul mizerabil care îi fusese dat lui și celorlalți înainte de a intra în arenă și pe care îl ținea pentru viață.

Mulțimea începu să se liniștească, iar Darius se uită afară pentru a-l vedea pe Morg intrând în arenă printr-o ușă de la capătul opus și mărșăluind dramatic în centru, savurând atenția, cu capul lui chel aspru strălucind sub soare. Când a ajuns în centru, cu un zâmbet crud pe față, mulțimea a răcnit de încântare și și-a întins brațele larg, cu palmele în sus și s-a întors încet, până când mulțimea s-a liniștit treptat.

— Concetăţeni ai Imperiului, a rostit el. „Vă prezint grupa de gladiatori de astăzi!”

Mulțimea se ridică în picioare, călcând în picioare, după sânge, iar Darius simți cum se adâncește teama celorlalți băieți.

Morg și-a ridicat din nou mâinile, iar mulțimea s-a liniștit în timp ce le ținea răpite de atenție.

„În această zi”, a bubuit el, „Prima zi a jocurilor, jocurile se termină când gladiatorii câștigă – sau când le mai rămân doar șase bărbați. Dacă gladiatori supraviețuiesc, vor trece la jocurile de mâine. Ca întotdeauna, va fi o luptă până la moarte!”

Darius a făcut imediat calculul în cap: erau șaisprezece dintre ei, așa că asta însemna că fie trebuiau să-i omoare pe toți adversarii Imperiului, fie că zece dintre oamenii săi trebuiau să moară. El a crezut că este mai probabil ca zece dintre oamenii săi să moară primii.

Mulțimea urlă de aprobare violentă și, în timp ce Morg-ul se retrăgea, claxoanele au sunat, trâmbițele au răsunat pe tot stadionul, iar Darius a privit, neîntrerupt, cum în capătul îndepărtat al arenei se deschideau două uși uriașe de fier, trântind, răsunând.

Mulțimea a răcnit din nou, în timp ce prin ei au apărut doi soldați Imperiului călare, îmbrăcați în armura Imperiului complet neagră, mânuind sulițe și topoare lungi, bubuind în ring, făcând o intrare dramatică. Mulțimea a înnebunit când au izbucnit, ridicând praf în timp ce încărcau direct pentru Darius și ceilalți.

„Trebuie să rămânem împreună!” strigă Darius, întorcându-se către ceilalți, în timp ce călăreții se plictiseau pe toți. „Trebuie să luptăm ca una! Dacă nu, toți vom fi pierduți!”

Ceilalți s-au uitat înapoi; unii păreau prea îngroziți pentru a răspunde, alții păreau de acord, iar alții păreau sfidătoare.

Drok, înlănțuit la capătul îndepărtat al liniei, îi făcu o grimasă la Darius.

„Nimeni nu te-a numit lider peste noi!” se răsti el. „Tu te miști cum vrei, iar noi ne vom mișca cum vrem. Și dacă ajungi în calea mea, poate te omor eu mai întâi.”

Darius strânse bâta în mână și ridică privirea la soldații Imperiului, îmbrăcați în armură, toți năvăliți asupra lui, mânuind cele mai bune săbii și cele mai lungi sulițe și topoare. Apoi s-a uitat la grupa de băieți și și-a dat seama că erau prost depășiți și armați. A fost un meci nedrept. Dar, din nou, asta a vrut Imperiul: asta a făcut divertismentul.

Darius simți că i se smulge picioarele de pe el, în timp ce ceilalți se mișcau nervoși în toate direcțiile. Era atât de compromis, încât nu vedea cum ar putea câștiga, cu atât mai puțin să supraviețuiască trei runde.

Darius s-a forțat să-și învingă temerile, să fie puternic. În timp ce caii se împușcau asupra lor, Darius și-a strâns bâta, s-a pregătit și s-a pregătit cât a putut, simțindu-i toți mușchii încordați.

Primul călăreț a ajuns pe primul din rândul lor, un băiat Darius nu l-a recunoscut, iar băiatul a încercat să sară din drum. Dar băiatul a subestimat cât de scurtă era lungimea lanțului care îl lega de celălalt băiat și, în timp ce încerca să sară, nu a mers nicăieri. Lancea soldatului a coborât și l-a străpuns pe băiat prin cutia toracică.

Mulțimea a aplaudat în extaz, în timp ce soldatul trecea în galop pe lângă ei, pregătindu-se să se rotească din nou.

Pe călcâie, celălalt soldat a venit la încărcare, țintându-l pe Raj. Darius a văzut că Raj era blocat, incapabil să se miște, cu picioarele legate de un băiat care nu a reacționat la timp.

"Mișcare!" strigă Raj, dar băiatul era prea înghețat de frică. Darius știa că, dacă nu reacționa curând, prietenul lui va fi mort.

Darius a făcut un pas înainte, a țintit și, cu toată puterea, și-a aruncat bâta.

În timp ce soldatul se apropia de Raj și își ridică toporul lung de luptă, bâta, învârtindu-se capul peste cap, i-a lovit încheietura mâinii și i-a doborât toporul din mână. A aterizat pe praf cu o bufnitură, doar cruțându-l pe Raj în timp ce soldatul trecea.

Mulțimea a uitat la ratarea apropiată, iar Raj s-a uitat înapoi la el cu o privire de recunoștință; Darius știa că avea noroc, dar era puțin probabil să fie din nou norocos.

Darius nu a pierdut timpul. Se aruncă înainte, încercând să ajungă la securea căzută. Totuși, pe măsură ce se apropia de ea, dar la câțiva metri

distanță, cătușele i se strânseră. S-a uitat înapoi pentru a-l vedea pe băiatul căruia îi era încătușat să-i reziste, încercând să fugă în cealaltă parte, de teamă de celălalt soldat care se îndrepta din nou asupra lor. Darius întinse mâna, dar căzu cu fața cu picioarele, chiar înainte de toporul de luptă.

Darius auzi un huruit și ridică privirea, neputincios, în timp ce primul soldat se îndrepta spre el. Știa că era pe cale să fie călcat în picioare.

Desmond s-a repezit înainte, blocând calea dintre Darius și cal, și-a balansat bâta și a coborât-o chiar pentru nasul calului. A fost o lovitură perfectă. Calul s-a întors pe spate și a fost deturnat de la Darius în ultima secundă, salvându-i viața.

Darius și-a întins mâna și a încercat încă o dată să ajungă la toporul de luptă, dar nu era încă la îndemână. În același timp, s-a simțit brusc smuls pe spate de cătușe, tras câțiva metri înapoi. S-a uitat în sus și l-a văzut pe Drok venind în spatele unuia dintre ceilalți băieți, înfășurându-și cătușele în jurul gâtului băiatului și strângându-l. Darius nu-i venea să creadă ce se întâmpla: de ce, se întrebă el, ar ataca Drok pe unul de-al lui?

Apoi și-a dat seama: odată ce au câștigat — sau mai erau doar șase — jocurile zilei aveau să fie anulate. Acest băiat, mercenar care era, a vrut să ia o scurtătură: să-i omoare pe ceilalți gladiatori.

Darius a privit îngrozit cum Drok îl sufoca pe celălalt băiat până la moarte, totul petrecându-se atât de repede, băiatul prăbușindu-se pur și simplu în brațele lui, cu ochii larg deschiși, mort. Mulțimea a aplaudat.

Drok nu a pierdut timpul. S-a năpustit spre Luzi, intenționat în mod clar să omoare cât mai mulți putea. Darius și-a dat seama că trebuie să fi simțit o oportunitate în Luzi, el fiind unul dintre cei mai mici băieți. Sau poate că pur și simplu ținea ranchiună.

Drok a sărit peste el, și-a înfășurat lanțurile în jurul gâtului și, când a început să strângă, Darius a văzut ochii lui Luzi deschiși larg. Știa că dacă nu făcea așa ceva, atunci Luzi va fi moartă în curând.

Darius a intrat în acțiune. Ignorând călăreții care se îndreptau asupra lor, ignorând toporul lăsat în praf, el se întoarse, se aruncă înainte, se întinse înapoi, apoi își întinse cotul în fața lui Drok.

S-a auzit un trosnet când Darius i-a rupt nasul lui Drok și acesta a căzut cu spatele, pe pământ. Luzi s-a eliberat din strânsoarea lui, gâfâind, iar Raj a făcut un pas înainte și l-a lovit pe Drok cu un picior peste maxilar, eliminându-l.

"Esti bine?" o întrebă Darius pe Luzi.

Luzi dădu înapoi, zguduită.

Darius auzi un bubuit și se întoarse pentru a-l vedea pe cel de-al doilea călăreț întorcându-se, apropiindu-se din nou de ei. Unul dintre ceilalți gladiatori a reușit să ajungă la toporul de luptă uitat care stătea pe pământ, și el a ridicat-o și a legănat-o în jos, urmărind să rupă cătușele care îl legau de ceilalți. Dar era un leagăn sălbatic și nesăbuit și, în timp ce l-a dat jos, băiatul de lângă el s-a mișcat și i-a luat accidental piciorul.

Băiatul a țipat de durere, apucându-se de piciorul tăiat, sângele curgând peste tot. Băiatul care ținea securea s-a uitat înapoi la el, îngrozit, încremenit de șoc și, în timp ce celălalt soldat se năpusti asupra lor, a întins mâna, i-a smuls securea din mâini și, dintr-o mișcare, s-a rotit și i-a tăiat capul băiatului.

Mulțimea a devenit sălbatică.

Cei doi cai, amândoi înarmați acum, s-au învârtit din nou și au atacat băieții rămași. Darius știa că nu arată bine. Securea aceea era cea mai bună șansă a lor, iar acum era pierdută.

Darius se simți tras brusc înapoi la câțiva metri și se întoarse pentru a vedea unii dintre ceilalți băieți alergau, încercând să scape din calea soldaților care se poarta asupra lor; Darius, la mila lor, s-a trezit tras înapoi de lanțuri. S-a dus poticnindu-se înapoi câțiva metri, acum expus în mijlocul arenei, în timp ce soldatul a venit în sarcină pentru el, lance întinsă, țintindu-i spre spate. Darius știa că nu va putea scăpa din drum la timp.

Darius s-a pregătit pentru lovitura mortală — când, deodată, Kaz s-a repezit înainte și l-a abordat, lovindu-l din drum cu umărul și smulgându-l din calea calului care se apropia.

Darius, doborât la pământ, se rostogoli și se întoarse; s-a uitat înapoi și l-a văzut pe Kaz stând acolo unde se afla acum o clipă și inima i s-a oprit când și-a văzut prietenul înțepat brusc de lance, chiar prin piept.

strigă Kaz, țintuit de pământ, în timp ce mulțimea s-a sălbatic, lancea încă în el, arma atât de adânc înfiptă încât soldatul nu a putut să o scoată. Soldatul a continuat să călărească, făcând o tură de victorie în jurul stadionului fără lancea, mulțimea aplauda ca un nebun.

Darius se uită la prietenul său, care zăcea acolo, mort. Abia îi venea să creadă. El murise pentru el; dacă nu ar fi fost Kaz, nu ar mai fi în viață acum. A simțit greutatea vinovăției și a responsabilității așezându-se greu pe umerii lui.

Și o dorință arzătoare, cum nu simțise niciodată, de răzbunare.

Ceva s-a rupt în interiorul lui Darius; știa că venise momentul. Prietenul lui își aruncase viața în vânt și era timpul să facă și el la fel.

Darius a alergat la Kaz, care zăcea mort, și a scos din trupul său lancea soldatului Imperiului. S-a ridicat, s-a întors și s-a înfruntat cu celălalt soldat care a atacat pentru el, cu securea lungă întinsă de lângă el, țintindu-l spre cap.

Darius a țintit, a făcut un pas înainte și a aruncat lancea. A șuierat prin aer cu țintirea perfectă și a trecut direct prin armura soldatului, străpungându-i inima.

Mulțimea a strigat șocată când soldatul Imperiului a căzut de pe cal. A aterizat pe pământ, rostogolindu-se până la câțiva pași de Darius, mort, cu securea în dreptul lui.

Darius nu a pierdut timpul. S-a repezit înainte, lanțurile lui lăsându-i suficient spațiu, a apucat toporul și a pus-o jos pe lanțuri. Apoi a tăiat lanțurile altui băiat; apoi alta.

Soldatul rămas al Imperiului, în mijlocul turului său de victorie, s-a întors și a încărcat. În timp ce soldatul se confrunta acum cu gladiatori eliberați, unii dintre ei înarmați, Darius a putut detecta incertitudinea în ochii săi. La urma urmei, prietenul lui era acum mort; Imperiul nu mai erau de neatins.

Soldatul și-a scos sabia în timp ce călărea, a ținut-o sus și a pornit direct pentru Darius. Darius stătea acolo, ținând în fața lui toporul lung de luptă cu ambele mâini, neclintit, așteptând. Când soldatul a ajuns la el, Darius s-a făcut deoparte, acum liber să facă asta cu lanțurile tăiate, a ridicat toporul și a legănat. El a tăiat sabia omului și s-a auzit un zgomot mare și o ploaie de scântei, când a tăiat sabia în două. Lovitura, însă, a spulberat și capul toporului, lăsându-l pe Darius doar cu un toiag lung și împânzit.

Soldatul a trecut pe lângă el, șocat, în timp ce mulțimea aplauda și, înfuriat, s-a întors din nou.

Darius, cătușele libere, nu a mai așteptat. El a pornit peste arenă, fără să aștepte să-l întâlnească.

Soldatul părea surprins să-l vadă pe Darius încărcând. Era nepregătit. Se întinse să-și scoată cealaltă sabie, dar Darius era deja peste el și, într-o mișcare rapidă, în timp ce sprinta, Darius și-a tras toiagul înapoi și s-a balansat, țintind la picioarele calului. Lovitura a scos picioarele calului, iar soldatul a zburat cu fața întâi în pământ.

Mulțimea a aplaudat.

Darius nu a pierdut timpul. A sărit pe spatele soldatului, a întins mâna și și-a înfășurat lanțurile la gât. S-a strâns, ținându-se cu toată puterea, în timp ce soldatul s-a revărsat.

— Acesta este pentru Kaz, spuse Darius.

Mulțimea sări în picioare, strigând ca un nebun, în timp ce Darius se ținea cu tot ce avea, sugruntându-l pe uriașul soldat al Imperiului, de două ori mai mare decât el. Darius, cu palmele sângerând, nu avea să-și dea drumul, nu pentru viața lui. Îi datora lui Kaz, cel puțin atât.

În cele din urmă, soldatul s-a oprit din mișcare.

Darius și-a pierdut orice simț al realității când un corn a sunat undeva, mulțimea s-a sălbatic și a simțit mâini sub brațe, mâinile fraților săi, ridicându-l în picioare.

Lumea s-a învârtit în jurul lui și i-a luat un moment să-și dea seama că totul s-a terminat.

Să realizeze că el, Darius, făcuse imposibilul.

El câștigase.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Volusia stătea în fruntea mesei strălucitoare, semicirculare, aurie din interiorul Capital Hall și se uită la mulțimea de bărbați dinaintea ei, simțindu-se triumfătoare. Așezat în fața ei, la capătul îndepărtat al mesei, era comandantul armatelor Imperiului, împreună cu o duzină de generali ai săi așezați lângă el, iar în spatele lor, o sută de senatori Imperiului, toți îmbrăcați în hainele distinctive albe și stacojii potrivite. rangul lor. Toți se uitară înapoi la ea, încruntat, cu un amestec de sfidare și anxietate, în timp ce se pregăteau să-i audă judecata.

Volusia i-a privit pe toți, le-a studiat fețele, lăsând tăcerea să zăbovească, permițându-le să-și dea seama că ea deținea controlul acum – și savurând puterea ei asupra lor. Datorită ei, forțele ei reușiseră să cucerească capitala; ei măcelăriseră toți soldații Imperiului în interiorul zidurilor sale, iar armatele ei umpluseră capitala, roiind în ea, înainte de a sigila ușile în spatele lor. Desigur, dincolo de zidurile capitalei, în partea îndepărtată a orașului, au rămas sute de mii de soldați ostili ai Imperiului, toți plin de afară, așteptând să audă termenii capitulării. De-a lungul timpului, au putut intra, dar deocamdată, cel puțin, ea și oamenii ei erau în siguranță, în așteptarea termenilor acestei negocieri.

Volusia stătea acolo, cu fața pe toți, cu palmele pe masa de aur, savurând acest moment. Ea, o fată tânără, îi sfidase pe toți acești bătrâni, pe acești bătrâni învechiți care stăpâniseră Imperiul de secole cu un pumn de oțel. Ea stătea și acum chiar în scaunul puterii, în Sala Capitalei, în fruntea Mesei de Aur, locul rezervat doar conducătorilor Imperiului. Ea reușise imposibilul. Tot ce a rămas a fost să negocieze cu acești oameni, să dobândească restul armatelor Imperiului și să preia odată pentru totdeauna controlul suprem asupra Imperiului.

„Regina Volusia”, o voce răsună prin hol.

Volusia s-a uitat în sus și a văzut pe unul dintre senatori pășind în față lângă general, cu bărbia în sus, privind-o sfidător.

„Ne-ați adunat pentru a ne auzi termenii capitulării. Vă vom prezenta. Dacă sunteți de acord, atunci totul va fi armonios între noi. Forțele noastre vor ceda celor tale, iar tu vei conduce Imperiul împreună cu noi.”

Volusia se uită ferm înapoi, enervată că îndrăznea să încerce să-i dicteze termeni.

— *Zeița* Volusia, a corectat ea.

Senatorul se uită înapoi șocat, clar că nu se aștepta la acel răspuns, iar comandantul armatelor Imperiului se ridică, puse pumnul pe masă și se încruntă la ea.

— Ai câștigat prin vrăjitorie, înșelăciune și șmecherie, mârâi el cu vocea lui profundă. „Nu ești o regină a mea și cu siguranță nu ești o Zeiță. Ești doar o fată tânără, o fată arogantă, care a avut noroc de prea multe ori. Norocul tău se va epuiza, te asigur."

Ea a zâmbit înapoi.

„Poate", a răspuns ea, „dar se pare, domnule comandant, că norocul dumneavoastră a avut deja".

El s-a înroșit, încruntul i s-a adâncit, iar ea a observat că își aruncă privirea spre teaca, acum goală; apoi a ridicat privirea și a aruncat o privire peste marginile camerei, a văzut-o sute de soldați aliniați, toți cu săbiile în mână și, în mod clar, s-a gândit că mai bine să facă orice mișcare neplăcută.

Oftă amar.

„Sunt pregătit să vă predau toți oamenii mei", a spus el. „Sute de mii de oameni în afara acestor ziduri. În schimb, îmi vei da încă o dată conducerea oamenilor mei, cu demnitatea și respectul potrivit unui comandant al Imperiului."

„În plus", a spus senatorul lângă el, „veți să ne recunoașteți pe noi, cei o sută de senatori care am slujit întotdeauna Republica Imperiului, în rolurile noastre de drept și vom împărți puterea împreună cu voi, așa cum am făcut-o întotdeauna cu fiecare. Comandant suprem. Vom lăsa toate atrocitățile tale în urmă de dragul războiului și vei lua toate deciziile împreună cu noi."

Volusia zâmbi, dându-și seama cât de delirați erau acești bărbați. Ei au crezut că este o simplă comandantă: nu aveau idee că se adresează unei Zeițe. Marea Zeiță Volusia.

Ea a așteptat răspunsul ei, iar senatorul și generalii se uitară la ea, vădit inconfortați de tăcerea lungă, clar nesiguri despre ce ar putea face în continuare.

Senatorul, nervos, și-a dres glasul.

„Dacă nu ne îndeplinești condițiile", a strigat senatorul, „dacă încerci să ne sfidezi în vreun fel, fii sigur că tu și oamenii tăi veți muri aici

astăzi. Da, soldații tăi umplu capitala. Dar nu uitați că dincolo de aceste ziduri capitale stau de zece ori soldații noștri – și dincolo de aceasta, dincolo de mare, sunt cei un milion de oameni ai lui Romulus, care chiar și acum au fost chemați înapoi din Inel pentru a se întoarce în serviciul nostru.

„Și în celelalte coarne ale Imperiului", a strigat un alt senator, „așteaptă acum milioane de soldați care să te distrugă."

Senatorul a zâmbit.

„Așadar, vezi," a adăugat el, „ești cu mult depășit numeric, înconjurat în toate direcțiile".

— Dacă negi oferta noastră, mârâi comandantul Imperiului, vei muri în aceste ziduri. La fel ca mama ta."

Volusia zâmbi.

„Ca mama mea? Nu știi că *eu am* ucis-o pe mama mea?

Toți s-au uitat înapoi la ea, îngroziți, prinși cu garda jos.

„Nu voi fi măcelărit aici azi, nici mâine, nici măcar în această viață. Știu că sunt depășit numeric și știu că dacă nu accept condițiile tale, vom muri cu toții. De aceea am venit aici să le accept."

Comandantul Imperiului și senatorii s-au uitat la ea, iar ea a putut vedea surpriza și ușurarea pe fețele lor.

„O decizie înțeleaptă", a spus senatorul.

Volusia stătea în picioare, oamenii ei stăteau imediat lângă ea, iar ea a mers încet în jurul mesei, până când a stat vizavi de comandantul Imperiului.

Tensiunea groasă în aer, ea ridică privirea spre el; era un om mare și lat din rasa Imperiului, cu pielea galbenă strălucitoare, coarnele mici și era acoperit de cicatrici. El i-a zâmbit, mai mult încruntat, arogant, zâmbitor, când ea se apropia. Se așteptase clar la această recunoaștere a puterii sale.

„Voi recunoaște locul tău în Imperiul meu, ca comandant al oamenilor mei", a spus ea. „Sărută inelul meu, recunoaște-mi porunca și vei avea un loc în Imperiul meu pentru totdeauna."

Ea întinse mâna dreaptă. Pe degetul ei inelar era un inel mare de onix, negru, sclipitor, iar comandantul o privi sceptic, discutând. Fața i s-a înroșit.

Apoi, încet, el întinse mâna, îi luă mâna și sărută inelul.

În timp ce făcea, brusc, a înghețat. Ochii i-au bombat în cap și întregul corp a început să tremure.

Câteva clipe mai târziu, l-a prins de gât, sângele curgându-i din gură și s-a prăbușit pe podea, mort.

Toți oamenii lui s-au uitat la el, uimiți, înghețați de șoc.

În aceeași clipă, oamenii Volusiei se năpustiră din toate colțurile încăperii, cu săbiile scoase, coborând asupra grupului de senatori și generali. Nu era unde să fugă. Oamenii lui Volusiei i-au spart, măcelărindu-i acolo unde stăteau.

În curând, camera s-a înroșit de sânge, sângele stropind peste Volusia, iar ea a zâmbit larg și a râs, delectându-se în ea, prețuind fiecare cadavru care cădea la picioarele ei, sângele care îi curgea prin degetele de la picioare. Își prețuia în mod special inelul de onix, plin cu o otravă atât de mortală, încât chiar și atingerea buzelor cuiva îi ducea la moarte. Era un truc pe care nu îl folosise de mulți ani – dar o văzuse pe mama ei folosindu-se des.

În cele din urmă, când camera s-a oprit, nu a mai rămas decât gemetele câtorva bărbați, zgomotul oamenilor ei care se plimbau prin cameră și înjunghiau cadavrele pentru a se asigura că erau morți, Volusia se întinse și își puse palmele în balta de sânge. Ea a închis ochii și a simțit esența vieții dușmanilor ei în acel sânge. Toți cei care ar îndrăzni să se opună ei erau acum morți.

Volusia se întoarse și trecu încet prin setul de uși duble care duceau la balcon, cu vedere la întreaga capitală a Imperiului. Ea a ieșit afară, sub cei doi sori apus, și a putut vedea sub ea, toți oamenii ei umplând capitala, ucigând cetățeni. Ea s-a uitat în jos cu mare mulțumire în timp ce a privit o statuie a lui Andronic prăbușindu-se la pământ – și apoi, un statut al lui Romulus. Au aterizat cu o prăbușire puternică, praf de marmură zburând în aer, iar oamenii ei au ovaționat.

Mulțimea s-a despărțit și, în timp ce o făcea, s-a rostogolit înainte o imensă statuie de aur a Volusiei, lungă de o sută de picioare, întinsă pe spate, sprijinită pe un cărucior lung de lemn cu roți. O făcuse rostogolită până la Volusia, știind că într-o zi va reuși să o plaseze în capitală. Ea a privit cu mare satisfacție viziunea pe care o văzuse deja de multe ori în ochiul minții ei: sute de oameni ai ei, folosind funii, au ridicat-o încet, punând-o la loc, în centrul capitalei. Statuia ei s-a ridicat, strălucind în soare, mai înaltă decât orice în capitală. Oamenii ei au scos o urale grozavă când acesta stătea ferm pe loc.

Oamenii ei s-au întors cu toții și s-au uitat la ea pe balcon, iar bucuria lor s-a intensificat.

„VOLUSIA! VOLUSIA!”

A fost o bucurie de extaz, o bucurie de triumf. Ea și-a întins brațele larg spre ei și i-a privit de sus, la oamenii ei. Acum era o Zeiță și toți acești bărbați pe care îi crease erau copiii ei. A simțit adularea lor în timp ce își întindea palmele, adularea tuturor copiilor ei.

Volusia se uită la orizont, dincolo de zidurile orașului și văzu toate armatele Imperiului umplând orizontul, strigând să intre în interiorul acestor ziduri. Știa și ea că dincolo de ei, undeva la orizont, venea o mare armată.

Se apropia o furtună mare. Și ea a salutat-o.

CAPITOLUL ȘAISISE

Gwendolyn mergea încet, încă slăbită, sprijinindu-se din când în când pe Kendrick și Steffen alături de ea, Krohn lângă ea și li se alătură anturajul ei, ultimele rămășițe ale Inelului, în timp ce au fost introduși în cel mai spectaculos castel pe care îl văzuse vreodată. Inima i-a bătut mai repede în așteptarea întâlnirii cu Regele și Regina în timp ce mergea, escortată de cavalerii lor. Ea a încercat să înțeleagă cum poate exista ceva atât de glorios aici, în mijlocul unei astfel de pustii: acest castel era strălucitor, cu tavane înalte, podele netede din piatră și vitralii care lăsau să intre cei doi sori ai cerului deșertului. În multe privințe, mersul în acest castel de pe creasta i-a amintit că a intrat în Curtea Regelui; ea a găsit asemănările a fi ciudate, aproape ca și cum o replică ar exista în altă parte în lume.

Iluminați de strălucirea moale și stinsă care se filtra prin ferestre erau sute de privitori, îmbrăcați în haine frumoase și elegante, adunându-se de fiecare parte a covorului de pluș pentru a-i vedea trecând. În timp ce Gwen și ceilalți se plimbau pe covor, toți acești oameni se uitau la ea, de parcă ar fi fost obiecte de curiozitate. În mod clar, vestea despre sosirea lor se răspândise rapid în această curte și, prin felul în care se uitau la ei, copiii mici lipindu-se de fustele mamei lor, era clar că nu primeau niciodată vizitatori aici, mai ales de dincolo de Ridge. S-au uitat la ei de parcă ar fi fost extratereștri care au căzut din cer.

Gwen se uită înapoi la ei, de asemenea; a luat în vestimentația lor, manierele lor și a fost incredibil de impresionată. Aceasta era în mod clar o societate rafinată, civilizată, femei purtând mătase și dantelă frumoase și cele mai complicate bijuterii. Toți erau bronzați, în formă, sănătoși, iar acești oameni îi aminteau de oamenii pe care îi văzuse la Curtea Regelui. Cu toate acestea, strălucirea aici a fost și mai mare. Nu numai că a revărsat bogăție, ci și putere și invincibilitate. În mod clar, acest pământ existase aici de sute de ani. Într-un fel ciudat, era atât de asemănător cu Inelul, încât era ca și cum te-ai întoarce acasă.

Totuși, pe de altă parte, era și diferit. Oamenii de aici aveau o înfățișare asemănătoare cu cei din Inel, totuși își purtau părul atât de diferit, bărbații cu toții cu capul lor total chel și cu bărbile lungi și blonde

strălucitoare, iar femeile cu părul lor drept, blond-alb, unele impletit si unii nu. Băieții purtau capete de păr blond, și lui Gwen i s-a părut că i-au bărbierit doar pe măsură ce deveneau bărbați.

În timp ce coborau pe covor, Gwen văzu în fața ei un imens tron de aur și fildeș, ridicat pe o platformă, cu câteva trepte de aur care duceau în sus. Deasupra ei stăteau un bărbat și o femeie, în mod clar Regele și Regina lor. Regele, poate la patruzeci de ani, musculos, avea și el capul ras, cu o barbă lungă și aurie deschisă. Purta o mantie de mătase mov, armură de zale din platină, fără cămașă și manșete de platină. În spatele lui stăteau o duzină de războinici, cu mâinile sprijinite pe săbiile lor.

Regele s-a ridicat în picioare în timp ce Gwen și anturajul ei se apropiau, iar Gwen și-a văzut mușchii ondulați în timp ce se ridica la toată înălțimea și își lărgi umerii. El părea a fi chiar emblema puterii, un om care fusese numit Rege de drept, și nu de moștenire. Avea trupul unui mare războinic și emana o aură de putere, control și invincibilitate.

Cu toate acestea, el a zâmbit cu amabilitate, iar Gwen a putut vedea compasiunea și dreptatea din ochii lui – și imediat se simți în largul lui.

Gwen și ceilalți s-au oprit în fața lui, la vreo douăzeci de metri distanță, iar Regele a coborât încet în timp ce mulțimea a tăcut complet. Regele i-a examinat, vădit uimit de prezența lor.

„Regele meu”, a spus o voce, iar Gwen s-a uitat spre unul dintre consilierii regelui, cu o barbă lungă și cenușie, ținând un toiag, îmbrăcat în ținută purpurie regală. „Aceștia sunt străinii, domnule meu, care au fost găsiți în deșert. Aceștia sunt cei care au trecut Creasta.”

Din mulțime se auzi un suspin și Gwen simți cum ochii lor ardeau prin ea, privindu-i pe ea și pe ceilalți cu o curiozitate arzătoare. Regele le-a privit și el, ochii lui cenușii strălucitori întâlnindu-i pe cei ai lui Gwen.

A urmat o lungă tăcere, până când în cele din urmă Regele și-a dres glasul. Se uită la Kendrick.

„Ești liderul acestui grup?” l-a întrebat el, cu vocea profundă, bubuind în toată încăperea, plină de autoritate.

Kendrick a clătinat din cap, iar Gwen a făcut un pas înainte.

— Nu, răspunse Gwen, cu vocea încă răgușită. „Eu sunt regina lor”.

Ochii Regelui s-au mărit de surprindere, în timp ce mulțimea icni.

"Regină?" repetă el, surprins în glas. „Regina a ce? Nimeni nu a ajuns la noi de dincolo de Ridge. Această situație este destul de extraordinară. La început v-am luat drept dezertori, dar clar că nu este

cazul. Ai reușit să traversezi cu adevărat Marea Deșeuri? Ai venit din alt loc?”

Gwen dădu înapoi solemn din cap, întâlnindu-i privirea și, cu un mare efort, reuși să rostească următoarele cuvinte cu o voce răgușită.

„Avem, domnule meu”, a răspuns ea. „Am venit de peste mare.”

Din mulţime se auzi un icnire, iar ochii Regelui se măriră în timp ce o examina mirat.

"Peste mare?" întrebă el, necredincios.

Gwen dădu din cap.

„Am fugit din patria noastră, distrusă de Imperiu. Suntem exilați din Regatul Inelului.”

Un gâfâit și mai mare se răspândi prin mulțime, când izbucni un murmur lung și uluit. Gwen putea vedea un registru de șoc pe chipul regelui.

În cele din urmă, mulțimea s-a așezat, iar Regele i s-a adresat.

„Se zvonește că existența Inelului este un mit”, a spus el, examinând-o cu scepticism. „Un pământ mare, în mijlocul unui ocean vast, protejat de un canion, protejat de un Inel al vrăjitorului. Un loc mitic, protejat de acest Inel de orice pericol, orice rău. Acesta este locul din care pretindeți că veniți?”

Gwendolyn dădu înapoi solemn din cap.

„A fost liber de orice rău”, a spus ea, cu tristețe, „o dată. Dar nu mai. Acesta este motivul pentru care stăm astăzi aici. Inelul vrăjitorului a fost spart; puterea care a fost cândva a noastră nu mai este, distrusă de Romulus, de o altă putere magică. Călătoria noastră de atunci a fost una lungă și grea. Am traversat marea pentru a scăpa de Imperiu.”

Regele se uită înapoi la ea, nedumerit.

„Ai venit în Imperiu pentru a scăpa de Imperiu?”

Gwendolyn dădu înapoi.

„Un lider trebuie să ia decizii dificile în vremuri de criză”, a explicat ea, „și aceasta a fost decizia pe care am luat-o. Depășiți numeric, zilele noastre puține, trebuia să găsim cea mai bună ascunzătoare – și nu ne-am gândit la un loc mai bun pentru a ne ascunde decât în poala inamicului nostru.” Gwen se uită în jur. — O idee, domnule meu, pe care sunt sigur că tu și oamenii tăi din Ridge o înțelegeți.

El a zâmbit înapoi.

„Prea bine”, a răspuns el. O examina pe Gwen cu un nou respect. „Deci tu ești liderul lor.”

Gwen dădu din cap.

„Vedeți în fața voastră ce rămâne din Inel”, a răspuns ea. „Tatăl meu a fost rege înaintea mea și tatăl său înaintea lui. Descindem dintr-un lung șir de MacGil Kings.”

Regele însuși a icnit de data aceasta, la fel ca întreaga mulțime cu el. Se uită înapoi la ea șocat.

„ *MacGil* , ai spus?” el a intrebat.

Gwen dădu din cap.

„ *Suntem* MacGils”, a spus Regele.

Mulțimea a izbucnit într-un murmur agitat, în timp ce Gwen a schimbat o privire șocată cu Kendrick și ceilalți. Ea se uită înapoi la Rege, tresărită și, pentru prima dată, în timp ce îi studia fața, linia maxilarului, a început să vadă acolo ceva subtil care semăna cu oamenii ei.

— Cu secole în urmă, noi eram una, spuse Aberthol, făcând un pas înainte, cu vocea lui veche ca gravă. „MacGil provine din aceeași familie, pe malurile opuse ale mării.”

În timp ce mulțimea murmura, Regele a examinat-o, frecându-și barba, procesând totul.

„Regele meu”, se auzi o voce.

Regele se întoarse și Gwen văzu stând lângă el un războinic înfricoșător, cu linii de îngrijorare gravate pe frunte, singurul dintre ei purtând o barbă lungă și neagră. Se uită la Gwen și la ceilalți cu dezaprobare.

„Compatizez cu situația acestor străini”, a spus el, în timp ce camera se liniștea, „totuși nu trebuie să-i accepți aici. Niciodată până acum nu am permis străinilor să intre în Ridge – cu siguranță au lăsat o urmă vizibilă în deșert. Acea potecă va duce la noi. Cresta a rămas un secret, nu a fost niciodată descoperită, din cauza precauției strămoșilor noștri. Dacă Imperiul le urmează urmele, ar putea duce la căderea noastră. Trebuie să-i trimitem înapoi de unde au venit, înapoi în Marea Deșeuri și să lăsăm Imperiului să-i găsească în deșert. Viitorul pământului nostru este o mizã.”

A urmat o tăcere lungă, tensionată, în timp ce expresia Regelui se întunecă. Îi studie pe Gwen și pe ceilalți, frecându-și barba, vădit deranjat de decizia dinaintea lui.

În cele din urmă, a oftat și, când a început să vorbească, camera a devenit tăcută.

— Împărtășim aceeași linie de sânge, spuse regele, uitându-se la Gwendolyn. „Aceiași strămoși. Și chiar același nume. Ospitalitatea este o responsabilitate sacră. Nu te voi trimite înapoi în deșert. Oricare ar fi riscurile."

Gwen a răsuflat uşurată şi a simţit un val de recunoştinţă pentru acest rege amabil şi curajos. Ea știa că orice altă decizie ar însemna condamnarea ei la moarte.

„Ești binevenit aici", a adăugat regele. „Vei rămâne aici. Vei trăi cu noi și vei deveni parte din poporul nostru. Ne vei spune povestea ta, totul despre viețile tale, ce te-a condus, necazurile tale, bătăliile tale, poporul tău – și noi îți vom spune despre al nostru.

„Dar acum nu este momentul. Acum te vei odihni și te vei recupera, iar când va cădea soarele, vom avea un ospăț regal. Voi chema toate familiile noastre și ne vei spune totul. Între timp, castelul nostru este al tău, prietenii mei."

Regele făcu un pas înainte, se opri înaintea lui Gwen, îi puse ambele mâini pe umerii ei, se aplecă și îi sărută fruntea, apoi zâmbi în timp ce se aplecă și îl mângâia pe Krohn. Se întoarse către Kendrick, și-a strâns antebrațul, apoi a coborât pe linie, strângând antebrațul fiecărui bărbat, uitându-se solemn în ochi.

„Regele meu", a spus Gwen, „acceptăm cu bunăvoință. Dar înainte să mă pot odihni și să mă recuperez, trebuie să vă spun că am venit aici într-o misiune îngrozitoare."

Se uită înapoi la ea, curios, în timp ce încăperea tăcea din nou.

„Când am ajuns în Imperiu", a continuat Gwen, „am fost primiți cu cea mai mare ospitalitate de un popor de sclavi de la periferia Volusiei. Acum conduși de Darius, se află în mijlocul unei mari revolte și se confruntă cu Imperiul în luptă. Am ajuns până aici, am traversat deșertul, cu un jurământ solemn de a găsi ajutor, de a cere armatelor tale să se întoarcă cu noi, să se alăture lui Darius și să ajute la asigurarea libertății lor și la distrugerea Imperiului."

Mulțimea murmura, lung și agitată, iar Regele privi sumbru înapoi. Făcu semn din cap către unul dintre consilierii săi, care se apropie curând și îi întinse un sul lui Gwendolyn.

„Regina mea”, a spus el, în timp ce ea lua bucata de pergament. „Acesta a sosit pe vulturul de azi dimineață. Știri de la Volusia: oamenii despre care vorbești toți au fost prinși în ambuscadă, măcelăriți. Nu mai rămâne niciunul.”

Gwendolyn a citit sulul cu mâinile tremurânde și inima a început să-i rupă înăuntru. Nu-i venea să creadă. Mort. Toti. Ea a simțit imediat că este vina ei, de parcă le-ar fi abandonat pe toate. Îi venea să moară înăuntru. Simțul ei conducător al misiunii i se prăbuși în fața ochilor.

"Nu!" strigă o voce, iar Gwen se întoarse să o vadă pe Sandara, plângând în brațele lui Kendrick. "Fratele meu!"

— Îmi pare rău, regina mea, spuse regele. „Dar casa ta este aici acum. Cu noi."

Cu asta, Regele s-a întors și s-a auzit un claxon. Mulțimea a început să se împrăștie, iar Gwen a rămas acolo, simțindu-se scobită, sfâșiată de emoții amestecate. L-ar mai găsi vreodată pe Thorgrin? Guwayne?

Și, se întrebă ea, cum ar arăta viitorul lor acum?

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Godfrey, treaz, cu ochii îngroziți, treaz toată noaptea, și-a îndepărtat încet centura roșie, ținându-și respirația pentru a nu se infecta cu ciumă, ridicându-o deasupra capului în timp ce privea împrejurimile în lumina slabă dinainte de zori. Totul era în sfârșit liniștit și nemișcat în celula închisorii, singurul sunet care se auzea respirația gardianului, constantă și regulată, și sforăitul blând al prizonierilor. Sosise vremea.

Fusese una dintre cele mai îngrozitoare nopți din viața lui, întinzându-se într-o groapă infectată de ciumă, suflat în centura roșie și încercând din răsputeri să-și abată gura pentru a nu o prinde. Godfrey se ridică încet, cu muşchii înţepeni, aşteptând cu nerăbdare acest moment toată noaptea. Fusese o noapte chinuitoare, unul dintre prizonierii alături de care zăcuse murind cândva în timpul nopții. Godfrey și-a amintit exact momentul în care murise, cu fața în sus, lăsând un ultim gâfâit, corpul lui tremurând, apoi devenind rigid ca o scândură. Godfrey abia se oprise să nu vomite.

Godfrey făcuse tot posibilul să respire în direcția opusă și se rugase lui Dumnezeu din toată puterea lui să nu prindă nicio urgie pe care o avea acest tip. Godfrey s-a gândit că nu era mare lucru de pierdut: dacă nu reușea să scape, oricum va fi executat în câteva ore.

Godfrey, mulțumită tatălui său dominator, Regele, fusese aruncat în celulele temniței de prea multe ori, chiar dacă doar pentru câteva zile, tatăl său încercând mereu să-i dea o lecție pe care nu ar fi putut-o învăța niciodată. Atent la ritmurile din interiorul unei celule de închisoare, Godfrey a preluat toate sunetele și simțurile din mediul închisorii, asigurându-se că totul era gata înainte de a se năpusti. Godfrey știa că o închisoare avea propriile sunete și ritmuri unice: știa sunetul pe care îl producea o închisoare chiar înainte ca prizonierii să fie pe cale să se revolte; cunoștea sunetele care precedau un gardian care bătea pe cineva; știa zgomotul unui nou prizonier care intra într-un bloc și știa zgomotul cuiva pe cale să fie târât.

Și, cel mai important, cunoștea zgomotul unui gardian care adoarme.

Godfrey se întoarse și își îndreptă privirea spre paznicul Imperiului, care stătea lângă celula închisorii, cu capul lăsat în jos, bărbia întâlnindu-și pieptul, umerii căzuți și relaxați. Exact așa cum le-a vrut Godfrey. Ochii lui s-au concentrat asupra cheilor, un mic set de chei argintii pe centura gardianului și știa că era momentul.

Godfrey se ridică pe furiș, cu corpul prea greu, dorindu-și să fi slăbit cincizeci de kilograme. Într-una din zilele astea s-a lăsat de băut, dar cu siguranță nu azi. Godfrey coborî încet centura roșie și o înfășura în schimb în jurul taliei lui; știa că va fi util mai târziu.

Godfrey s-a împins încet de pe cadavru, împingându-l pe prizonierul infestat de ciumă, așa cum murise de nerăbdare toată noaptea, mulțumit că în cele din urmă să-și scape greutatea de pe el, apoi și-a făcut încet drum spre genunchi. De acolo, se ridică în picioare, ghemuit. Picioarele lui adormiseră și le dădu un moment să revină la viață înainte de a face mișcarea.

Godfrey se uită în sus și în jos pe coridor și nu văzu niciun semn de paznici care patrulau pe holuri. Bineînțeles, avea sens: era miezul nopții și un paznic care stătea în fața unei celule încuiate ar fi trebuit să fie suficient – mai ales cu prizonieri la fel de jalnici ca Godfrey și echipajul său și cele câteva alte suflete pierdute de acolo cu ei. Într-adevăr, în timp ce Godfrey privea dincolo de gratiile celulei, îi văzu pe Akorth și Fulton adormiți adânc, deși le spusese să rămână treji, sforăind atât de tare încât i-a dat adăpost. Pentru o dată, s-a bucurat de sforăitul lor.

Ario și Merek, totuși, mulțumesc lui Dumnezeu, ascultaseră și stăteau acolo, fiecare în colțul lui, privind înapoi cu ochii lor bântuiți, privindu-l, treji. Apoi, din nou, Godfrey se întrebă dacă cei doi au dormit vreodată.

Godfrey traversă coridorul închisorii, arcuindu-și picioarele ca o pisică, mișcându-se cât de liniștit putea, impresionat de propria lui tăcere. Se îndreptă spre cheile gardianului și, cu mâinile tremurânde, se ghemui lângă el și bâjbâi cu clema de la centură. A reușit să le desprindă și, în timp ce o făcea, ținea strâns mănunchiul de chei, pentru ca acestea să nu zgomote. Le-a scanat repede, și-a dat seama care era cea potrivită, a introdus-o cu prudență în broască și s-a întors cât putu de încet și de încet.

Cu sunetul blând al unui zăvor care se învârtea, ușa celulei se deschise, iar Godfrey se uită înapoi, șocat, uimit că totul funcționase într-adevăr.

Merek și Ario, care nu aveau nevoie de mângâieri, erau deja la ușă — dar Godfrey făcu un semn către Akorth și Fulton, iar Ario se întoarse și se grăbi spre ei, lovindu-i pe fiecare cu dur în spate și acoperindu-și gura ca să nu strige. S-au ridicat stângaci în picioare și au început să se strecoare pe ușa închisorii.

Godfrey a fost impresionat. În afară de faptul că Akorth și Fulton nu erau trezi și pregătiți, totul mergea bine, conform planului din capul lui. Cu un val de optimism, și-a dat seama că planul său nebun ar putea funcționa.

Tocmai când ajungeau cu toții la ușa celulei, un prizonier din spatele celulei, un bărbat supraponderal, cu o burtă uriașă și ochi îngusti, a sărit în picioare.

„Unde mergeți cu toții?” a explodat. "Așteptați-mă!"

Godfrey a simțit o mânie la prostia acestui tip, care a scos o râpă în timp ce se cățăra prin celulă. Inima îi bătea cu putere, Godfrey începu să se întoarcă să vadă dacă gardianul se trezise.

Nu a avut niciodată o șansă. Godfrey simți mâinile puternice ale gardianului prinzându-i spatele părului și simți brusc capul lovindu-se de barele de fier, iar și iar, capul ucigându-i la fiecare atac.

Prizonierul zgomotos s-a repezit înainte și a încercat să iasă în fugă pe ușa deschisă și, în timp ce o făcea, gardianul a închis-o trântind; a țipat prizonierul când brațul i s-a turtit în el, blocat.

În cele din urmă, gardianul și-a eliberat strânsoarea, iar Godfrey s-a întors și l-a văzut pe Ario alergând în spatele lui și lovind cu piciorul în spatele genunchiului paznicului, lăsându-l într-un genunchi.

Merek se aruncă apoi în față și lovi capul gardianului în gratii.

Dar acest gardian era invincibil. S-a dat înapoi, a întins mâna, l-a prins pe Merek și l-a aruncat, trântindu-l în gratii; apoi s-a învârtit și i-a dat un cot pe Ario, doborându-l la pământ. Akorth și Fulton stăteau acolo, inutili, iar Godfrey știa că trebuie să acționeze rapid, altfel riscă să piardă totul.

Godfrey își aminti centura roșie de la talie. În timp ce gardianul se întoarse cu spatele pentru a-l termina pe Merek, Godfrey s-a repezit înainte, a sărit pe spatele paznicului și a înfășurat cerceveaua în jurul gâtului paznicului. A apucat din toate puterile și a tras.

Paznicul s-a sălbatic, gemând, învârtindu-se, alergând în toate direcțiile – dar Godfrey s-a ținut cu toată puterea, strângând, refuzând să-și dea drumul. El știa că această cearcee era linia lui de salvare.

Gardianul s-a învârtit și a trântit spatele, cu Godfrey pe el, în barele de fier din nou și din nou; Godfrey a simțit că vântul ieșea din el, a simțit că era zdrobit.

Și totuși, spre meritul său, a ținut.

Merek și-a recăpătat picioarele, s-a repezit înainte și a lovit gardianul cu pumnul în stomac. În cele din urmă, din milă, se lăsă în genunchi, Godfrey încă ținându-se.

Ario, Akorth și Fulton s-au repezit cu toții înainte, toți lovind cu piciorul gardianului, iar și iar și iar, până când în cele din urmă a căzut în burtă.

Merek s-a repezit înainte, l-a ajutat pe Godfrey să apuce canapea, iar cei doi s-au strâns și mai tare.

Totuși, acest gardian, invincibil, ca un animal care pur și simplu a refuzat să moară, continua să gâfâie.

În cele din urmă, Ario a scos un pumnal mic de la centură, a făcut un pas înainte calm, a luat un genunchi și a înjunghiat paznicul în ceafa.

În cele din urmă, s-a oprit din mișcare.

Godfrey și-a eliberat strânsoarea, mâinile îi tremură și toți patru s-au privit în tăcere, toți șocați de ceea ce tocmai se întâmplase.

„Deschide imediat ușa asta! strigă celălalt prizonier, cu braţul încă înfipt în uşă.

Godfrey s-a ridicat și l-a privit în jos, furios.

— Ai noroc că nu te omor, spuse el.

Godfrey se întoarse împreună cu ceilalți și, ca unul, ei patru, acum o echipă întărită, alergau pe coridoare, câștigând viteză, răsucindu-se și întorcându-se, lumina zilei în față.

"Incotro acum?" întrebă Ario, uitându-se la Godfrey, în cele din urmă cu respect.

„Oriunde”, a răspuns el, „dar aici”.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Ragon stătea la marginea colțului înierbat din capătul îndepărtat al Insulei Luminii și se uită la oceanul vast din fața lui, întrebându-se unde ar putea fi Thorgrin. Plecase atât de brusc, încât îl prinsese pe Ragon cu garda jos — și rareori în viața lui Ragon fusese prins neprevăzut. Cumva, pentru prima dată în viața lui, nu prevăzuse asta.

Ragon fusese atât de sigur de cum aveau să se deruleze lucrurile: prevăzuse sosirea lui Thorgrin pe insulă și crezuse că prevăzuse reunirea lui Thor cu Guwayne, deși viziunea lui asupra acestui lucru fusese neclară.

Și totuși era sigur că nu prevăzuse niciodată că Thorgrin va pleca atât de brusc, mai ales în miezul nopții. La început fusese complet nedumerit de ce se întâmplase asta – până când văzuse, sus pe cer, umbra trecător, un demon dezlănțuit din iad și și-a dat seama exact ce se întâmplase. Thorgrin fusese înșelat; fusese dus în rătăcire, căzuse pradă uneia dintre forțele întunecate ale lumii interlope. Trebuie să fie forțe foarte puternice, într-adevăr, și-a dat seama Ragon, dacă ar putea ajunge până la Insula Luminii și ar putea afecta un războinic și un druid precum Thorgrin.

Totul l-a făcut pe Ragon să se teamă pentru viitorul lui Thorgrin. Ce puteri monumentale ar putea fi la lucru în univers, ar putea folosi Thorgrin ca jucărie? De ce era Thorgrin atât de important încât să-l viziteze personal? Thorgrin era în mod clar mai puternic decât își dăduse seama Ragon; își subestimase marele destin. Îl subestimase și subestimase forțele care lucrau în jurul lui.

Guwayne, în brațele lui Ragon, începu să plângă, iar Ragon îl legănă, privindu-i în ochi, cenușii ca ai lui Thorgrin.

„Shhhh.”

Ragon l-a legănat pe Guwayne, iar Guwayne a tăcut imediat. A simțit căldura copilului mic în brațele lui în timp ce îl liniștea să doarmă. A simțit o mare onoare să-l țină în brațe pe acest copil, căruia îi prevăzuse o soartă și mai mare.

Cu toate acestea, Ragon era derutat că încă îl ținea pe Guwayne, că Thorgrin nu se reunise cu el și l-a luat. Se așteptase să-l adăpostească pe Guwayne doar pentru o scurtă perioadă de timp, doar până când Thorgrin se

întorsese. Și acum iată-l, încă cu copilul, în timp ce Thorgrin era acolo undeva căutându-l. Ragon știa că ceva nu este în regulă. O mare greșeală se perpetuase în univers și Thorgrin, dus în rătăcire, a trebuit să fie îndreptat. Trebuia să i se dea claritate și să se reîntâlnească cu băiatul său.

Ragon și-a ridicat privirea spre cer, l-a văzut pe Lycoples dându-se în cerc, și a închis ochii și i-a poruncit în tăcere:

Du-te, copilul meu.

De sus, s-a auzit un țipăt ca răspuns, iar Lycoples s-a învârtit, iar și iar, zburând, dar apoi, curios, s-a întors înapoi. Ragon era nedumerit; Lycoples ascultase întotdeauna poruncile lui. Și totuși acum, ea părea ezită.

Merge. Căutați mările. Găsește-l pe Thorgrin. Adu-l înapoi la mine.

Ragon deschise ochii și se aștepta ca Lycoples să-i îndeplinească poruncile – totuși ea nu voia să meargă.

Ragon nu putea înțelege. De ce ar fi Lycoples reticente să plece? O simțea încercând să-i spună ceva, și totuși și asta era ascuns. A fost ținut în întuneric? Prevăzuse Lycoples un viitor întunecat pe care nu îl putea?

Ragon a închis ochii și a încercat să vadă viitorul, a încercat să-l vadă pe Thor întorcându-se, reunindu-se cu Guwayne... Dar dintr-un motiv oarecare, viziunea lui a fost întunecată. Nu putea vedea nimic. Doar întuneric.

"MERGE!" strigă Ragon, cu vocea nepământeană, fermă, ridicând vocea și toiagul. Guwayne a început să plângă.

De data aceasta, Lycoples a țipat în semn de protest, apoi s-a întors brusc, a bătut din aripi și a zburat spre orizont.

Ragon a privit-o plecând, pălindu-se pe cerul stacojiu și, în ciuda lui, nu se putea abține să nu simtă de parcă urma un întuneric mare.

CAPITOLUL NOASPREZECE

Thor stătea la prova navei în timp ce navigau prin noaptea neagră a oceanului, navigând mai repede decât fuseseră vreodată, cu un vânt puternic în spate, în timp ce privea în întuneric și se gândea la sora lui.

Alistair. Unde esti?

Au navigat prin ape agitate, ceața de la valuri împroșcându-i fața, îndreptându-se spre sud, urmând instinctul lui Thor. Thor a simțit că Alistair era acolo; a simțit că era în pericol, atât de intens, de parcă era chiar aici cu el. Știa că acolo îl conducea dragonul și nu putea fi nicăieri altundeva până nu o ajuta.

Dar ce căuta ea aici, pe această mare vastă și goală?

Încercă să-și amintească ultima dată când o văzuse. Ea părăsise Inelul, în drum spre sud, pentru a se îmbarca cu Erec spre Insulele de Sud. Ea părea atât de fericită, la fel și el. Singurul punct în care Thor și-a găsit întotdeauna mângâiere de la distrugerea Inelului era sora lui, știind că a ieșit înainte de invazie, știind că era undeva în siguranță în Insulele de Sud cu Erec.

Și acum asta. Cum ar putea fi ea aici?

Thor nu știa răspunsul. Nu avea nevoie – învățase să aibă încredere în instinctul lui.

„Ești sigur că mergem pe drumul cel bun?” se auzi o voce.

Thor se întoarse și îl văzu pe Angel stând lângă el, uitându-se la el cu ochi plini de încredere și speranță.

Thor întinse mâna și puse o mână pe umărul ei.

— Nu sunt sigur de nimic, Angel, spuse el, doar ceea ce îmi spune instinctul meu.

Ea dădu înapoi, solemn.

„Este cât se poate de sigur de orice”, a răspuns ea.

Ca întotdeauna, Thor a fost surprins de înțelepciunea ei; uneori se simțea când vorbea cu ea ca și cum ar fi vorbit cu un bărbat în vârstă, plin de perspicacitate.

„Thor!” strigă o voce.

Thorgrin s-a uitat înapoi pentru a-l vedea pe O'Connor, stând sus pe catarg, arătând spre întuneric.

Thor se întoarse și verifică din nou orizontul și nu văzu nimic.

Dar apoi, în timp ce continuau să navigheze, el a început să vadă o strălucire slabă la orizont. A văzut fum și a mirosit un foc în mare. Putea să vadă că nu era pământ în față, așa că era confuz; nu putea înțelege cum ar putea fi un incendiu.

Dacă nu era altceva acolo. Nave. Navele au luat foc.

Simțurile lui Thor erau intensificate.

"MAI REPEDE!" porunci Thor. "Toate pânzele sus!"

Reece, Elden și Matus au lucrat cu toții pânzele și, pe măsură ce câștigau viteză, Thor și-a pregătit armele.

"Pregatiti-va!" strigă Thor. „Navigăm în luptă!”

Pe măsură ce se apropiau, norii de fum din ce în ce mai mari, poate la câteva sute de metri depărtare, Thorgrin putu să distingă ce se desfășura în fața lor: se auzi o strălucire de flăcări, o flotă de corăbii în flăcări și strigăte de oameni. Erau sute de nave Imperiului, o flotă imensă, iar în cadrul acestei flote, el putea vedea alte o jumătate de duzină de nave, blocate, dar izbucnind libere. Și pe aceste corăbii zburau, inima îi tresări să vadă, steagul Insulelor de Sud.

Fără să aibă nevoie măcar să vadă, Thor a știut imediat că Alistair și Erec se aflau pe acele nave, în pericol, prinși de Imperiu. A văzut flota Imperiului trăgând arcurile, ridicând săgețile, țintând spre flota lui Erec, în timp ce trăgeau salvă după salvă. Putea vedea navele masive care le blocau drumul și putea vedea că toate erau pe cale să fie distruse definitiv.

"Mai repede!" porunci Thor, simțind nava lor elegantă aplecându-se în vânt, pulverizarea devenind mai puternică.

Erau acum cincizeci de metri distanță și, pe măsură ce s-au apropiat, Thor și-a dat seama că aveau un avantaj: Imperiul nu se aștepta să fie atacat din spate, din marea deschisă și cu toți ochii îndreptați spre interior, pentru flota lui Erec, nu aveau pe nimeni. de ceas chiar deranjează să se uite.

Chiar și așa, nu a fost suficient de rapid; Thor știa că nu vor ajunge la ei la timp. Sora lui și Erec și toți oamenii lor aveau să fie uciși.

Thor închise ochii și se concentră, încercând să-și simtă sora în întuneric.

Cel mai ciudat lucru s-a întâmplat. Pe măsură ce se apropiau, în timp ce se concentra asupra surorii sale, Thor simți încet o putere curgând în el, o

putere mai mare decât a simțit-o vreodată. Era ca și cum a fi lângă Alistair i-a permis să-și acceseze puterile mai ușor. I-a schimbat, i-a făcut mai puternici.

Thor a închis ochii și a simțit creșterea puterii în el, o putere comună între el și Alistair și, în timp ce ridica ambele brațe, a simțit o putere zburând prin ele fără măcar să încerce. A deschis ochii și și-a îndreptat cele două palme și din fiecare a emis o minge de lumină portocalie în flăcări. Au tras prin aer, fiecare țintând fiecare dintre cele două nave masive ale Imperiului care au blocat fuga lui Erec.

Bilele au lovit chiar înainte ca arcașii să-și poată elibera săgețile. Fiecare navă a fost zguduită de o explozie, izbucnind în flăcări care au luminat toată noaptea și trimițând bucăți de lemn aşchiindu-se, zburând în aer și plouând în mare în toate direcțiile.

Cele două corăbii s-au spulberat imediat, au început să se aplece și să se scufunde repede în mare.

Erec, văzând oportunitatea pe care o avea, și-a ridicat pânzele și a străbătut rămășițele molozului în flăcări, creând un pasaj pentru restul navelor sale, toate navigând la rând în spatele lui.

În câteva clipe, au ieșit pe partea cealaltă, alăturându-se navei lui Thorgrin, venind lângă ei.

Thorgrin se uită la fețele uluite ale lui Alistair și Erec și ale tuturor oamenilor săi, luminate de lumina torțelor, și toți se uitară înapoi la el, uimiți. Chipul lui Alistair era strălucit de lacrimi.

„Thorgrin!” strigă ea.

Putea să le vadă fețele căzând de uşurare.

Dar nu a fost timp pentru o reuniune. Thor s-a alăturat flotei lui Erec în timp ce acesta și-a întors imediat nava și a pornit cu ei, fugind din Imperiu.

În spatele lor, sutele de nave ale Imperiului au urmărit. Thor s-a uitat peste umăr și i-a văzut ținându-se jos și și-a dat seama, în timp ce se îndreptau cu toții spre marea liberă, că nu mai aveau nicio speranță de a scăpa. Dar măcar erau împreună. Și dacă va fi nevoie, toți s-ar lupta, împreună, până la moarte.

Au navigat și au navigat prin noapte, Thor împingând nava lui elegantă de pirați să meargă cât de repede putea, iar Alistair și Erec ținând pasul lângă el. Coborâse o ceață, intrând și ieșind și, pe măsură ce se limpezi, Thor se uită peste umăr, așa cum făcea la fiecare câteva minute, și

văzu că flota Imperiului era încă acolo, dar la câteva sute de metri distanță. Pur și simplu nu le puteau pierde; de fapt, încet, dar sigur, reduceau decalajul. Thor și ceilalți au fost norocoși să aibă acum un vânt puternic în spate – dar dacă acel vânt ar fi murit, știa el, toți vor fi înconjurați și uciși.

Mai rău, Thor a fost cheltuit din utilizarea energiei, din acele mingi de foc și, în timp ce a încercat să cheme mai multă putere, de data aceasta când a închis ochii, nu a venit nimic. Știa că nu avea altă opțiune decât să lupte cu ei corp la mână, om la om – și asta, știa el, era o luptă pe care nu o putea câștiga.

Thor se uită peste navă și se asigura că văzu chipul lui Alistair, atât de calm, liniștit, stând lângă Erec; Thor a simțit că împreună, cu puterile lor combinate, nu exista niciun pericol pe care să nu-l poată face față.

Cu toate acestea, pe măsură ce navele Imperiului s-au apropiat, aerul s-a umplut de zgomotul săgeților care treceau, iar Thor și ceilalți s-au adăpostit.

„Sunt în rază de acțiune!” Ere a strigat.

O mare de săgeți și sulițe a coborât asupra lor și oamenii lui Erec au strigat, căci prea mulți au fost loviți, căzând peste șină.

S-a auzit un țipăt lângă Thor, iar el s-a uitat înspăimântat, pentru a-l vedea pe prietenul său Reece îngenuncheat lângă el, cu o săgeată înfiptă în piept.

Inima lui Thor s-a oprit să vadă rana. Știa, fără îndoială, că era fatal.

— Stai acolo, îi spuse Thor lui Reece, ținându-și capul. „O să fii bine!”

S-a auzit o bubuitură grozavă, iar Thor a simțit brusc că nava lovi ceva puternic, fundul ei zgâriendu-se, de parcă ar fi navigat peste ceva – apoi, la fel de repede, a dispărut. Thor s-a uitat la ceilalți, iar ei s-au uitat înapoi la el, la fel de uluiți.

Totuși, așa cum s-a întâmplat din nou, Thor s-a repezit la șină și a privit în jos la ape și a fost șocat de ceea ce a văzut: acolo, în fața lor, întinse cât putea vedea cu ochiul, erau bancuri de mică adâncime, stânci intercalate în apă, la fiecare cincizeci de picioare sau cam asa ceva. Își ridică privirea și, prin ceață, îi văzu ajungând cât de departe vedea cu ochii. În timp ce se uita prin ceață, Thor a văzut altceva care l-a surprins. Din ocean se ridica o formațiune de stâncă uriașă, iar într-unul dintre bolovani masivi se afla intrarea într-o peșteră, intrarea ei arcuită suficient de înaltă pentru a le ascunde navele. S-a uitat dincolo de ea și a văzut o altă peșteră,

apoi alta. Deși nu era niciun pământ la vedere, toată această întindere de ocean era plină de bancuri și peșteri, aflorințe ciudate de stâncă în mijlocul oceanului.

Thor a avut o idee.

„Ce zici de peșteri?” strigă Thorgrin peste balustradă, către Erec și Alistair.

S-au uitat afară și i-au examinat și pe ei.

„Dacă ne putem ascunde în ele, poate vor trece pe lângă noi”, a adăugat Thor.

Erec se uită peste umăr, apoi clătină din cap.

„Sunt prea aproape”, a răspuns el. „Ne-ar vedea”.

Alistair întinse mâna și puse o mână pe încheietura lui Erec, iar el se uită la ea.

„Există și alte moduri”, a răspuns ea.

Alistair făcu un pas înainte, se uită la Thorgrin și întinse o singură palmă spre barca lui.

„Fratele meu”, îi strigă ea către Thor, „apropie-ți barca. Ridică-ți palma și alătură-te mele.”

Thorgrin și-a îndreptat barca, iar ei au navigat mai aproape, iar când el a ajuns la marginea bărcii și a făcut ceea ce i-a spus ea, ținând o palmă pentru a ei, a simțit o căldură uriașă urcând din ea.

În timp ce toți ceilalți priveau, blocați, fratele și sora s-au unit palmele – și încet, o lumină albă a început să se formeze între ei. Lumina a început să se transforme, să ia forma unui nor și a început să mănture toate navele deodată, apoi să treacă în spatele lor.

Thor s-a uitat înapoi și a văzut că forma un zid perfect de ceață în spatele flotei lor, ascunzându-i pe toți din perspectiva Imperiului.

„Spre peșteră!” strigă Alistair.

Toate navele s-au întors și au navigat împreună în peșteră, din ce în ce mai adânc. Aici era liniște și luminat de ape ciudate, albastre-deschis, care se reflectau pe pereți, oferind suficientă lumină pentru a vedea.

În timp ce ultima dintre navele lor a navigat, Alistair și-a întins palma, iar ea și Thor s-au unit din nou.

Din nou a apărut norul și de data aceasta a ascuns intrarea în peșteră – și apoi, întreaga peșteră în sine.

Thor a auzit zgomotul flotei Imperiului, chiar dincolo de peșteră, tăind ape, navigând chiar pe lângă ele.

Habar n-aveau că sunt acolo.
În cele din urmă, a răsuflat ușurat.
O făcuseră.

CAPITOLUL 20

Darius stătea în curtea mică de piatră cu ceilalți gladiatori, cu coatele pe genunchi, cu capul în mâini, alăptând o durere de cap îngrozitoare. Se lăsă pe spate încet, verificându-și corpul în timp ce se răsucea și se întoarse, și simți o mie de dureri fulgerătoare. Acoperit de zgârieturi, vânătăi și tăieturi, se simțea ca și cum ar fi fost lovit de un bolovan după acea luptă din arenă. Mâinile i se simțeau umflate, înțepenite și le durea doar să le deschidă. Și membrele lui se simțeau înțepenite în timp ce încerca să-și întindă coatele, să se lase pe spate și se întreba cum va reuși să lupte din nou. Avea nevoie de timp pentru a-și reveni și avea un sentiment profund că nu va primi.

În timp ce Darius se uită în jur, a simțit un sentiment de tristețe și vinovăție, decât l-a rănit mai mult decât rănile lui. Îi văzu pe Raj, Desmond și Luzi stând în apropiere, toți alăptând răni, fiecare privind în gol. Darius a presupus că ei, la fel ca el, îl plângeau pe Kaz.

Darius simți o groapă în stomac când se gândea la el. El și Kaz practic crescuseră împreună, se antrenaseră nenumărate zile împreună, Kaz întotdeauna cel mai mare și mai puternic dintre toți, câștigând mereu fiecare competiție. La început, Kaz fusese chiar un bătăuş.

Dar, de-a lungul timpului, el și ceilalți se legaseră de Kaz, care fusese mereu alături de el și care acum își dăduse viața pentru Darius. Moartea atârna acum peste toți, acum o realitate, deoarece grupul lui de prieteni se micșora de la patru la trei. El știa că moartea putea veni pentru oricare dintre ei – și că nimic nu o putea opri.

Darius simți că ceilalți se gândeau la același lucru în timp ce stăteau acolo, uitându-se, alăptând răni. A văzut că câțiva dintre băieții care li se alăturaseră în arenă erau și ei dispăruți, morți și știa că rândurile lor în scădere nu augură nimic bun. A fost un mic miracol, și-a dat seama, că au câștigat primul meci. S-ar putea să nu fie atât de norocoși data viitoare, știa el. Era sigur că Imperiul le va arunca adversari și mai intensi, cu arme mai intense. Ei doreau un spectacol și era doar o chestiune de timp până când el și toți ceilalți vor muri aici în acest loc, ca obiecte de distracție pentru Imperiu.

Darius rânji, urandu-se gândul. Întotdeauna își dorise să moară în luptă, pe câmp deschis, luptând pentru o cauză pe care o prețuia. Nu în acest fel. Nu ca captiv pentru spectacolul unui sălbatic.

Darius a văzut fețele deznădăjduite ale tuturor celorlalți gladiatori, băieți pe care nu-i cunoștea, cu fețele zgâriate, trupurile zgâriate de luptă și a bănuit că au simțit la fel. Toți se uitau în neant de parcă s-ar fi uitat la moartea lor care se profila. Toți stau aici, așteptând să moară.

Darius închise ochii și clătină din cap. Nu se mai temea de moarte. O parte din el, simțea el, chiar murise acolo, împreună cu oamenii săi, când au fost prinși în ambuscadă în interiorul zidurilor Volusiei. Inima îi era încă alături de fratele său mort, pe care îl dusese la măcel. O parte din el a simțit că nu mai avea dreptul să trăiască.

Darius a tresărit de trântirea bruscă a ușii unei celule de fier și și-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe Morg pășind în curte, însoțit de câțiva paznici mari ai Imperiului. I-a privit pe toți cu dezaprobare.

„Niciunul dintre voi nu ar trebui să-și imagineze nicio clipă că veți supraviețui acestui lucru”, a bubuit el, uitându-se la fiecare dintre ei. „Ați avut noroc astăzi, cu doar câțiva dintre voi morți. Dar mâine va fi o altă zi și majoritatea, dacă nu toți, ar trebui să muriți.”

Le cercetă fețele.

„Doar unul dintre voi va supraviețui, dacă vreunul dintre voi. Ultimul bărbat care va rămâne în picioare după al treilea meci, dacă vreunul dintre voi ajunge chiar atât de departe, i se va acorda libertatea - un fel. El va fi trimis în capitala Imperiului, unde va lupta în cea mai grandioasă arenă cunoscută de Imperiu. Nu este chiar libertate; este mai mult o moarte întârziată. Pentru că pentru adevărata libertate ar trebui să câștigi și acolo — și nimeni nu a câștigat vreodată. Ei se asigură de asta.”

Ochii lui Morg încetară să mai cerceteze când căzură asupra lui Darius. Încruntarea i s-a adâncit în timp ce făcu câțiva pași înainte și se uită la el.

— Ai luptat bine astăzi, a spus el. "Sunt surprins. Nu credeam că o ai în tine. Îmi ești util ca obiect de divertisment. Pentru asta o să te răsplătesc: te voi aduce într-o arenă separată, unde vei avea șansa de a lupta singur, dezlănțuit, în meciuri pentru distracție, și nu pentru moarte. Vei trăi mulți ani și vei fi tratat bine.”

Darius, simțind că înăuntru se ridica o mare nedreptate, s-a oprit și l-a înfruntat pe Morg.

„Voi părăsi locul acesta”, a răspuns Darius, „doar dacă frații mei se vor alătura mie. Altfel, voi rămâne în urmă și voi lupta cu ei.”

Morg se uită la Darius, neîncrezător, iar încruntarea lui se adânci.

„Oferta este doar pentru tine, nu pentru prietenii tăi. Dacă rămâi în urmă, vei muri cu ei.”

Darius își strânse maxilarul.

„Atunci voi muri cu ei”, a răspuns el, neclintit.

Ochii lui Morg se mariră.

— Ai muri atunci, pentru prietenii tăi?

Darius se uită înapoi.

„Dacă îmi abandonez prietenii”, a răspuns el, „atunci nu am trăit niciodată cu adevărat”.

Morg clătină din cap, se strâmbă, apoi scuipă la picioarele lui Darius.

„O să mă bucur să te văd morând mâine”, a spus el. „Tu și toți prietenii tăi.”

„Nu te bucura încă”, a intervenit Raj. „S-ar putea să te surprindă. Și dacă o face, sunt sigur că te va ucide mai întâi.

Morg zâmbi, cu un zâmbet crud, se întoarse și se năpusti din curte, oamenii lui căzând în spatele lui, ușa de fier trântindu-se în urma lor când plecau.

— N-ar fi trebuit să faci asta, spuse Luzi, apropiindu-se de el.

— Ar fi trebuit să-ți iei libertatea, spuse Desmond.

Darius clătină din cap și rămase tăcut.

„Niciun om lăsat în urmă”, a răspuns el. „Nu acum, nici niciodată. Asta înseamnă prietenia.”

Darius putea vedea respectul și recunoștința din ochii fraților săi, în timp ce fiecare pași înainte și își strângea antebrațul.

— Aduci o mare onoare memoriei lui Kaz, spuse Desmond.

O expresie de îngrijorare a fost gravată pe chipul lui Luzi.

„Încă nu-mi vine să cred că Kaz a murit”, a spus Luzi. „Nu înțeleg. El a fost cel mai mare și mai puternic dintre noi toți. Dacă a fost ucis, ce speranță mai are vreunul dintre noi?” Fața i s-a transformat în panică. „Trebuie să plec de aici”, a adăugat el. „Trebuie să plec de aici!”

Luzi a alergat prin curtea și a început să bată în ușa de fier. Darius îl privea surprins în timp ce începu să-și dea seama că Luzi avea o criză de nervi.

„Taci-l!” strigă unul dintre ceilalți băieți. „El continuă să lovească așa și se vor întoarce și ne vor ucide pe toți!”

— Ar fi trebuit să mă lași să-l ucid înapoi în arenă, rosti o voce întunecată.

Darius se întoarse să-l vadă pe Drok stând lângă el, aruncându-se înapoi prin ochii lui îngusti.

„Ar fi fost curat și neted”, a adăugat el. „Și ar fi trebuit să-l ucid o singură dată.”

Darius a fost plin de un nou val de furie când și-a amintit de încercarea lui Drok de a-l ucide pe Luzi înapoi în arenă.

Drok începu să traverseze curtea cu pași, spre Luzi, iar Darius se repezi prin curte, uitând de toată durerea lui, și stătea între ei, blocându-i drumul. Îl privi pe Drok în jos, iar Drok se uită înapoi surprins.

— Pentru a ajunge la el, va trebui să treci prin mine, spuse Darius.

Băiatul se strâmbă înapoi la Darius.

— Ar fi trebuit să te omor și acolo, a spus Drok. „Voi fi bucuros să o fac acum – tu și micul tău prieten patetic.”

Drok îl atacă pe Darius și, în timp ce făcea, el se întinse pe furiș, apucă o mână de pământ de pe podea și i-o aruncă în ochii lui Darius.

Darius, fără să se aștepte la asta, a fost temporar orbit, iar următorul lucru pe care l-a știut a simțit brațe puternice în jurul taliei, abordându-l, împingându-l la pământ. A căzut cu spatele și a lovit puternic pământul, cu toți mușchii corpului răniți, în timp ce băiatul care se lupta l-a prins.

Toți ceilalți băieți s-au adunat imediat în jur.

"LUPTĂ!" strigau ei. "OMOARA-L!"

După performanța lui Drok în arenă, încercarea lui de a-i ucide pe ceilalți băieți, Darius a știut că îl aplauda.

Darius s-a chinuit să-și scoată nisipul din ochi, să-și tragă răsuflarea și a simțit degetelor tari pe obraz în timp ce Drok îl lovea în față, iar și iar.

În timp ce se legăna din nou, Darius întinse mâna și de data aceasta îi prinse încheietura în aer; în același timp, a reușit să se rostogolească, ajungând deasupra lui Drok și l-a lovit în față de două ori.

Drok l-a lovit pe Darius între picioare, s-a aplecat și l-a dat cu capul, iar Darius a simțit o lume de durere când băiatul se rostogoli înapoi deasupra. Darius se răsuci și îi dădu un cot peste falcă, iar băiatul se prăbuși lângă el.

Darius s-a rostogolit de sub el și și-a luat respirația.

Au apărut Desmond, Raj și Luzi, fiecare apucându-l pe băiat din spate și strângându-l în picioare, fiecare apucându-l pe un braț.

Darius se ridică în picioare și îl privi în jos.

— Termină-l, spuse Desmond.

„Termină-l definitiv”, a spus Luzi.

"OMOARA-L!" au scandat ceilalţi băieţi.

Darius se uită lung și greu la băiat, luptându-se să se elibereze și și-a dat seama că ar putea să-l omoare. Nu aici. Nu în timp ce era captiv.

„Nu”, a răspuns Darius. "Lasa-l sa plece."

În clipa în care l-au lăsat să plece, Drok s-a aruncat spre Darius, mârâind, sângele picurându-i din gură. S-a repezit să-l abordeze, dar de data aceasta, Darius, pregătit, a așteptat ultima clipă, apoi s-a făcut deoparte. În timp ce Drok trecea în grabă, Darius întinse mâna înapoi și îi dădu un cot peste falcă.

Drok căzu cu fața întâi în pământ.

S-a întins acolo, gemând, iar Darius l-a văzut întinzându-și degetele în jurul unui pumn de pământ, iar Darius și-a dat seama de data asta că era pe cale să mai arunce un pumn de nisip.

Darius călcă încheietura băiatului, fixându-l de pământ, chiar înainte ca acesta să se învârtă și să arunce nisipul. Darius se lăsă pe spate și lovi băiatul cu cealaltă cizmă în față, trântându-l pe spate.

Dar Drok era rezistent. S-a rostogolit și s-a rostogolit, s-a ridicat în picioare și a rămas acolo, cu fața pe Darius, însângerat, dar indestructibil. S-a întors și a alergat spre perete, a luat o sabie de antrenament din lemn de pe suport și l-a înfruntat pe Darius.

„Dariu!” se auzi o voce.

Darius se întoarse să-l vadă pe Raj aruncându-i o sabie de lemn; o prinse în aer și o ridică tocmai la timp pentru a bloca prima lovitură a lui Drok.

Darius și Drok se zbăteau înainte și înapoi cu un zgomot mare de lemn, tăind și parând, împingându-se unul pe altul înainte și înapoi. Darius a trebuit să i-o înmâneze băiatului: era iute și necruțător și mânat de ură.

Cu toate acestea, nu era la fel de rapid ca Darius. Antrenamentul lui Darius cu Raj și Desmond s-a întors la el și și-a folosit toate abilitățile, tunzând și lovind un păr mai repede decât Drok, și era pe cale să dea o lovitură - când Drok l-a surprins pe Darius cu garda jos și și-a măturat piciorul sub el.

Darius s-a împiedicat și a căzut pe spate, iar Drok și-a ridicat imediat sabia, s-a aruncat înainte, i-a prins mânerul și a adus vârful în jos pentru gâtul lui Darius.

Darius s-a rostogolit din drum în ultima secundă, vârful a intrat în pământ și s-a rotit și a trântit sabia din mâna lui Drok, apoi și-a recăpătat picioarele.

Drok, înfuriat, și-a luat sabia de lemn și i-a rupt-o peste genunchi, făcându-i vârful zimțat, apoi a încărcat și a țipat, cu scopul de a-și arunca sabia chiar în inima lui Darius.

Darius a așteptat și a așteptat, calm și liniștit, apoi în ultima secundă se dădu deoparte și îi dădu un cot în gât, trântindu-l pe spate.

Drok zăcea acolo, nemișcat și, în timp ce își întinse încet mâna spre sabia de lemn, Darius o dădu din drum.

Darius a îngenuncheat lângă el, a apucat sabia zimțată și a ținut capătul ascuțit de gâtul lui Drok. Mâinile îi tremurau când se gândea dacă să-l omoare.

"OMOARA-L!" au strigat ceilalți băieți, adunându-se în jur.

Drok se strâmbă înapoi, sângele curgându-i din gură.

— Fă-o, a îndemnat Drok. „Mi-ai face o favoare."

Darius a aruncat în cele din urmă sabia.

„Nu", a spus Darius, „nu vă voi face această favoare. Ar fi dezonorant să te ucizi în timp ce ești fără apărare. Și nu-mi voi murdari onoarea, nici măcar pentru cei ca tine."

Darius se ridică și se strâmbă.

„Arena va decide cine va trăi și cine va muri", a conchis el. „Și dacă există un Dumnezeu adevărat acolo, mâine, vei muri."

CAPITOLUL 21

Volusia stătea pe balcon, deasupra imensei cupole aurii care se ridica din centrul capitalei și privea orizontul cu un interes din ce în ce mai mare. Acolo, ridicându-se într-un nor de praf, era un anturaj de șapte care negre, născute de cei mai mari cai negri pe care îi văzuse vreodată, izbucnind în ziua deșertului. Ceea ce a surprins-o cel mai mult nu a fost dimensiunea trăsurilor, sau caii – sau chiar viteza lor –, ci faptul că legiunile de soldați ai Imperiului tabărau în afara orașului ei și-au despărțit imediat drumul. O mare de cadavre s-a deschis, amânat acestor vagoane care veneau din sens opus, iar Volusia și-a dat seama că, în mod clar, acestui anturaj de oameni, oricine ar fi ei, i se acorda mult respect.

Trăsurile au continuat să încarce, chiar pentru porțile capitalei, iar Volusia se întrebă cine putea fi atât de insolent încât să creadă că se pot apropia.

„Cine se îndreaptă spre porțile noastre?” l-a întrebat ea pe Koolian, unul dintre vrăjitorii ei, care stătea lângă ea alături de alți sfetnici, studiind orizontul.

Și-a dres glasul, cu o privire gravă pe față.

„Zeiță”, a răspuns el. „Cei dinaintea ta sunt Cavalerii celor Șapte. Ei reprezintă cele patru coarne și două vârfuri ale Imperiului și sunt reprezentanții direcți ai Marelui Sfat. Ei reprezintă forța colectivă și puterea de negociere a întregului Imperiu.”

„Nu sunt puține lucruri despre care toate Coarnele și Spikes sunt de acord, Zeiță”, a spus Aksan, asasinul ei, făcând un pas înainte pe cealaltă parte a ei, „dar dacă există un lucru pe care îl au în comun, acesta este Marele Sfat. Un cuvânt din Marele Sfat este un cuvânt din tot Imperiul. Nu îndrăznești să-i sfidezi. Nu se poate să-i sfideze.”

„Ai fi înțelept să-i găzduiești cu bunăvoință, Zeiță”, a spus comandantul ei, Gibvin.

Volusia a privit cum trăsurile negre strălucitoare străbăteau deșertul, chiar lângă porțile ei, atât de mândră, atât de regală – și atât de arogantă – fără să aștepte ca nimeni sau nimic să le ia în cale.

— Și ce crezi că vor de la mine? ea a intrebat.

„Vin doar dintr-un singur motiv”, a spus Gibvin, „să dicteze termenii. Îți vor face o ofertă și o vor face o singură dată. Orice ar fi, ai fi înțelept să o accepți, Zeiță.”

Se întoarse spre el sfidătoare.

„Acesta nu este doar consiliul capitalei”, a spus el. „Acesta este Marele Consiliu, al tuturor oamenilor. Ele reprezintă nu doar un oraș, ci zeci de mii. Ei nu au doar armate – au și vrăjitori, la fel de puternici ca ai tăi – și un număr infinit de oameni de pierdut. Vă implor, nu provocați fiara.”

Volusia îl studie, calmă, inexpresivă, apoi se întoarse și privi anturajul apropiindu-se de ușile de aur ale capitalei ei.

Soldații ei, jos, au ridicat privirea spre ea, așteptând un răspuns.

O tăcere groasă atârna în aer, în timp ce Volusia se uita în jos, dezbătând.

— Zeiță, te implor, spuse Gibvin. „Nu-i lăsa să aștepte. Deschide acele uși imediat.”

Volusia a mai așteptat puțin, întreg orașul atât de tăcut încât se auzea căderea unui ac, apoi, în cele din urmă, când se simți pregătită, dădu încet din cap.

Porțile s-au deschis deodată, iar carele s-au năpustit înăuntru, chiar spre cupola de aur, pentru ea, de parcă ar fi știut, fără îndoială, că le va lăsa să intre.

*

Volusia stătea în jurul mesei Marelui Consiliu, vizavi de reprezentantul Cavalerilor celor Șapte, și îl studia cu curiozitate. El nu era deloc ceea ce se așteptase ea. Ea se așteptase la un mare războinic al rasei Imperiului, un bărbat împietrit, mare, puternic, îmbrăcat cu armură, purtând arme.

Cu toate acestea, a văzut în fața ei un bărbat simplu – o ființă umană, nu mai puțin – cu ochi inteligenți, purtând o haină maro, cu mâinile încrucișate cu grijă înăuntrul lor. Stătea acolo calm, uitându-se înapoi la ea inexpresivă, poate cu un zâmbet ușor pe față, de parcă n-ar fi avut temeri în lume. Și totuși, cumva, Volusia și-a găsit comportamentul calm și mai înfricoșător decât toți marii războinici ai Imperiului. Ea a simțit că era un bărbat cu puteri nelimitate la dispoziție, care a înțeles fiecare cuvânt pe care îl spunea.

„Ești foarte curajos să vii aici fără paznici”, a spus ea, rupând tăcerea.

El a râs.

„Sunt un delegat al Cavalerilor celor Șapte”, a răspuns el. „Nu am nevoie de paznici. Nimeni nu ar fi suficient de prost să mă atace.”

Păstrându-și zâmbetul, și-a dres glasul și a dat din cap ușor.

„Zeiță”, a spus el, „nu am venit pentru amenințări. Nu le cred. Nici nu am venit să mă târguiesc. Vin doar să rostesc adevărul așa cum îl vedem noi. Ai început un mare război aici. Ați luat cu forța mai multe divizii ale armatei Imperiului și capitala Imperiului. Ați ucis Marele Consiliu al capitalei și, împreună cu ei, mii de oameni. Tu conduci capitala acum”, a spus el și a oftat. „Și totuși, chiar și tu trebuie să realizezi că o stăpânești cu forța. Nu prin alegerea Imperiului.”

— Cu forţa, repetă ea. „La fel Romulusși Andronic înaintea lui a condus-o.”

El a dat din cap, zâmbind.

— Adevărat, răspunse el. „Și niciunul dintre acești bărbați nu sta aici astăzi.”

Ea dădu din cap, recunoscând punctul lui.

„Ceea ce nu știi”, a continuat el, „ceea ce nimeni nu știe, este că chiar și cel mai mare, cel mai puternic lider al Imperiului îi răspunde cuiva. Și acel cineva *suntem noi* .”

Ea l-a examinat cu răceală, bărbatul ăsta, atât de blând, dar cu ceva în el care i-a dat fior pe coloana vertebrală.

„Fă-te cu asta”, se răsti ea, nerăbdătoare. „Amenințăm, atunci, că îmi iei puterea?” întrebă ea, cu vocea întărită.

El a zambit.

„Așa cum am menționat, nu amenințăm. În plus, în tine, noi, Cavalerii celor Șapte, vedem ceva mult mai interesant.”

S-a uitat înapoi, curioasă.

„După cum a vrut soarta”, a spus el, „reprezinți o șansă de a uni în sfârșit Imperiul. Romulusiar Andronicus erau niște sălbatici, generali prost temperați, care au luat tronul prin forță brută. Desigur, nici tu nu ești o prințesă – și, de fapt, din câte am auzit, ești și destul de sălbatică.”

A examinat-o.

„Totuși, ești tânăr și frumos”, a adăugat el, „ai condus Volusia, așa cum a făcut-o mama ta înaintea ta, iar masele, cel puțin, pot fi amăgite de înfățișarea ta, de pedigree-ul tău, să creadă că ești un pur și drept. lider. Conducerea, la urma urmei, este totul despre percepție, nu-i așa?”

El zâmbi în timp ce o studia, iar Volusia își miji ochii, întrebându-se unde se duce cu asta.

— Atunci n-ai venit aici cu o amenințare? ea a intrebat.

A scuturat din cap.

„Am venit să vă ofer stăpânirea — stăpânirea de bună credință — a Imperiului, spuse el. „În numele celor patru Coarne și a celor două țepi. O guvernare care se întinde pe jumătate din Imperiu. De aici până la Espian Riverva fi al tău. Espianul și nu numai, Cavalerii celor Șapte vor domni. Oferta noastră vă oferă mai multe terenuri decât ați putea visa vreodată. De asemenea, veți avea o viață de pace și fiți siguri că armatele noastre – toate armatele noastre – vor fi ale voastre."

S-a ridicat și s-a dus la fereastră, privind afară.

„Uită-te afară", a spus el. „În afara zidurilor acestor orașe, sute de mii de oameni rămân din armatele Imperiului. Ei tăbăresc acolo, așteptând să-și răzbune comandantul și nu vor uita niciodată.

„În spatele lor sunt alte milioane. Acceptați termenii mei și acei bărbați pe care îi vedeți își vor depune armele și vă vor răspunde. RomulusMilionul de oameni ai lui, pe drumul spre casă, când vorbim din Inel, vor amâna comanda ta. La fel și alte milioane de oameni răspândiți printre Coarne și Spikes. Nu vei mai avea griji, nici temeri și tot ceea ce ți-ai dorit vreodată va fi al tău."

Se întoarse și se îndreptă spre ea, cu ochii strălucitori.

„Sunteți de acord acum", a spus el, „și deveniți Conducătorul Suprem".

Scoase un sul lung de papirus din interiorul cămășii, îl desfăcu și îl așează pe masă în fața ei. A întins un sigiliu, pentru ca ea să-l ștampileze, picurând cu ceară fierbinte.

Volusia, zeci de consilieri ei urmărind, se îndreptă încet spre el, încăperea plină de tăcere.

Volusia luă ștampila și o examină.

— Îmi oferi jumătate din Imperiu, spuse ea, privind la focă. „Dar o Zeiță nu conduce jumătate din lume. O Zeiță guvernează totul."

Ea se uită în jos la el, cu ochii ei străpunzători, iar el îi întâlni privirea.

„Voi avea tot Imperiul", a poruncit ea. „Chiar dacă sunt pământuri, așa cum spui tu, pe care nu le voi ajunge niciodată, nu le voi vedea, nu le voi simți, nu le ating niciodată – voi ști că *totul* este al meu. Poți să te

întorci la Voi Șapte și să le transmiteți acest mesaj: au o singură șansă să depună armele.”

A râs cu voce tare, apoi a clătinat încet din cap în timp ce își sufleca sigiliul.

— Mă așteptam să fii mai înțelept, spuse el. „Îți dai seama, desigur”, a adăugat el, „că tu și toți oamenii tăi veți muri”.

Acum era rândul ei să zâmbească.

„Toată lumea moare”, spune ea. „Dar nu toată lumea trăiește.”

Volusia a luat ceara și, încă zâmbind, a făcut un pas brusc înainte și a înghesuit pecetea arzătoare în frunte.

El a țipat și a încercat să reziste, în timp ce însemnele Imperiului i-au fost ars în frunte, dar ea l-a prins pe ceafă și l-a ținut, împingând din ce în ce mai adânc. Când termină, cu emblema gravată, ea întinse mâna cu ambele brațe și, dintr-o singură mișcare clară, îi răsuci gâtul, rupându-l.

El a căzut, fără viață, în picioarele ei.

Întreaga cameră era tăcută, șocată, incapabil să creadă la ceea ce tocmai asistaseră.

Ea îşi ridică privirea spre bărbaţii ei.

„Tăiați-i trupul în șase părți,” ordonă ea, cu vocea ei întunecată și poruncitoare, „și trimiteți-le la cele patru Coarne și două Spițe ale Imperiului. Capul — trimite celor Șapte.”

Ea a zâmbit larg.

„Vreau să primească răspunsul meu personal.”

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

Gwendolyn s-a trezit în așternuturi de lux, trezită de cântecul îndepărtat și blând al păsărilor, o adiere ușoară trecând prin draperii și în camera ei – și pentru o clipă a uitat unde se afla. Ea a deschis ochii și s-a întins în pat, simțindu-se mai confortabilă decât a fost vreodată, simțindu-se ca și cum ar fi dormit timp de un milion de ani și și-a amintit: Ridge. Era în castelul regelui.

Gwen se ridică, adunându-se. Era prima dată când dormea confortabil undeva de la abandonarea Inelului și, în timp ce se întoarse și se uita la razele blânde ale apusului care spălau regatul Ridge, și-a dat seama că dormise cea mai mare parte a zilei. După întâlnirea cu regele și condusă în spațiile ei luxoase, se așteptase doar să se întindă și să-și odihnească capul timp de o oră și ceva. Dar acum și-a dat seama că a trecut atât de mult timp. După acea călătorie lungă prin Marea Deșeuri, ea și-a dat seama că trebuie să fi fost epuizată.

Gwen găsise aşteptând-o un sortiment de delicatese în cameră – prăjituri şi curmale, nuci şi fructe de orice fel, ulcioare cu apă şi sucuri – şi primul lucru pe care îl făcuse a fost să le împartă pe toate cu Krohn, care stătea întins acum ondulat. sus într-o minge, mulțumită, la marginea patului ei, dormind bine pentru prima dată de când își amintea. S-a ridicat din pat și a traversat camera, cu pavajul neted pe picioarele goale, a ajuns la o cisternă și a stropit de mai multe ori cu apă rece pe față. Ea a luat o smochină proaspătă, aşezată lângă cisternă, şi a mâncat-o în timp ce se îndrepta spre fereastra arcuită, deschisă, cu draperiile ondulate în briza. A fost delicios și a umplut-o de energie.

Gwen a privit acest oraș glorios și a fost chiar mai impresionată decât atunci când intrase în el: era magnific. Lumina soarelui curgea în jos, luminând livezi cât putea ea să vadă, intercalate cu clădiri străvechi de piatră. Grădini formale care se întind de la castel pe tot drumul prin străzile orașului, întreg acest loc debordând de abundență. Cetăţenii, îmbrăcând pelerine mov şi mătase fine, se plimbau pe îndelete prin grădini. A fost copleșitor.

În timp ce Gwen se uită la orizont, s-a simțit copleșită de un sentiment de tristețe și pierdere. În mintea ei, nu se putea opri să audă cuvintele regelui, declarația lui că Darius și toți oamenii lui erau morți și se simțea consumată de pierdere. Fusese împinsă-o să traverseze deșertul, să supraviețuiască, de dragul lor, să adune o armată care să se întoarcă să-i ajute. Ea le dăduse cuvântul ei. Și acum că găsise acest loc, nu mai era niciun motiv la care să se întoarcă. Chiar dacă știa că făcuse tot posibilul, simțea ca și cum le-a abandonat. Ura ideea acelui sat al Imperiului, a tuturor acei bărbați, femei și copii buni care i-au primit, toți măcelăriți în mâinile Imperiului. O făcea să simtă un sentiment de deznădejde, de parcă Imperiul nu ar putea fi niciodată învins.

Gwendolyn s-a gândit la fratele ei, Godfrey, la ultima dată când îl văzuse, aventurându-se în orașul Volusia, împotriva oricărui pronostic, pentru a ajuta cauza. Se întrebă dacă el a supraviețuit. Ea clătină din cap, știind că și el trebuie să fie cu siguranță mort, iar gândul a dus-o până la capăt. Dacă ar fi știut că toate acestea se vor întâmpla, nu s-ar fi aventurat niciodată afară, dar ar fi rămas acolo cu ei. Gwen părea întotdeauna să supraviețuiască, în timp ce alții din jurul ei, cei pe care i-a iubit, au pierit. Sentimentul de vinovăție pe care Gwen îl simțea atârnând peste ea era din ce în ce mai puternic.

Ea studia cerul în timp ce a îndepărtat o lacrimă, iar ceea ce o durea cel mai mult, mai mult decât toate acestea, era gândul la Guwayne acolo, undeva în mare, singur – dacă chiar era în viață. Și, desigur, a lui Thorgrin. Ar da orice ca să știe că amândoi sunt în viață, că sunt în siguranță. Ea a avut un gând tulburător: chiar dacă dintr-o întâmplare s-au întors în Imperiu, cum ar fi putut să știe unde se află, acum că se afla aici, în mijlocul Marii Deșeuri, ascunsă în spatele unui zid de nisip, în spatele Culmii. ? Dacă se întorceau și nu o puteau găsi? S-ar fi reunit vreodată cu ei?

În timp ce Gwendolyn se gândea la acest nou loc, se întreba dacă viața ar putea continua. Ar putea vreodată să ridice piesele, să le reconstruiască aici? Și-ar dori ea vreodată fără Thorgrin și Guwayne alături de ea? Ar avea ea puterea să meargă mai departe?

The Ridge era un loc frumos și se simțea binecuvântată să fie aici, să fie în viață. Dar nu era casa ei, nici Inelul. Ar mai vedea ea vreodată Inelul?

Când a văzut apusul soarelui, sărbătoarea Regelui, și-a amintit, era doar la câteva ore distanță și s-a bucurat că se trezise la timp pentru asta. Ea dorea timp să se pregătească; la urma urmei, ea aștepta cu nerăbdare să

cunoască familia Regelui, întreaga sa curte. Murea să afle mai multe despre acest loc, mai multe despre strămoșii și istoria lor comuni. Faptul că Ridge chiar a existat era încă ca un vis pentru ea. După ce a călătorit prin Marea Deșeuri, prin atâta risipă, gol și pustiu, Gwen cu greu i-a venit să creadă că a mai rămas vreun loc în lume. Ea ar fi acceptat cu plăcere chiar și o mică peșteră pentru adăpost. Dar să găsesc acest loc — era mai mult decât putea ea să conceapă.

Gwendolyn a auzit un plâns blând, parcă să se potrivească cu propriile ei gânduri și cu propria ei dispoziție gânditoare, și s-a uitat afară și în depărtare, mult mai jos, în grădinile regale, a zărit-o pe Sandara, cu Kendrick, amândoi așezați pe o marmură. bancă, Kendrick cu un braț în jurul ei în timp ce plângea. Gwendolyn a simțit imediat ceea ce plângea: pierderea lui Darius, fratele ei. Și-a simțit suferința și mizeria și a simpatizat cu ea.

Gwendolyn simți nevoia să o consoleze. Își puse un halat și, în timp ce Krohn se ridică și o urma, ieși grăbit din camera ei, prin coridoarele de piatră ale castelului și coborând scara în spirală, în drum spre grădinile regale.

Gwendolyn a ieșit din castel, Krohn pe călcâie și a intrat în grădini, copleșită de frumusețea lor. Era atât de liniște aici, atât de liniștită, mai ales când apusul soarelui. Mirosul florilor era greu în aer, iar zgomotul cântului păsărilor exotice îi umplea urechile. A trecut prin garduri vii perfect tuns, până când a rotunjit cotul și a dat de Kendrick și Sandara.

S-au întors la apropierea ei și, când au început să se ridice, Krohn a alergat spre ei și a sărit pe Kendrick și a lins fața Sandarei. Sandara nu a putut să nu zâmbească.

Gwendolyn s-a uitat la Kendrick, a văzut cât de slabă era fața lui și a Sandarei și a simțit imediat un sentiment de vinovăție. Toate acele zile în care nu mănâncă și nu bea își luaseră tributul asupra tuturor – toți păreau niște schelete plimbate. Cel puțin, se consola Gwen, supraviețuiseră.

Kendrick s-a apropiat și a îmbrățișat-o, la fel ca și Sandara, toți legați de o legătură invizibilă, care suferiseră atât de mult împreună.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse Sandara.

"Pentru ce?"

„Pentru lacrimile mele”, a răspuns ea. „Ar trebui să fiu recunoscător. Am supraviețuit. Ne-ai condus pe toți la supraviețuire.”

Gwendolyn clătină încet din cap, înțelegând.

„Nu toți avem”, a spus ea. „Plângem pentru cei care nu au făcut-o. Te plângi pentru fratele tău, da?”

Sandara dădu din cap, cu ochii plini de lacrimi, iar Gwendolyn își trecu un braț pe umăr în timp ce Sandara plângea. Gwendolyn a plâns și ea, dar nu din același motiv. Mintea i se umplu de gânduri la Thorgrin, la tot ce lăsase în urmă. A fost tot stresul ultimelor luni, își dădu seama, părăsindu-și în cele din urmă corpul.

„Fratele tău a fost un războinic nobil”, a spus Gwendolyn. „El a dat poporului tău un gust de libertate. A murit cu onoare.”

„Mulțumesc, regina mea”, a spus ea, „dar refuz să cred că a murit”.

Gwendolyn se uită înapoi la ea, surprinsă.

„Darius nu este unul care să coboare ușor”, a adăugat Sandara. „Nu-mi vine să cred, în inima mea, că toate au fost distruse. Eu cred că trăiește. O pot simți."

— Ești doar epuizată, iubirea mea, spuse Kendrick, întinzându-și un braț peste ea.

— Pot să cred ce îmi doresc, se răsti ea, ridicând din umeri de pe mâna lui. „Până nu-i voi vedea trupul, nu o să cred. Doamna mea, spuse ea, întorcându-se către Gwen, are nevoie de ajutorul nostru. Trebuie să ne întoarcem după ei. Trebuie să-l ajutăm!”

Gwen se uită la Kendrick, care roși, părând jenat.

Gwen a oftat,

— Simt pentru tine, i-a spus ea. „Dar nu pot să ne iau înapoi, chiar dacă aș alege, chiar dacă fratele tău ar fi în viață. Nu suntem în măsură să ne întoarcem singuri – într-adevăr, suntem norocoși că am supraviețuit. Pierderea unui frate este un lucru îngrozitor, îngrozitor. Dar suntem în viață. Trebuie să protejăm ceea ce ne-a rămas și să fim recunoscători pentru asta.”

Sandara a mai izbucnit în lacrimi și s-a întors și a plecat, plângând, dispărând printre grădinile regale.

Kendra se întoarse spre sora lui, scuzându-se.

„Îmi pare rău”, a spus el.

„Nu fi”, a răspuns ea. „Înțeleg durerea. Este ilogic; este atot consumatoare; și cere o țintă pentru mânia ta.”

„Acești oameni din Ridge”, a spus Kendrick, uitându-se reflexiv, „crezi că putem avea încredere în ei?”

Gwendolyn avea aceleași gânduri.

— Așa pare, spuse ea.

Kendrick dădu din cap.

„Este ciudat”, a spus el, „asemănările dintre aici și Inelul, la jumătatea lumii. Este aproape ca și cum am fi o singură familie, despărțită.”

El s-a oprit.

„Ne vom întoarce vreodată la Inel?” întrebă el, cu vocea plină de speranță și în acel moment părea de parcă și-ar fi amintit de el când era un băiețel.

Gwen s-a uitat la el, și-a văzut dorul în ochi, și-a dat seama că tânjea după casă la fel de mult și că și el se aștepta să nu se mai întoarcă niciodată.

Ea oftă și puse o mână pe umărul lui.

„Poate, fratele meu”, a spus ea, „aceasta va fi noua noastră casă”.

*

Gwen stătea singură în grădinile regale în timp ce soarele cădea, Kendrick plecând cu mult timp în urmă, bucurându-se de liniște, reflectând - când a auzit ramurile foșnind și s-a întors și a găsit o fată tânără și drăguță care mergea pe drumul ei, cu fața plină de un amestec de determinare și anxietate. Când se apropia, Gwen văzu că era Stara, privind în jos, pierdută în gândurile ei. În timp ce se uita la ea, Gwen s-a mirat că, însă, cu câteva luni în urmă, aproape că fusese căsătorită într-o nuntă dublă cu Thorgrin, Reece și Selese – toate întrerupte din cauza Starei și a dragostei ei pentru fratele ei. Cu toate acestea, nunta nu se împlinise niciodată – și cât de multe se schimbaseră atât de repede. Stara arăta acum ca supraviețuitoarea unui război, pierdută fără Reece și pierdută fără familia ei din Insulele Superioare – în special fratele ei Matus.

— Regina mea, spuse Stara, surprinsă să o vadă.

„Stara”, a răspuns Gwen, fericită să vadă o față cunoscută și fericită să vadă că a supraviețuit. Gwen încă nutrenea niște sentimente rele față de ea din cauza Selese - și totuși, Reece o iubea pe Stara și asta era destul de bun pentru ea.

„Mi-e foarte dor de fratele tău”, a spus Stara.

— Și mie îmi este foarte dor de Reece, spuse Gwen.

„Crezi că trăiește?” întrebă Stara.

Gwen oftă.

„Dacă nu o face, atunci este probabil că Thorgrin nu – și asta nu este o imagine pe care mi-aș dori să mi-o imaginez”, a răspuns ea.

Stara dădu din cap.

„Trebuia să mă căsătoresc cu Reece”, a spus ea. „Încă intenționez. În fiecare zi nu îl văd, îmi frânge inima. Trebuie să-l văd, trebuie *să* - l văd.”

Gwendolyn dădu din cap, înțelegând.

„Mi-e dor de Thorgrin la fel de mult ca și ție de Reece”, a răspuns ea. „Totuși, ei sunt pe mare, iar noi suntem aici. Nu este nimic ce pot face."

— Există ceva *ce* poți face, a respins Stara, brusc înverșunat, hotărât.

Gwen a fost surprinsă de pasiunea ei.

— Putem părăsi locul ăsta, spuse Stara. „Putem găsi un ocean – orice ocean – și putem naviga spre ei. Nu numai că o putem face, ci și *trebuie* să o facem. Nu există cale de întoarcere aici pentru Thorgrin și Reece. Cum ar trebui să ne găsească vreodată acum?”

Stara a început să plângă, iar Gwen, auzindu-i chinul, și-a pus o mână liniștitoare pe umăr.

„Înțeleg cum te simți”, a spus ea, „dar nu-i vom găsi niciodată pe mare. Trebuie să stăm aici până ne găsesc. Trebuie să ai credință.”

Stara o privi cu ochii plini de lacrimi.

„Îmi mai rămâne puțin loc pentru credință”, a răspuns ea. „Credința a fost crudă cu mine. Reece este viața mea. Fără el, nu pot funcționa, nu pot supraviețui. Nu mă pot gândi la nimic altceva. Vreau să fiu cu el. Nu pot să mai aștept.”

„Îmi pare rău”, a spus Gwen, „dar nu ai de ales.”

Stara aruncă înapoi o privire hotărâtă, dură.

„Întotdeauna există *o* alegere”, a spus Stara.

În timp ce ea se întoarse și ieșea cu furtună, Gwen o privi plecând și avu sentimentul că Stara era pe cale să ia o decizie foarte proastă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Reece zăcea grav rănit pe navă, adânc în peștera luminiscentă, Thorgrin și ceilalți lângă el, în timp ce se zvârcoli de durere din cauza rănii sale. Ceața încă atârna grea în aer, iar flotele lor au rămas bine ascunse de zidul de ceață. Reece știa că ar trebui să fie recunoscător pentru asta.

Dar nu se simțea recunoscător acum. A simțit o durere arzătoare peste coaste și a privit în jos și a văzut tăietura de la săgeata din piept, sângerând grav. Fusese scos, iar bandajele lui fuseseră de atunci îmbibate cu sânge. Era în agonie și știa că nu era de bun augur; a simțit că nu mai avea mult de trăit.

Reece ridică privirea în ochii lui Selese, iar ea se uită în jos la el, cu ochii ei de o nuanță atât de frumoasă de albastru, larg deschiși, privind în jos la el ca un înger. Ea căpătase o calitate eterică de când înviase din Țara Morților, avea o aură aproape luminiscentă pentru ea, care se potrivea cu aura acestei peșteri. Era ca și cum o parte din ea ar fi fost aici și o parte din ea încă mai zăbovea jos.

Reece o iubea atât de mult încât ceea ce îl durea cel mai mult la ideea de a muri a fost să o părăsească. În cele din urmă, se reuniseră din nou, doar pentru ca el, în mod ironic, să fie cel care va muri.

Reece ridică privirea și îi văzu pe Thorgrin și pe frații săi din Legiunea, înghesuiti în jurul lui, cu îngrijorarea în ochi. Gemete atârnau în aer, iar Reece știa că nu fusese singurul rănit; văzuse zeci de răniţi aşezaţi pe corăbiile lui Erec. Alte zeci, morți, au fost aruncate peste bord, stropii blânde punctând aerul nopții. Dobândiseră libertatea, deocamdată, dar la un preț mare.

Și el mai ales. Dintre toate modurile de a muri, Reece nu dorise niciodată să fie ucis de o săgeată anonimă. Voia să coboare în luptă, înfruntându-și dușmanul, mână în mână. A strâns mâna moale a lui Selese și și-a amintit de ea, și-a amintit cât de mult își dorise să se căsătorească cu ea. Nu era încă pregătit.

O altă durere i-a zguduit corpul.

Thorgrin, îngenuncheat deasupra lui, îl strânse de braț.

— Nu ne părăsi, frate, spuse Thorgrin. „Ne-au mai rămas multe bătălii de purtat împreună.”

Selese și-a strâns mâna în a lui, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu mă poți părăsi, spuse ea, aplicându-i o cârpă umedă pe frunte. Selese vorbi încet, luptându-se cu lacrimile. "Nu acum. Avem o viață întreagă de petrecut împreună.”

„Nu vreau”, a răspuns el, fiecare cuvânt fiind un efort. Totuși, chiar și în timp ce le vorbea, își simțea viața scăzând; nu mai era mult timp acum.

În timp ce se uita în ochii lui Selese, putea vedea determinarea din ei.

„Aș lua bucuros moartea pentru tine”, a spus ea.

„Niciodată”, a răspuns Reece. „Voi spune Domnului morții, când îl voi vedea, că mă poate avea, dar încă nu te va avea pe tine.”

Selese întinse palmele și își puse mâinile pe rana lui și, în timp ce făcea ea, deodată, ceva se înroși peste Reece. Mâinile ei erau reci ca ca gheața, ca moartea – și totuși, în mod ciudat, au trimis o energie rece ca gheața să curgă în rana lui. Îi curgea prin vene, prin tot interiorul lui, făcându-l să se simtă mai rece decât avusese vreodată, clănţănindu-i dinții. El și-a ridicat privirea și a văzut o lumină albă, albastră, de gheață, ieșind din mâinile ei, într-o fulgerare rapidă, și a simțit ceva ca un vânt înghețat intră în corpul lui.

La început a fost incredibil de dureros, strângându-i corpul din cap până în picioare, iar el a țipat când îi sfâșie corpul. Simțea că era spiritul morții, pe care Selese îl purta în ea acum, intrând în el.

Apoi, la fel de repede, s-a terminat. Reece stătea întins acolo, iar el s-a uitat în jos și a privit cu uimire cum rana îi era complet vindecată.

Reece clipi de mai multe ori, transpirat, în stare de șoc.

Apoi, încet, incredibil, se ridică. Și-a verificat rana și s-a vindecat complet. Cel mai ciudat dintre toate, în afară de transpirația rece care îi curgea pe gât, se simțea normal – de parcă nu ar fi fost niciodată rănit.

Reece s-a uitat la Selese, uluit, și ceilalți au făcut-o, de asemenea.

Selese s-a uitat la propriile ei mâini, de parcă ar fi șocat de ceea ce se întâmplase, și a privit în jos cu umilință.

"Cum ai făcut asta?" întrebă Reece. „M-ai salvat.”

Reece, simțindu-se nou-născut, s-a ridicat bucuros, în timp ce fețele celor din jurul lui s-au luminat și a apucat-o pe Selese. El a îmbrățișat-o

mare și a învârtit-o din nou și din nou, apoi s-au sărutat. Ea a plâns lacrimi de bucurie în timp ce l-a sărutat înapoi.

„Nu aveam idee că poți restabili viața”, a spus el.

Ea a roșit.

— Nici eu, domnul meu.

Reece i-a îmbrățișat pe Thorgrin, Elden, O'Connor și pe ceilalți, toți bucuroși că îl au înapoi, în viață. Se uită la Selese, întrebându-se. Oare lumea interlopă o schimbase?

Alistair făcu un pas înainte și o examină.

„Porti în tine puterile misterioase ale celor care au trecut în țara morților”, i-a spus Alistair. „Și din moarte naște viața.”

Alistair se întoarse și făcu semn către răniții care zăceau pe nava lui Erec.

— Mai sunt și alții care au nevoie de tine, spuse Alistair.

Selese se uită la rândurile de răniți, nesigură.

„Nu știu...” a început ea „… dacă o pot face din nou.”

Alistair a zâmbit și a făcut un pas înainte.

„Poți”, a spus ea.

Selese a traversat puntea spre nava lui Erec, a mers pe lângă rândurile de răniți și s-a oprit în fața unui bărbat cu o tăietură brutală pe umăr. Selese a întins mâna cu tentativă și i-a atins rana; în timp ce făcea ea, lumina albastră a fulgerat din nou, iar o clipă mai târziu, rana lui s-a vindecat complet, fără nicio urmă din ea.

Selese se uită mirată la Alistair.

„Nu înțeleg această putere”, îi spuse ea lui Alistair.

Alistair îi zâmbi înapoi.

„Uneori, cele mai mari puteri ale noastre”, a răspuns ea, „sunt acelea pe care nu le putem înțelege niciodată”.

*

În timp ce Alistair mergea de-a lungul punții navei, admirând opera lui Selese, toți soldații vindecați, l-a auzit pe fratele ei, Thorgrin, strigând numele ei. Ea s-a întors și inima i s-a ridicat pentru a-l vedea apropiindu-se. Ea s-a repezit în brațele lui și l-a îmbrățișat în timp ce el o îmbrățișa lung. Nu-și imaginase niciodată că îl va mai vedea.

Amândoi trecuseră prin atât de multe, suferiseră atât de mult, de când se văzuseră ultima oară în Inel, era aproape ca și cum ar fi fost oameni diferiți acum. Când a plecat din Inel pentru Insulele de Sud, nu și-ar fi putut

imagina niciodată că s-ar fi întâmplat atât de multe. Nu și-ar fi putut imagina niciodată că locul pe care îl iubea, care devenise acasă, fusese complet distrus – sau că data viitoare când își va vedea fratele va fi la jumătatea lumii, într-o peșteră în mijlocul unui ocean, ascunzându-se. din Imperiu. Se simțea copleșită de valuri de remușcări, dorindu-și să fi putut fi acolo pentru toți.

Era încântată să fie din nou alături de Thor, singura persoană din lume care putea înțelege educația pe care o avusese, tatăl ei, monstrul Andronicus; care putea să o înțeleagă pe mama pe care o întâlnise doar în visele ei. Puterea lor comună, și-a dat seama, ca frați, le-a permis să scape de ghearele Imperiului și, fiind în preajma lui Thor, se simțea mai puternică, mai puternică decât atunci când erau despărțiți. Simțea că și el simțea asta.

De asemenea, putea vedea tristețea din ochii lui Thorgrin, putea simți toată suferința prin care trecuse și simțea că se schimbase mai mult decât înainte. Toată suferința lui, de la faptul că era în afară de soția sa, copilul lui, îl modelase. Era o privire mult mai serioasă, mai bătrână, în ochii lui. O privire de războinic.

— N-am crezut că o să te mai văd, spuse Thorgrin.

— Nici eu tu, spuse ea.

Se întoarse și se uită la zidul de ceață care îi păzea de Imperiu.

„Ne-ați salvat pe toți prin munca voastră”, a spus ea.

„Este la fel de mult munca ta ca și a mea”, a răspuns el. „Nu aș fi putut face asta singură.” El o privi întrebător. „Puterile tale... te simți mai puternic când suntem împreună?”

Ea se gândise exact la același lucru; era ciudat — parcă cei doi împărtășeau gânduri. Nu-i plăcea să vorbească despre puterile ei, dar cu Thorgrin, era diferit.

„Da”, a răspuns ea. „Simt ca și cum cealaltă jumătate din puterea mea a fost restabilită.”

„Dar cum ai ajuns să fii aici?” el a intrebat. „Am crezut că ești în siguranță în Insulele de Sud.”

Ea clătină din cap.

„Am primit vestea despre ce sa întâmplat cu Inelul. Am pornit imediat pe navigație spre Imperiu, pentru a te ajuta să te eliberăm, pe Gwendolyn, și pe toți ceilalți. Dar de ce nu ești cu ea?” întrebă ea, nedumerită.

Ea i-a observat căderea chipului, și-a văzut tristețea.

„Băiatul meu”, a spus Thorgrin, „Guwayne. El e pierdut."

Alistair i-a cuprins respirația în gât la știri. Pe măsură ce Thor îi menționa numele, ea nu înțelegea ce se întâmpla cu ea: a fost brusc cuprinsă de viziuni întunecate și tulburătoare care i-au trecut prin minte, viziuni pe care nu le-a putut înțelege prea bine.

Thor a examinat-o.

"Esti in regula?" el a intrebat. "Ce este?"

Alistair clătină din cap.

„Nu este nimic”, a răspuns ea. „Eu... simt doar întristare la veștile tale.”

"L-ai vazut?" întrebă Thorgrin, cu vocea încordată de speranța unui părinte. — Ai idee unde ar putea fi?

Încet, cu tristețe, ea clătină din cap.

„Aș vrea să-ți pot spune altfel”, a spus ea.

S-a uitat în jos dezamăgit.

— Și cum rămâne cu Gwendolyn? întrebă Alistair.

Thor clătină din cap.

„Nu știu”, a răspuns el. „ Ultima dată când am părăsit-o, ea a navigat spre Imperiu, pentru a găsi un refugiu sigur pentru poporul nostru. Nu mă pot întoarce la ea până nu-l găsesc pe Guwayne.”

Thor se uită la Alistair, studiindu-o.

"Și tu?" întrebă Thorgrin. „Ai văzut-o încă pe mama noastră? Ai fost în Țara Druizilor?”

Inima lui Alistair se umfla la acest gând; era ceea ce își dorea ea, mai mult decât orice pe pământ.

„Numai în visele mele”, a răspuns ea. „Ea mă vizitează în fiecare seară. Într-o zi mă voi aventura acolo. Dar momentul nu este acum. Deocamdată, soarta mea este alături de Erec. Are nevoie de mine. Și trebuie să ne căsătorim.”

Thor dădu din cap, înțelegând. Îi venea brusc să-i spună vestea, vestea pe care încă nu o împărtășise nimănui, despre copilul din ea.

„Trebuie să-ți spun altceva...” a început ea.

Ochii lui Thor s-au luminat și ea era pe cale să o spună, dar apoi s-a oprit. Cum a putut ea? Nici măcar nu-i spusese încă lui Erec. N-ar fi corect.

Thor se uită înapoi răbdător, dar ea clătină din cap și își întoarse privirea. Ea a observat că își aruncă privirea spre stomac și cumva a simțit că îi citise gândurile.

„Orice ar fi, sora mea”, a spus el, „poți să-mi spui când este momentul potrivit”.

Alistair era uşurat că îi va permite să tacă şi nu o apăsa.

„Am nevoie de ajutorul tău”, i-a spus Thor, cu o voce urgentă, iar ea s-a întors spre el. „Am nevoie de viziunea ta. Puterea ta. Vederea ta. Sunt în pierdere. Mă poți ajuta să-l găsesc pe Guwayne?”

Alistair închise ochii, încercând să simtă unde putea fi Guwayne – dar nu văzu din nou decât întuneric și, temându-se, îi deschise repede.

„Îmi pare rău”, a spus ea. "Nu știu. Dar mă voi ruga. Și mă voi opri asupra ei. În seara asta și mâine și în fiecare zi după aceea. Mă voi ruga pentru ca răspunsul să vină la tine repede.”

Thor dădu înapoi, recunoscător.

Alistair simți brusc o mână puternică pe umărul ei și se întoarse să-l vadă pe Erec apropiindu-i, zâmbindu-i lui Thor.

„Îmi pare rău, iubirea mea”, i-a spus el, scuzându-se, „Nu vreau să întrerup, dar ești nevoie de tine pe nave.”

Alistair ezită, iar Thor dădu din cap către ea, înțelegând.

„Du-te, sora mea”, a îndemnat el. „Ne vom revedea mâine.”

Când Alistair se întoarse și traversa puntea cu Erec, ținându-l de mână, ea simți brusc o furnicătură în stomac. Și-a pus mâna acolo și a simțit o vibrație extraordinară – mai puternică decât oricare pe care o simțise vreodată.

„Ce este, doamna mea?” întrebă Erec, îngrijorat. „Te simți rău?”

Alistair își coborî rapid mâna și își întoarse privirea, clătinând din cap. Ea a dezbătut dacă să-i spună și în acel moment, doar cu ei doi singuri, mai mult decât orice și-ar fi dorit. Niciodată nu a fost mai mândră de nimic.

Totuși, dintr-un motiv oarecare, ea nu a simțit că era momentul potrivit. Nu aici, nu acum. Ceva o reținea. Ar fi un timp mai bun, un loc mai bun.

„Nu, iubirea mea”, a spus ea, „nu este absolut nimic”.

CAPITOLUL 24

Godfrey alergă împreună cu ceilalți pe străzile nocturne ale Volusiei, mișcându-se cât de repede a putut, lipindu-se de pereți și ascunzându-se în umbră pentru a nu fi văzut. Se străduia să-și tragă respirația, transpirația curgându-i pe gât. Nu încetaseră să alerge de când scăpaseră din închisoare, țintind spre porțile din capătul îndepărtat al orașului și, în cele din urmă, apropiindu-se. Era uimit că încă nu se prăbușise, mai ales după noaptea îngrozitoare pe care o petrecuse și uimit că ceilalți țineau pasul: nu știuse niciodată că Akorth și Fulton se puteau mișca atât de repede. Uimitor, se gândi el, ce ți-ar putea face frica.

Toți au izbucnit înapoi pe străzile pietruite, Merek și Ario în față, cei mai rapizi dintre grămadă, iar Godfrey i-a admirat în timp ce mergeau, uimit de cât de bine se descurcaseră acolo. Godfrey nu se descurcase atât de rău, știa el, dar dacă nu ar fi fost amândoi, toți ar fi murit chiar acum. Într-un fel puțin probabil, și-a dat seama, el a adunat cea mai bună echipă posibilă pentru această situație. Toate, cu excepția lui Akorth și Fulton. Cu toate acestea, chiar și ei, știa Godfrey, aveau talentele lor unice și știa că din ei vor apărea încă lucruri mari – chiar dacă în cele mai puțin probabile vremuri și moduri.

În timp ce Godfrey alerga pe străzi, a observat mormanele de cadavre, oamenii lui Darius, îngrămădiți în sus de pereți, ca niște câini, lăsați să putrezească în căldura deșertului. Un proaspăt val de furie și remușcări îl cuprinse. Nu se putea abține să nu se simtă responsabil pentru toată viața lor; la urma urmei, el era cel care îi condusese în interiorul acestor ziduri, totul pentru că avusese naiv încredere în finieni. A jurat să nu mai fie niciodată naiv.

Gâfâind, Godfrey se izbi de Merek și Ario când se opriră brusc în spatele unui colț. S-a uitat afară și inima i-a tresat să vadă, în fața lor, porțile orașului, nepăzite la această oră târzie a nopții. Aceasta a fost șansa lor.

Toți s-au pregătit să se miște, când Godfrey a fost brusc cuprins de un gând, iar el și-a întins palma și i-a oprit.

Merek și Ario, respirând greu, s-au întors și s-au uitat la el de parcă ar fi fost nebun.

„Acum este șansa noastră!” strigă Merek. "Esti suparat?"

"Ce faci?" şuieră Ario. „Suntem la doar câțiva pași de libertate!”

Godfrey nu se putea abține. Știa că aceasta era șansa lor și știa că ar trebui să fugă împreună cu ceilalți. Acesta ar fi lucrul rațional, disciplinat de făcut.

Dar Godfrey nu fusese niciodată disciplinat – și nu fusese niciodată rațional. Dusese o viață condusă de pasiunile sale – iar acum nu era pe cale să fie o excepție.

Godfrey s-a întors și a cercetat orașul liniștit Volusiași a simțit o nouă dorință de răzbunare. În depărtare, ridicându-se deasupra clădirilor orașului, a văzut palatul de aur al finienilor. S-a uitat afară și a văzut toate cadavrele prietenilor săi și nu i s-a părut doar că acești Finiani ar trebui să scape cu asta. Se făcuse o greșeală care trebuia remediată.

Godfrey știa că acesta era unul dintre acele momente din viața lui. Putea să facă așa cum a făcut întotdeauna - să ia calea ușoară - sau ar putea face lucrul onorabil: să se răzbune pentru moartea prietenilor săi. Pentru cei care depinzaseră de el. Godfrey știa că acesta va fi calea grea, calea cel mai probabil să-l omoare.

Dar, pentru prima dată în viața lui Godfrey, nu-i mai păsa. Pentru prima dată când și-a putut aminti, a înțeles cum se simțea tatăl său și tatăl său înaintea lui - viața era mai mult decât siguranță. Era onoare. Iar onoarea a venit cu un preț.

„Nu știu despre voi”, le spuse Godfrey celorlalți, examinând palatul de aur, „dar nu mi se potrivește. Finienii aceia dorm liniștiți toată noaptea. Frații și surorile noastre au murit.”

Se întoarseră cu toţii, încă trăgându-şi răsuflarea, transpirand, şi urmără privirea lui Godfrey spre palatul de aur, iar el putu vedea aceeaşi privire depăşindu-i încet.

"Asadar ce vrei sa spui?" întrebă Akorth. „Că ne întoarcem?”

Godfrey zâmbi.

„Am făcut lucruri mai stupide”, a spus el. „Aici pare îngrozitor de liniște. Eu zic că agităm puțin lucrurile.”

Merek zâmbi larg, cu mâinile pe șolduri.

„Știi, Godfrey”, a spus el, „Cred că încep să-mi placă”.

Godfrey îi zâmbi înapoi.

"Este un DA?" el a intrebat.

Merek zâmbi mai larg, se întoarse și făcu primul pas înapoi spre oraș.

„Îmi voi răzbuna libertatea în orice zi.”

*

Godfrey alergă împreună cu ceilalți prin uriașa arcadă aurie, în aer liber, care ducea la palatul finienilor, intrând fără probleme în palat. La început, Godfrey a fost surprins că în afara ei nu erau paznici postați – dar apoi și-a dat seama că avea sens. Nu aveau de cine să se teamă. Finienii conduceau orașul și nimeni din acest oraș nu ar fi suficient de prost să îndrăznească să-i atace. Frica de ei a fost cea care i-a ținut pe toți departe. Cea mai înaltă formă de putere, știa Godfrey, era atunci când nu aveai nevoie deloc de niciun gardian.

Godfrey alergă chiar prin arcadă și intră în palat, cu picioarele goale răcoroase pe podelele de marmură și, pe măsură ce se îndreptau cu toții mai adânc în salonul masiv, începu să se întrebe în ce direcție să meargă. A zărit o statuie de aur masivă și o fântână, iar în spatele ei, o scară de aur, răsucindu-se până la nivelurile superioare. Godfrey a știut imediat că acolo trebuiau să meargă; și-a gândit că finienii vor dormi la nivelurile superioare.

A alergat împreună cu ceilalți în scară, cu picioarele goale căptușite pe covorul roșu, și au urcat scările câte trei, răsucindu-se în sus, din ce în ce mai sus, pe lângă aterizare după aterizare, până când, în sfârșit, au ajuns la o podea căptușită cu aur. , pereții căptușiți cu aur. Godfrey, sprintând, a fost surprins să găsească un paznic aici sus, care moțea, cu spatele la ei, clar că nu se aștepta ca cineva să atace.

S-au oprit cu toții, prinși neprevăzuți, în timp ce paznicul se întoarse, alertat de prezența lor. Înainte de a putea striga, Merek a făcut un pas înainte și i-a tăiat rapid gâtul cu pumnalul, iar Ario a alergat în spatele paznicului și și-a acoperit gura ca să nu scoată niciun sunet. Au lucrat bine împreună: gardianul s-a lăsat în picioare, tăcut, mort.

Toți au continuat să alerge pe hol, până au ajuns la prima ușă mare, făcută din aur. Godfrey a condus drumul în timp ce grupul a izbucnit, gata să omoare orice Finian l-au găsit.

Dar când intrară în camera întunecată, luminată doar de torțe, Godfrey se opri scurt, șocat de ceea ce văzu.

Era o vistierie. Camera era plină de bijuterii și comori de tot felul imaginabil. Godfrey se opri și intră. Godfrey era obișnuit să vadă aur la curtea tatălui său — dar nu văzuse niciodată așa ceva. Bogăția de aici,

aproape îngrămădită până în tavan, era uluitoare. Chiar și unul dintre colierele pe care le-a văzut în fața lui, drapat cu diamante și rubine, ar putea finanța o armată.

Merek, Ario, Akorth și Fulton s-au repezit înăuntru și au început să-i adune, umplându-și mâinile și buzunarele cu bibelouri prețioase, până când în cele din urmă Godfrey a alergat și i-a oprit.

„Timpul nostru este scurt aici”, a spus el. „Ai prefera să ai bijuterii sau ai prefera să ai răzbunare?”

Toți s-au oprit, înțelegând, duși de lăcomia lor și s-au întors și l-au urmat, lăsând restul să plece.

Godfrey, urmat de ceilalți, se întoarse și alergă pe hol până ajunse la o altă ușă arcuită, aurie, mai mică decât ultima. De data aceasta a încercat mânerul și a fost blocat.

Și-a băgat umărul în ea, iar Merek și Ario i s-au alăturat, dar nu a cedat.

Akorth și Fulton se repeziră înainte și li se alătură, aruncându-și umerii și greutatea în ea.

Toți l-au lovit împreună și, la a treia încercare, s-a zdrobit, rupându-se în bucăți.

„În sfârșit”, a spus Akorth, „sunt bun pentru ceva”.

Godfrey a fost prima persoană și, când a intrat, l-a văzut pe liderul Finian, Fitus, omul care îl trădase, așezat într-un pat luxos de cearșaf de mătase. Arăta ca un copil speriat, cu fața lui palidă și șoc mare de păr roșu, fața acoperită de pistrui.

„Cum mai trăiești?” strigă Fitus, șoc, întinzând mâna după un pumnal cu mâner de aur lângă patul său.

Godfrey a sărit înainte, a aterizat pe brațul lui și l-a prins în jos, în timp ce, în același timp, Akorth și Fulton au sărit asupra lui, ținându-l și ei jos. Ario scoase lama din mâna bărbatului, în timp ce Merek îl lovi cu pumnul în plexul solar.

Ario ținu pumnalul la gâtul lui Fitus.

— Ne-ai ucis prietenii, spuse Godfrey.

Fitus, cu groază în ochi, începu să tremure.

„Am făcut ceea ce trebuia să fac”, a spus el. „Prietenii tăi erau sclavi – oricum erau fără valoare.”

Ario s-a uitat la Godfrey, care a dat din cap înapoi aprobarea și, dintr-o mișcare rapidă, i-a tăiat gâtul bărbatului.

„Nimeni dintre noi nu este lipsit de valoare”, a spus Ario.

Fitus gâfâi, cu ochii mari, apoi în cele din urmă rămase nemișcat, mort, cu sângele pătând cearșafurile — iar Godfrey luă pumnalul și îl înfipse în inimă.

— Asta a fost pentru Darius, spuse Godfrey.

Godfrey auzi strigătul îndepărtat al unui gardian și se întoarse către ceilalți.

"Să mergem!" el a spus. "Acum!"

Ca unul, au ieșit cu toții din cameră și au alergat înapoi pe hol, aproape ajungând la scară, când Merek s-a oprit și a strigat: „Stai!”

Stătea acolo și privi înapoi pe hol, spre camera cu bijuteriile.

„Va trebui să ne cumpărăm drumul de aici”, a spus el.

Toți aveau acea privire în ochi, o privire de lăcomie și niciunul dintre ei nu a putut rezista. Răzbunarea s-a încheiat – acum era timpul pentru pradă. Nici Godfrey nu a putut rezista.

Toți s-au întors și fiecare și-a umplut cămășile și buzunarele cu câte bijuterii puteau să ducă. Godfrey a primit o brățară cu safir și rubin, un stilou de aur, un sac de monede de aur și o mână de coliere cu diamante. A apucat din ce în ce mai mult, simțindu-se din ce în ce mai ponderat și realizând că aceasta ar fi suficientă bogăție pentru a-și finanța propria armată. Să se răzbune. Să facă tot ce voia.

Când toți s-au săturat, s-au întors și s-au pregătit să plece – doar pentru a constata că ieșirea lor era blocată.

O duzină de soldați finieni stăteau la ușă și în fața lor stătea o singură femeie finiană, cu părul roșu aprins și ochii albi pătrunzători, care îi privea calm pe toți. Se uită la ei, cu un zâmbet amuzat pe față. Godfrey se întrebă de cât timp era acolo.

„Mergi undeva?” ea a intrebat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Darius a intrat în arenă și a fost întâmpinat de aplauzele tunătoare ale cetățenilor Imperiului, nesățioși să privească mai mult moartea. A mers stângaci, legat de cei trei frați ai săi Desmond, Raj și Luzi – și de alți câțiva gladiatori – și a simțit absența lui Kaz. Arena a tunat mai tare, dacă era posibil, decât cu o zi înainte, iar Darius, deși epuizat de lupte, a rămas la fel de uimit pe cât a fost primul care a văzut-o. Lumina era atât de strălucitoare aici, sărind de pe podeaua strălucitoare de pământ și, când valuri de căldură îl loveau, acest loc mirosea cu mirosul corporal al miilor de cetățeni ai Imperiului care se înăbușeau sub soare. Mersul aici era ca și cum ai intra într-o casă a morții.

Darius, dureros de vânătăi, acoperit de zgârieturi și tăieturi, și-a întins mâinile, deschizând și închizând pumnii pe săbiile pe care le dăduseră ei și se întrebă cum va putea lupta în această zi. Săbiile scurte erau plictisitoare, nu suficient de ascuțite pentru a-i tăia cătușele. Li se dăduseră cel puțin săbii, nu bâte, și asta era de bun augur – sau din nou, poate că nu.

Darius i se spusese că a doua zi de meciuri a fost mai intensă decât prima și nu știa cum era posibil asta; cu o zi înainte, îi luase toate abilitățile sale doar pentru a supraviețui. Avea un sentiment profund că șansele lor de a supraviețui în această zi erau într-adevăr sumbre. Totuși, Darius nu se temea de moarte. Ceea ce se temea era să moară ignobil.

Darius simți o smucitură de glezne și se împiedică în lateral, pierzându-și echilibrul. S-a uitat în jos și și-a blestemat cătușele, teama celorlalți băieți smulgându-le, toți se legănau înainte și înapoi, de la stânga la dreapta, în timp ce mărșăluiau mai adânc înăuntru. În apropiere, îl zări pe Drok, aruncându-l cu privirea prin ochii îngusti, cu o expresie la fel de răutăcioasă ca întotdeauna. Ochii îi erau reci și duri, iar Darius vedea în ei o dorință intensă de a-l ucide. Se întrebă dacă a făcut o greșeală arătându-i milă și ținându-l în viață.

„Ce crezi că ne vor avea pregătit astăzi?” întrebă Luzi, stând lângă el, schimbând nervos sabia între mâini în timp ce cerceta pereții arenei.

— Nu poate fi mai rău decât ieri, spuse Desmond, înlănțuit în spatele lui.

— O, da, se poate, spuse Raj, stând lângă el.

Darius avea chiar aceleași gânduri. S-a întors și a cercetat zidurile arenei, bătuți de ani de lupte și, în timp ce făcea, a sunat un claxon și ușa principală s-a deschis. Ieși Morg, iar mulțimea a răcnit ca nebun în timp ce el a păși în față și și-a ridicat palmele, absorbindu-se în aplauzele lor ca un artist de circ ieftin.

În cele din urmă, ajunse în centrul arenei și, întorcându-se în toate direcțiile, savurând atenția, își coborî mâinile. Mulțimea s-a liniștit.

„Cetățeni ai Imperiului!” a bubuit el. „Vă prezint astăzi supraviețuitorii meciului de ieri! Acești băieți curajoși care și-au dovedit valoarea – și care acum trebuie să o demonstreze din nou!”

Din mulțime se auzi un alt vuiet, în timp ce Morg aștepta ca ei să se așeze.

„Astăzi, vor fi doar trei supraviețuitori – sau deloc. Nu li se permite să trăiască mai mult de trei băieți. Fie că sunt uciși de noi, fie unul de altul, nu ne pasă!”

Mulțimea a aplaudat și, cu asta, Morg s-a întors și a ieșit ceremonios din arenă, ușile mari de fier trântindu-se în spatele lui în timp ce făcea el.

Deodată s-a auzit un sunet de trâmbițe, iar mulțimea a luat-o razna.

Darius, pe nesimțite, pregătit pentru orice, își simțea inima trântindu-i în piept.

„Orice ne-ar arunca”, și-a îndemnat el prietenii, „rămîneți uniți”.

Celulele de fier s-au deschis, de data aceasta, din toate părțile arenei, iar din ele se îndreptau două duzini de războinici ai Imperiului, îmbrăcați cu o armură complet neagră din cap până în picioare, purtând căști amenințătoare și purtând scuturi uriașe. În timp ce Darius a examinat scuturile, le-a văzut învârtindu-se și a văzut că marginile lor erau căptușite cu vârfuri mici. I-au depășit numeric pe Darius și pe ceilalți doi la unu și au atacat din toate direcțiile, înconjurându-i într-un cerc.

Depășit numeric, înlănțuit și înarmat doar cu aceste săbii scurte, Darius știa că șansele lor erau într-adevăr sumbre.

"APROPIATI!" strigă Darius.

De data aceasta, ceilalți băieți l-au ascultat pe Darius, iar Darius a simțit că lanțurile lui se slăbeau, dându-i mai mult spațiu de manevră, pe măsură ce băieții se înghesuiau mai aproape unul de altul — toți cu excepția lui Drok, care s-a lipit de el însuși, singur la capătul lanțului.

„Trebuie să alegem un singur om și să lovim ca unul!” strigă Darius. „Doisprezece dintre noi nu putem ucide douăzeci și patru dintre ei, dar doisprezece dintre noi îl putem ucide pe unul dintre ei! Și tot ce trebuie să facem este să ucidem pe rând! Spate în spate!"

Toți au dat înapoi până când spatele lor s-a atins într-un cerc strâns, spatele lui Darius atingând spatele musculos transpirat al altui băiat.

Darius stătea acolo, în timp ce soldații se apropiau, încărcându-i, ridicând nori mari de praf, și a așteptat. El știa că disciplina era cheia: dacă toți rămâneau disciplinați, atunci ar avea o șansă.

Mulțimea a aplaudat în așteptare, în timp ce soldații se apropiau din ce în ce mai mult. Darius s-a uitat în jos și a judecat lungimea lanțului și a așteptat, și a așteptat. Simțea lanțurile trăgându-se de picioarele lui și, în timp ce ceilalți băieți deveneau nervoși, s-a rugat să-i asculte poruncile.

"ASTEAPTA!" strigă Darius.

Soldații s-au apropiat, la cincizeci de picioare, apoi patruzeci, apoi treizeci...

"AȘTEPTA!"

Deodată, unul dintre băieți s-a speriat și a sărit din grup; Darius simți că lanțurile încep să smulgă, dar apoi îl văzu pe Desmond pășind înainte și călcându-l pe lanțul băiatului, împiedicându-l să fugă.

Un soldat al Imperiului, dar la trei metri distanță, și-a aruncat scutul și s-a învârtit, cu vârfurile rotindu-se, iar o clipă mai târziu a tăiat capul băiatului rătăcitor.

Mulțimea a aplaudat, iar Darius se temea că și ceilalți băieți vor încerca să fugă; dar spre surprinderea lui, au rămas pe loc, aşteptând, aşa cum poruncise el.

Darius a așteptat până când soldații s-au apropiat și mai mult, cu inima trântindu-i în piept.

"ACUM!" strigă Darius.

Toți băieții alergau dintr-o dată împreună ca unul, coborând umerii, urmându-l pe Darius și mișcându-se ca o singură unitate. Toți au țintit și s-au năpustit asupra unui soldat, cel mai apropiat, înaintea lui Darius, toți l-au înjunghiat și tăiat, străpungându-i armura până când s-a prăbușit la pământ, mort.

„Luzi, apucă-i scutul”, a poruncit Darius. „Raj – sabia lui! Eliberează-ne!”

Raj sa aruncat în pământ și a apucat sabia grea, din oțel puternic, și a făcut roată și a tăiat lanțul, eliberându-i de băiatul căruia i-a fost decapitat capul. Nu mai avea timp, însă, ca el să mai rupă lanțuri, deoarece restul soldaților erau peste ei.

Luzi i-a înmânat lui Darius scutul, iar Darius l-a aruncat imediat, cu lamele învârtindu-se, și a șuierat prin aer și a tăiat brațul unui soldat, exact când el l-a ridicat pentru a le arunca un topor. Soldatul a căzut în genunchi, iar mulțimea a aplaudat.

Soldații, însă, au venit peste ei repede — prea repede. Darius și-a aruncat sabia spre soldatul care se îndrepta asupra lui, dar scutul lui care se învârtea era ca un fulger, iar lamele lui au prins sabia lui Darius și i-au smuls din strânsoarea lui, trimițând-o în zbor și lăsându-l fără arme. Cavalerul s-a dat apoi înapoi și l-a zdrobit pe Darius în față cu scutul său, trimițându-l să se poticnească înapoi și să aterizeze la pământ.

Darius și-a apucat sabia, întins pe pământ lângă el și s-a rostogolit din drum exact când capătul țepător al unui scut i-a coborât fața. Țepile au înfiptuit scutul în pământ și, în timp ce soldatul a încercat să-l elibereze, Darius a profitat, balansându-se și tăiând capul soldatului.

Mulțimea urlă.

Lângă el, Raj se abătu, în timp ce un soldat leagă un bipel pentru cap. Raj s-a repezit înainte și a înjunghiat sabia prin piciorul soldatului, ținându-l de pământ. Totuși, a fost lăsat la vedere de mișcare, iar un alt soldat s-a repezit înainte să-l înjunghie în coaste. Darius, smuls înapoi de cătușele sale, nu a putut ajunge acolo la timp.

Darius a privit cum Luzi se repezi înainte, sărind în calea loviturii pentru a-l salva pe Raj – și în timp ce făcea, spre șocul lui Darius, a fost înjunghiat în inimă.

Luzi a gemut și s-a prăbușit pe pământ, moartă, iar mulțimea a aplaudat.

Darius era atât de uluit încât abia putea respira. Dar nu a fost timp să reflectăm. Soldații au continuat să vină, iar el a trebuit să continue să lupte, altfel să aibă aceeași soartă.

Darius se întinse și apucă scutul și l-a smuls din mâna soldatului dezvăluit, apoi l-a învârtit și l-a răsucit, tăind stomacul soldatului. Apoi s-a rotit în spatele lui și a înfipt vârfurile în partea laterală a feței altui soldat, ucigându-l.

Mulțimea a răcnit în timp ce cei doi soldați căzeau.

Darius a primit o lovitură curată asupra unui soldat, iar acesta s-a aruncat înainte, pe punctul de a-l ucide pe altul – când deodată lanțurile lui l-au smuls înapoi. Enervat, s-a uitat înapoi și a văzut doi dintre ceilalți băieți grăbindu-se în direcția opusă. Doi soldați au venit și au profitat de haos, de lipsa de organizare și au folosit marginea scuturilor pentru a-i ucide pe loc.

Restul soldaților s-au apropiat, iar luptele au devenit înfiorătoare și sângeroase și corp la corp; strigăte s-au ridicat, în timp ce Darius urmărea numărul de băieți în scădere. Curând, au rămas doar șapte dintre ei în picioare – și o mână de soldați.

Darius a condus drumul, iar băieții i-au dezbrăcat pe soldații morți de brațele și scuturile lor superioare și le-au folosit împotriva lor. De data aceasta l-au ascultat pe Darius și s-au ghemuit și s-au luptat ca unul, mișcându-se în aceeași direcție. Pe rând, au început să cadă soldați.

Darius tocmai începea să se simtă optimist, când deodată auzi un țipăt ridicându-se și se întoarse să-l vadă pe Drok ridicând sabia și împingând-o prin spatele unuia dintre ceilalți băieți. Drok s-a întors apoi și a tăiat capul altui băiat. În timp ce Darius îl privea, l-a prins pe Desmond din spate, i-a pus sabia la gât și l-a tras înapoi. Darius știa că în câteva clipe va fi mort – nimeni nu se așteptase la un atac din interior.

Darius nu a pierdut timpul: s-a întors de la soldații Imperiului, a alergat peste câmp, rugându-se ca lanțurile lui să-i dea suficientă slăbiciune și a sărit pe spatele lui Drok. Era la doar un metru să-l apuce, când deodată i-au fost smulse lanțurile înapoi de unul dintre ceilalți băieți care se luptau cu un soldat. Doar ieșit de la îndemână, Darius a zburat înapoi.

Era prea târziu: Darius urmărea, îngrozit, cum lui Desmond îi tăia gâtul din spate de Drok. Drok îi zâmbi înapoi, uitându-se drept la Darius în timp ce o făcea, învingător.

Darius a simțit că i-ar fi fost tăiat gâtul; în acel moment, s-a învinuit și s-a urât pentru că l-a ținut pe Drok în viață și pentru că și-a lăsat prietenul să moară. Desmond, cel mai apropiat prieten al lui, a murit.

"NU!" a țipat Darius.

Darius, încă la îndemână, încă îngrădit de lanțuri, nu a putut ajunge la băiat – în schimb, el s-a întors și și-a aruncat furia asupra soldaților Imperiului. A încărcat și a mers lovitură după lovitură, sabie la sabie, luptând ca un om posedat, găsindu-și deschiderile, ocolindu-le scuturile de moarte și doborând ultimii trei soldați.

Mulțimea urlă.

Darius, respirând greu, s-a uitat în jur și a văzut, dar au rămas alți patru băieți: Raj, Drok și alți doi băieți, luptători înverșunați pe care nu-i cunoștea. Se întrebă dacă meciul s-a terminat, căci a venit o pauză în luptă. Morg anunțase că meciul din această zi s-a încheiat dacă îi ucideau pe toți sau dacă rămâneau doar trei dintre ei. Dar au rămas cinci. Asta însemna că meciul s-a terminat? Veneau mai mulți soldați după ei?

Mai mult decât orice, Darius a vrut să-l omoare pe Drok. A luat sabia unuia dintre soldații morți și a tăiat lanțul, eliberându-se pentru a se putea arunca spre Drok. Acum, era legat doar de Raj. Darius era pe punctul de a se arunca spre el, când, deodată, au auzit claxonele.

S-a auzit un vuiet, mai tare decât înainte, și în timp ce o nouă ușă ascunsă s-a deschis în partea laterală a arenei, s-a năpustit spre ei ceva care a făcut să se oprească inima lui Darius: trei Razifi imenși, animale feroce cu piei roșii aprinse, coarne și lungi. ghearele, le-au venit ţeapănă. Și-au lăsat coarnele în jos și s-au încărcat cu furie, încurajați de mulțime.

Darius nu știa cum ar putea supraviețui acestei noi provocări. Se simțea cuprins de frică, dar se forța să o controleze, să se ridice deasupra ei.

Și brusc, i-a venit o idee.

"Stai pe aproape!" i-a spus Darius lui Raj. „Așteaptă cuvântul meu! Atunci fugi pe cealaltă parte și întinde-ți lanțul!”

Darius știa că Raj avea încredere în el și s-au menținut amândoi, așteptând până în ultimul moment, lăsând-o pe Razif care conducea haita să se apropie.

În cele din urmă, în ultimul moment, Darius a strigat: „ACUM!”

Darius și Raj alergau în moduri opuse și, în timp ce făceau, lanțul lor s-a strâns, iar Darius s-a ținut pentru viața dragă.

Razif-ul a intrat direct în el, iar impactul l-a făcut pe Darius să zboare înapoi. Dar Raj s-a ținut și el, iar lanțul s-a înfășurat în jurul picioarelor sale, iar Razif s-a împiedicat și a zburat cu fața întâi în pământ.

Mulțimea a aplaudat.

Darius și Raj, gândind același lucru, au sărit fiecare pe spatele Razifului și și-au înfășurat lanțurile în jurul gâtului. Ei s-au ținut, sufocând-o în timp ce se zguduia sălbatic, până când în cele din urmă s-a oprit din mișcare.

Abia terminaseră să-l omoare, când un alt Razif năvăli pentru ei; de data aceasta, nu a mai avut timp să reacționeze.

Darius și Raj s-au rostogolit din drum, dar Razif-ul și-a coborât cornul și l-a încurcat în lanțul lor și amândoi s-au trezit zburând prin aer, fiecare pe o parte a Razif-ului, atârnând grosolan în timp ce acesta galopa prin arenă, mulţimea aplauda. În cele din urmă, Razif s-a înfuriat și și-a întors capul și i-a aruncat.

Darius s-a prăbușit, cu capul peste călcâi, legat de Raj, fiecare răsturnare simțindu-se ca și cum i-ar fi rupe coastele.

În cele din urmă, și-au luat picioarele, exact în momentul în care Razifii s-au învârtit și au încărcat din nou pentru ei.

"Vino mai aproape!" i-a strigat Darius lui Raj.

Au stat unul lângă altul, apoi, în ultima secundă, au sărit fiecare împreună, din drum.

Razifii trecu pe lângă ei, în timp ce mulțimea striga de la apelul apropiat.

"URMA!" strigă Darius.

Darius s-a oprit într-un sprint după ea, iar Raj l-a urmat când Darius l-a prins, în timp ce acesta a încetinit și se pregătea să se rotească, și a sărit pe spate. Raj a sărit repede și el.

Mulțimea a aplaudat în timp ce Razifii se zguduia sălbatic, încercând să-i scape.

Dar Darius nu a vrut să-și dea drumul și, în cele din urmă, l-a comandat și, în timp ce i-a apucat gâtul și și-a înfipt călcâiele goale în pielea ei ca pielea, l-a forțat să se supună voinței sale. Îl îndreptă către celălalt Razif, care plătea pentru ceilalți trei băieți.

Razif-ul lui Darius și-a coborât cornul în timp ce l-a pozat pe celălalt Razif și l-a lovit în mijlocul său. Mulțimea s-a sălbatic în timp ce a împins-o la pământ, ucigând-o chiar înainte să-i poată ucide pe ceilalți băieți.

Impactul i-a făcut pe Darius și pe Raj să zboare de pe ea, căzând la pământ, iar în timp ce Darius s-a ridicat în picioare, a fost brusc întâmpinat de Drok, care l-a lovit cu piciorul în față. Darius a căzut pe spate, iar Drok a aterizat deasupra, sufocându-l, încercând să-i omoare.

Darius l-a îngenuncheat între picioare și, în timp ce Drok și-a slăbit strânsoarea, Darius sa răsucit și i-a dat un cot peste față, doborându-l.

Darius a privit cum unul dintre ceilalți băieți ataca pentru Drok, cu sabia ridicată, dorind să-i dea ceea ce merita în timp ce își cobora sabia pentru spate. Dar Drok, simțind asta, s-a întors în ultima secundă și a blocat

sabia cu lanțul. Băiatul a fost șocat când Drok i-a smuls sabia din mâini, apoi a folosit-o pentru a-l ucide.

Mulțimea a aplaudat. Au rămas patru dintre ei.

Razifii, încă în viață, s-au întors și s-au abătut asupra lor, iar Darius nu a putut reacționa la timp. Îi văzu cornul care se profilează, pe cale să-l omoare.

În timp ce se pregătea pentru moarte, Raj s-a aruncat înainte și l-a împins pe Darius din drum. L-a salvat pe Darius, dar s-a trezit în calea fiarei, iar cornul ei i-a tăiat carnea, dându-i o rană îngrozitoare de-a lungul coastei, în timp ce el țipa de durere, acoperit de sânge.

Darius, îngrozit, se întoarse și se năpusti pe spatele animalului. S-a zdruncinat sălbatic, când Darius își ridică sabia și nu reuși să o stabilească. Și-a pus ochii pe cel de-al patrulea băiat și, în timp ce alerga, l-a înțepat prin spate.

Mulțimea a aplaudat sălbatic.

Darius și-a apucat în cele din urmă sabia și a coborât-o cu ambele mâini, decapitând-o pe Razif.

A căzut în genunchi, sângele curgând, mort, iar Darius a căzut la pământ lângă el.

Darius a îngenuncheat acolo, în timp ce mulțimea a fost biciuită într-o frenezie și claxonele sunau. Razifii erau toți morți. Au mai rămas doar trei dintre ei.

Meciul se terminase.

Darius a îngenuncheat acolo, simțind un dulce sentiment de victorie, amestecat cu remuşcări. El supraviețuise. Raj supraviețuise.

Dar cu ce pret?

CAPITOLUL 26

Lordii celor Şapte stăteau aproape unul de altul, într-un cerc în camera de piatră întunecată, luminată doar de singurul ax de lumină care se revarsa prin ocului din tavan, şi s-au înfruntat în tăcere, îmbrăcându-şi hainele negre şi glugii negre. Nemuritori, ființe care au condus Imperiul de-a lungul secolului după secol, care fuseseră acolo până la Marea Formare, acești șapte oameni stăteau în umbră, la periferia luminii soarelui, privind în tăcere în el, așa cum făcuseră pentru milenii.

Timp de milenii, ei stătuseră acolo și priveau în lumină, văzând viziuni, urmărind trecutul, formând viitorul în timp ce acesta se învârtea prin praful în lumină, hotărând o cale pentru Imperiu. Aceste ființe reprezentau cele patru coarne și două vârfuri ale Imperiului, iar al șaptelea a fost votul decisiv. Ei au fost Cel care a condus pe toți, cei cărora chiar și Comandanții Supremi trebuiau să se amâne. Erau cei a căror voință era absolută și care nu fuseseră niciodată sfidați. Vreodată.

Acum, pentru prima dată, în timp ce se uitau în lumina soarelui, masa circulară de granit negru de sub ea nu era goală, ci, în schimb, ținea capul tăiat al mesagerului lor. Îl trimiseseră la Volusia, iar ea îl înapoiase fără viață.

Toți s-au uitat la asta solemn, concordând în tăcere la un plan de acțiune.

A fost al șaptelea Domn care a făcut un pas înainte, așa cum făcea adesea, pentru a vorbi în numele lor. Întinse mâna, apucă părul înghesuit cu sânge, îl ridică și se uită în ochii lui. Erau încă deschiși și se uitau înapoi la el cu o privire de agonie în moarte.

„Această Volusia”, începu el, cu vocea lui întunecată, gravă, „această fată care crede că este o Zeiță – crede că ne poate sfideze. A ajuns să creadă că poate câștiga.”

„Ne vom trimite forțele din toate colțurile Imperiului”, interveni un altul, „și vom zdrobi capitala. În termen de două săptămâni, ea va fi destituită.”

Al șaptelea Domn și-a ridicat capul mai sus și i-a privit ochii, ca și cum ar fi căutat un răspuns. Tăcerea atârna grea în aer.

„Nu”, a răspuns el în cele din urmă.

Toți ceilalți s-au întors spre el.

„Nu vezi?” el a spus. „Exact asta vrea ea. Ea a țesut o capcană. Are ceva putere la dispoziție, o putere întunecată, una pe care nu o pot discerne. Unul în care nu prea am încredere. Nu vom cădea în ea.”

„Atunci să o lăsăm să fugă liberă, să conducă capitala cu dispreț?” întrebă altul, revoltat.

Al șaptelea a așteptat mult, apoi a pășit în cele din urmă în lumina soarelui, dezvăluind o față prea palidă, ochi albaștri uluitoare, o față marcată de secole de răutate și înșelăciune. S-a uitat la ceilalți și a rânjit răutăcios.

„Îi vom oferi ceea ce nu se așteaptă”, a adăugat el. „O vom face să sufere acolo unde o doare cel mai mult.”

A respirat adânc.

— Volusia, spuse el.

Ceilalți se uitară cu toții înapoi și îi simțea gândindu-se.

„Vom trimite armatele noastre nu în capitală, ci în orașul ei natal. Este fără apărare acum, lăsat nepăzit. Ea nu se va aștepta niciodată. Vom distruge tot ce a cunoscut și iubit vreodată. Toți oamenii ei. Fiecare ultima. O va atrage, în mod irațional, la război. Și atunci o vom întâlni, apoi o vom face să cunoască puterea celor Șapte.”

A urmat o tăcere lungă și, în cele din urmă, ceilalți șase Lorzi au pășit în cerc, fiecare ridicând pumnii.

Au atins cu pumnii de masă, simbolul sacru, și a fost decretat.

În curând, Volusia avea să fie o amintire.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Când a căzut al doilea soare, Gwendolyn a intrat în sala de sărbătoare regală din magnificul castel de pe Ridge, trecând prin uși mari de argint, ținute deschise pentru ea de mai mulți însoțitori și a fost copleșită de vederea dinaintea ei. Alături de Kendrick, Sandara, Steffen, Arliss, Stara, Aberthol, Brandt, Atme, Illepra și o jumătate de duzină de Silver, cu Krohn pe călcâie — tot ce mai rămăsese din Inel, toți cei care supraviețuiseră marelui drum — Gwendolyn a intrat în hol și a privit în sus, cu uimire la tavanele înălțate și conice, pereții de aici căptușiți cu arme, trofee de război, armuri, bannere și capete de vânat umplute. Sub picioarele ei era o piatră de piatră bine uzată, cu podeaua întinsă cu covoare țesute manual, pe care zăceau câini leneși și bine hrăniți. Muzica atârna în aer și, în timp ce Gwen se uită afară, a văzut trupe de muzicieni, cântând la harpe, intercalate printre mesele de sărbătoare. Mesele de sărbătoare erau toate din argint, cu excepția celei ale Regelui, care era făcută din aur, mari și rotunde, chiar în centrul încăperii. Totul strălucea și era ca și cum ai păși într-un vis.

La fel de impresionanți erau oamenii, această sală plină cu sute de membri ai curții regale, îmbrăcați în cele mai frumoase haine, draperii cu cele mai frumoase bijuterii pe care Gwen le-a văzut vreodată. Bărbații purtau mantaua purpurie a familiei regale, războinici fiecare, toți cu capetele ras caracteristice și bărbi lungi, blonde, țepene ale acestui popor. Gwen observă că unele dintre bărbi erau împletite, ceea ce indică probabil un anumit rang, în timp ce altele erau lungi și rigide. Bușteniii au vuiet în șemineul enorm de marmură și câțiva câini stăteau în fața lor, mestecând mulțumiți oasele. Era o cameră plină de splendoare și abundență, de bucurie și prosperitate, de muzică, de vioiciune – și mai ales de mâncare. Mirosul delicios al tuturor cărnurilor și sosurilor prăjite i-a slăbit genunchii lui Gwen. Nu-și putea aminti când a avut ultima dată o masă decentă.

Gwen a simțit durerile de foame în stomac și știa că era pregătită pentru prima ei masă mare – așa cum erau toți oamenii ei; într-adevăr, în timp ce se uita peste, și-a văzut oamenii uitându-se afară, blocați de grămezile de carne, brânzeturi și luxuri de tot felul de pe fiecare masă și practic salivând de generozitatea dinaintea lor.

"Doamna mea."

Gwendolyn se întoarse pentru a vedea o abordare însoțitoare cu respect.

„Dacă îmi dai voie să te conduc la masa Regelui. El a rezervat un loc pentru tine și oamenii tăi."

Gwendolyn dădu din cap și îl urmă prin cameră, simțită că Regele îi va rezerva locuri. Ea știa că era o mare onoare.

Pe măsură ce treceau prin mulțime, ea simți privirea a sute de oameni asupra ei, toți dând din cap amabil, zâmbind și toți examinându-i de parcă ar fi fost obiecte de curiozitate. Gwen s-a simțit brusc conștientă de hainele ei, temându-se pentru o clipă că încă purta aceeași haină pe care o trecuse pentru a traversa deșertul. Apoi s-a uitat în jos și și-a amintit că purta o ținută luxoasă din mătase neagră pe care însoțitorii Regelui i-au lăsat-o cu bunăvoință în camera ei.

În timp ce se apropia de masa Regelui, Gwen s-a uitat afară și l-a văzut pe Rege așezat la cap, iar lângă el, soția lui, Regina, așezată perfect drept și purtând un zâmbet grațios, cu părul ei lung, blond și ochii verzi, chiar imaginea. de frumuseţe şi regalitate. Purta cel mai frumos colier pe care Gwen l-a văzut vreodată, compus din rubine, safire și diamante, iar pe cap purta o coroană încrustată cu diamante. Părea să aibă vârsta regelui, poate la patruzeci de ani.

Ea se ridică și o înfruntă pe Gwendolyn.

„Regina mea", i-a spus ea lui Gwendolyn, luându-i mâna și sărutând-o când a fost prezentată.

„Regina mea", a răspuns Gwendolyn zâmbind. Apoi clătină din cap. „Tu ești regina aici, doamnă," a adăugat Gwendolyn, „nu eu. Eu sunt cel care ar trebui să te adresez."

Regina a zâmbit înapoi.

„Odată regină, ești întotdeauna o regină", a răspuns ea cu bunăvoință. „Tot ce ai ți-a fost îndepărtat. Mă voi asigura că onoarea și titlul rangului tău nu vor fi îndepărtate. Toți oamenii noștri au fost instruiți să se adreseze ție în funcție de rangul tău – eu m-am ocupat de asta.

Gwen s-a îmbujorat, surprinsă, copleșită de bunătatea acestei femei și a simțit un val de dragoste pentru ea. Nici măcar propria mamă a lui Gwendolyn nu fusese niciodată atât de bună cu ea, iar Gwen nu se putea abține – a făcut un pas înainte și a îmbrățișat-o.

Regina a părut la început surprinsă cu nerăbdare, mai ales când un gâfâit surprins s-a răspândit prin cameră; dar apoi a îmbrățișat-o pe Gwen înapoi, călduros.

Regele întinse mâna strâns ambele mâini ale lui Gwendolyn cu căldură, apoi îi sărută ambii obraji, așa cum era, presupuse Gwen, obiceiul lor, în timp ce o conducea la locul ei la masă, vizavi de rege. Kendrick era așezat de o parte a ei, Steffen de cealaltă și ceilalți de jur împrejurul mesei, alăturându-se nu numai Regelui și Reginei, ci și altora, părând toți membri ai familiei sale. Gwendolyn s-a trezit așezată pe cel mai luxos scaun cu perne moale.

Gwen s-a simțit ușurată că toți oamenii ei erau aici – toți, cu excepția lui Argon, care era în mâinile vindecătorilor regelui, și a bebelușului, pe care Illepra îl dăduse asistentelor pentru hrănire. Argintii stăteau la propria lor masă aproape, alăturându-se războinicilor care păreau a fi elita Regelui, care toți i-au primit cu căldură. În mod clar, erau dornici să împărtășească povești de luptă.

„Putem vorbi întotdeauna”, bubui Regele, în timp ce toate privirile se întoarseră spre el, „dar mai întâi trebuie să mănânci. După tot ce ai trecut, lasă mâncarea să vină pe primul loc. Discuția poate veni mai târziu.”

Regele dădu din cap și o clipă mai târziu, un stol de însoțitori i-au pus tăvi cu mâncare și delicatese. Gwen i-a văzut pe Rege și pe ceilalți mâncând și nu se mai putea abține. Se întinse în jos și își băgă în gură prima delicatesă, o smochină acoperită cu nucă de cocos mărunțită. Ea a mestecat și, în timp ce făcea, și-a simțit întregul corp restaurat.

Incapabil să reziste, ea a mai mâncat câteva înainte să se țină în sfârșit în frâu.

Gwen auzi un scâncet și s-a lovit pentru că l-a uitat pe Krohn; el s-a așezat la picioarele ei, cu răbdare, iar ea s-a întins și i-a dat una. El l-a înghițit întreg, și-a lins buzele, iar ea i-a dat altul. Apoi altul.

Gwendolyn a mâncat și a mâncat, la fel ca și ceilalți, mâncând fripturi feliate subțiri acoperite cu sosuri delicioase, împreună cu câteva fructe și legume pe care nu le mai văzuse până atunci. I-a dat lui Krohn o mușcătură pentru fiecare pe care a luat-o. A sosit curs după curs, mai mult decât văzuse ea vreodată, chiar și la un festin de nuntă, iar Gwen a fost impresionată de recompensele nesfârșite ale acestui loc. Masa, întotdeauna, a fost plină de râsete, acești oameni relaxați, lipsiți de griji și iute să râdă.

Când nu mai putu să mănânce, Gwen ridică privirea și fu uşurată să-și vadă toți oamenii din jurul mesei la fel de mulțumiți. Până și Krohn, lângă ea, era în sfârșit mulțumit, ghemuit la picioarele ei, dormind. În cele din urmă, se putea lăsa pe spate și se relaxa, pentru prima dată în nu știa cât timp. S-a uitat de jur împrejur prin încăpere, la măiestria acestui castel și a fost copleșită de frumusețea acestui loc, de ordinea și rafinamentul lui. Într-un fel, era ca și cum ai fi înapoi la Curtea Regelui – dar mai măreț.

Gwen s-a așezat pe spate, umplută și și-a simțit energia restabilindu-se încet în ea. Ea ridică privirea către Rege și Regina și s-a simțit copleșită de recunoștință. Dacă nu ar fi ei, ea și toți oamenii ei ar muri de foame în deșert chiar acum.

— Nu pot să-ți mulțumesc suficient, spuse Gwendolyn sincer. „Ne-ați readus la viață. Fie ca zeii să-ți răsplătească bunătatea. Eu, într-o zi, voi găsi cumva o modalitate de a vă răsplăti.”

Regele a zâmbit.

— Deja ai făcut-o, spuse el cu vocea lui profundă, bubuitoare, iar ceilalți se liniștiră în timp ce vorbea. „Tu ne cinstiți cu prezența voastră și ne permiteți să practicăm legea sacră a ospitalității. Ca să nu mai vorbim că ești linia noastră de sânge îndepărtată, până la urmă. Împărtășim aceiași strămoși, descindem din aceeași linie de regi și regine. A fost o vreme când au luat masa împreună, aici, în Ridge. Acum a venit din nou timpul pentru poporul nostru. Căci până la urmă, chiar dacă sunt despărțiți de o mare mare, suntem un singur popor.”

Gwendolyn nu se gândise niciodată la asta, dar știa că este adevărat în timp ce le examina fețele; a văzut o asemănare în structura lor osoasă, o privire asupra lor care s-ar fi putut încadra perfect cu rudele ei, oamenii ei. Putea vedea și ea ceva despre ea însăși în ele și i se părea remarcabil să se gândească la felul în care putea să semene cu cineva atât de departe, de cealaltă parte a lumii. Era ca și cum o familie mare și grozavă ar fi fost împărțită în două în toți acești ani.

Acum că mâncase și putea gândi limpede, Gwendolyn s-a simțit ușor în mediul ei; s-a uitat în jurul mesei, i-a observat pe toți ceilalți așezați lângă Rege și a fost curioasă.

Regele trebuie să fi observat curiozitatea ei, pentru că și-a dres glasul și a vorbit.

„Permiteți-mi să vă prezint familiei mele”, a spus Regele. „Aici cu mine sunt șase dintre copiii mei – patru băieți și două fete – toți, mândria

vieții mele. Aici, în dreapta mea, este fiul meu cel mare, Koldo, un războinic bun și conducătorul Legiunilor mele. El va fi cel care va moșteni împărăția mea."

Gwendolyn s-a uitat peste el și a fost surprinsă să vadă un bărbat înalt, cu umeri largi, musculos, cu pielea de culoare neagră închisă, poate în vârstă de douăzeci de ani. A zâmbit cu bunăvoință, a dezvăluit dinți perfecți, albi strălucitori și, ca și ceilalți, avea un cap chel, o cicatrice care trecea peste el și o barbă scurtă. Avea echilibrul unui războinic și al fiului întâi născut al unui rege.

„Regina mea", a spus el, cu vocea lui profundă și puternică, „e o plăcere să vă fac cunoștință".

Gwendolyn a zâmbit și a dat din cap înapoi.

„Plăcerea este toată a mea", a răspuns ea.

Gwen era curioasă cum ar putea fi primul născut și moștenitorul regelui de altă rasă – dar știa că nu era momentul să întrebe.

„Șezați lângă el", a continuat regele, „sunt al doilea fiu al meu cel mai mare, gemenii mei, Ludvig și Mardig".

Doi bărbați, probabil în vârstă de douăzeci de ani, s-au uitat înapoi la ea, iar Gwen a fost la început surprinsă că erau gemeni. Erau de aceeași înălțime și construcție generală, dar în rest, nu semănau unul cu celălalt. Unul, Ludvig, era mai musculos, stătea drept și avea aura unui războinic, iar capul chel și o barbă blondă împletită a oamenilor lor. Avea o privire aspră, cu o falcă mare și o față simplă și sinceră. Celălalt, Mardig, arăta asemănător, dar era mai slab, mai subțire, nu avea barbă și avea părul închis la culoare. Trăsăturile lui erau mai rafinate și, spre deosebire de fratele său, avea o față de băiat drăguț și se uita înapoi la ea cu ochi întunecați, spre deosebire de ochii albaștri ai fratelui său, iar Gwen a detectat ceva întuneric în ei. Se întrebă de ce el, singurul dintre toți ceilalți, nu și-a bărbierit capul și și-a făcut o notă mentală pe care să o întrebe mai târziu.

Lângă el, agățată de el posesiv și aruncându-se în spate la Gwendolyn, stătea o femeie de vârsta lui, cu păr și ochi lungi și negri, pe care Gwen a luat-o, din verigheta ei, ca soție.

Ludvig dădu din cap spre ea cu respect.

„Regina mea", a spus el, cu vocea puternică și respectuoasă.

Celălalt, Mardig, nu dădu deloc din cap.

„Tu nu ești regina mea", a spus Mardig, „deci nu mă voi adresa ție așa. Dar bine ai venit, străine."

„Mardig!” a strigat Regina Crestei la el, cu fața întunecată. Se întoarse spre Gwen, roșind, scuzându-se. — Iartă-mă, doamnă, spuse ea. „Se pare că nu toți băieții mei au crescut așa cum ar trebui.”

Gwen se întrebă ce se întâmplă, dar s-a gândit că ar fi mai bine să stea departe de asta.

— Nu-ți face griji, regina mea, spuse ea. „Sunt confortabil să mi se adreseze oricum dorește oricine de aici.”

Tensiunea s-a risipit și, totuși, în interior, Gwen a notat mental să aibă grijă de Mardig. Nu-i plăcea ceea ce simțea.

Regele și-a dres glasul.

„Așezat pe partea cealaltă a mea aici, o vei găsi pe fiica mea cea mare, Ruth. Este o războinică la fel de bună ca oricare dintre ceilalți. Nu vă lăsați păcăliți de sexul sau de aspectul ei.”

Gwen se uită în sus și văzu o fată de poate optsprezece, înaltă, cu umerii largi, privind înapoi la ea cu putere în ochi, ochi de războinic, o privire pe care o putea recunoaște oriunde. Gwen a fost surprinsă să vadă că și ea purta un cap ras și purta armură ușoară de zale. Deși era foarte drăguță, trăsăturile ei erau oarecum masculine și, dacă nu i s-ar fi spus lui Gwen că este fată, poate că nu ar fi ghicit.

— Încântat să te cunosc, regina mea, spuse ea, cu vocea ei profundă, încrezătoare și puternică, vocea unui războinic.

Gwen a simțit sinceritatea din ea, un spirit de războinic, și i-a plăcut instantaneu.

„Onoarea este a mea”, a răspuns Gwen impresionată.

„Lângă ea”, a continuat regele, „fiica mea cea mică, Jasmine. Nu lăsa vârsta ei să te păcălească; ea este mai înțeleaptă decât noi toți. Bursa ei îl depășește chiar și pe bursierul meu șef, atât de mult încât în acest an, doar al zecelea ei, a fost numită savantul oficial al Regelui.”

Gwendolyn s-a uitat la fată surprinsă și a văzut o tânără frumoasă, cu ochi verzi în formă de migdale și păr blond căpșuni, care se uita la ea, cu ochii strălucind de inteligență. Gwen simțea că era ceva special la ea.

„Regina mea”, a spus ea, cu un zâmbet ușor în ochi, „istoria reginelor MacGil este una interesantă. Mi-ar plăcea să vi-l împărtășesc cândva.”

Gwen dădu din cap și nu se putea abține să nu zâmbească; fata vorbea de parcă ar fi fost la fel de bătrână ca Aberthol.

„Aș fi încântată”, a răspuns Gwendolyn. Îl văzu pe Aberthol stăpânindu-se lângă ea și se amuza că se simțea gelos.

„Și lângă ea”, a concluzionat Regele, „îl vei găsi pe fiul meu cel mic, Kaden, care se apropie de al paisprezecelea ani, o vârstă foarte specială pentru viitorii războinici din regatul nostru. El se va angaja în căutarea lui războinic în curând și va intra în bărbăție.”

— Voi călca pe urmele fratelui meu, îi spuse el înapoi, mândru, lui Gwen. Avea încă un păr plin, maroniu, și a făcut-o pe Gwen să se întrebe dacă băieții de aici și-au bărbierit capul când au devenit bărbați.

Gwen a zâmbit, auzind curajul și determinarea din vocea lui.

„Sunt sigură că o vei face, tânără războinică”, a răspuns ea.

„Aceia sunt copiii mei...” începu regele, dar regina lui i-a tăiat, punându-și o mână pe încheietura mâinii.

„Avem și alți copii”, a spus ea, în mod misterios. „Deși nu pot să ni se alăture în seara asta.”

Gwen, confuză, era intrigata să afle mai multe, dar doar dădu din cap cu curtență, nevrând să stea.

Regele se uită în jos pentru scurt timp, iar Gwen văzu dezamăgirea de pe chipul lui. A făcut-o să se întrebe despre acești alți copii și despre ce ar fi putut face pentru a-și dezamăgi atât de mult tatăl.

„Este o mare onoare să vă cunosc pe toți”, a răspuns Gwen. „Îți mulțumim că ne-ai primit la masa familiei tale.”

„La urma urmei suntem o singură linie de sânge”, a spus Regina, „și vrem să vă simțiți ca acasă aici.”

Însoțitorii au sosit purtând saci de vin, umplând pahare de aur și, în timp ce Gwen a băut, i-a ajuns direct la cap. Au adus apoi tăvi peste tăvi pline cu dulciuri, ciocolată și delicatese de tot felul și, pe măsură ce Gwen le-a mâncat, fără să reziste, au fost cele mai delicioase deserturi pe care le-a mâncat vreodată.

„Așadar, spune-ne, regina mea”, a bubuit Regele, când masa se așeză și începu să se liniștească, „cum s-a ajuns să ajungă aici un anturaj regal din jumătatea lumii? De ce ți-ai părăsit casa?”

Gwendolyn a simțit că toate privirile se întorc spre ea în timp ce masa lor – și mesele vecine – se linișteau.

„Nu am plecat, regele meu”, a spus ea. „Am fost forțați să exilăm de către Imperiu. Au distrus tot ce am cunoscut și iubit vreodată.”

Gwen putea să vadă surpriza de pe fețele lor și să simtă că camera devenise liniștită.

Regele privi înapoi, nedumerit

„Cărțile noastre antice spun despre inelul tău protejat de un canion”, a spus regele, „și peste acel canion, un scut magic. Se zvonește că acest scut menține Inelul inexpugnabil la orice atac.”

Gwen dădu din cap.

„Acel scut a existat odată”, a răspuns ea. "Dar nu mai. A fost distrus. Printr-o magie și mai puternică. A fost punctul culminant al unei serii de evenimente puse în mișcare de asasinarea tatălui meu, regele MacGil.”

Camera icni.

„Regele tău, asasinat?” întrebă regele, mortificat.

Gwen dădu din cap.

"De cine?"

Gwen s-a pregătit în timp ce a răspuns, jenată să spună:

— Fratele meu, spuse ea categoric.

Camera gâfâi mai tare, când Regele și familia lui o priveau îngroziți.

„A plătit pentru crimele sale”, a răspuns Gwen. „A fost executat. Dar asta nu ne ajută acum.”

Regele, cu sprâncenele încruntate, păru să se gândească la asta în timp ce a urmat o lungă tăcere.

— Și oamenii tăi? a întrebat el în cele din urmă. „Ce s-a întâmplat cu ei?”

Gwen și-a simțit ochii plini de lacrimi și a privit în jos și a clătinat din cap cu tristețe.

„Toți morți, domnul meu”, a răspuns ea în cele din urmă, „toți, cu excepția celor pe care îi vedeți înaintea dumneavoastră acum. Și încă câțiva”, a adăugat ea, gândindu-se la Thorgrin, Reece și Erec.

„Dar cum au putut ei să distrugă un pământ atât de mare”, a întrebat Regina, „și toți oamenii săi cu el?”

„Au venit cu dragoni, conduși mai întâi de Andronic, apoi de Romulus. Au transformat tot ce au văzut în moloz și ruină.”

Gwen respiră adânc.

„Soțul meu”, a adăugat ea, apoi s-a corectat, „viitorul meu soț, ne-a apărat. Romulusdragonii lui au fost uciși în acest proces și niciun dragon nu a supraviețuit.”

„Și unde este viitorul tău soț acum?” întrebă Regina, cu vocea plină de compasiune.

Gwendolyn a privit în jos și a clătinat cu tristețe din cap. A vrut să răspundă, dar s-a înecat de lacrimi.

„Undeva în marea liberă”, a răspuns ea, „căutând copilul nostru”.

Regina icni, iar Gwen nu se mai putea abține; a izbucnit în plâns, apoi și-a șters repede lacrimile de pe dosul mâinii.

— Îmi pare rău, regele meu, spuse ea. „Nu voi fi niciodată liniștit până când nu știu că Thorgrin și Guwayne sunt în siguranță.”

„Există modalități de a le găsi”, a răspuns Regele.

Gwen ridică privirea spre el cu speranță.

"Cum?" întrebă ea, disperată.

„Am un văzător”, a răspuns el. — Poate că îți poate găsi Thorgrin.

Inima lui Gwen tresări de bucurie, dar îi era frică să se simtă optimistă.

„Aș da orice, domnule meu”, a răspuns ea.

El a dat din cap.

„Consideră că s-a făcut”, a răspuns el. „La răsăritul zilei, îl voi instrui.”

„Sunteți cu toții bineveniți să locuiți cu noi cât timp doriți”, a spus Regina. „Fie că este o zi sau o viață întreagă. Vă așteptăm să vă alăturați oamenilor noștri. Pot exista multe roluri grozave pentru tine și oamenii tăi aici. Ai nevoie de noi, iar noi avem nevoie de tine.”

Gwendolyn dădu înapoi, atât de recunoscătoare.

„Este o ofertă foarte bună și generoasă, doamnă”, a răspuns ea. „Aș vrea să mă întorc în Inel, să-l construiesc, să-mi văd din nou patria și să o reconstruiesc din cenușă. Noi toți am face-o. Dar acesta este doar un vis acum.”

„Imperiile au fost construite pe vise mai mici decât acelea”, a răspuns Regele.

„Dacă vrea să plece, las-o să plece”, se auzi o voce întunecată.

Gwendolyn se întoarse să vadă pe unul dintre fiii gemeni ai Regelui, Mardig, privind înapoi la ea cu o intensitate pe care nu-i plăcea. Soția lui îi aruncă și ea o privire întunecată.

„De fapt, cred că toți ar trebui să plece”, a adăugat Mardig. „Toți au lăsat o urmă foarte vizibilă în deșert, care va conduce Imperiul chiar la noi. Ei vor fi sursa căderii noastre.”

„Ai grijă la limba ta!” spuse Regina. „Sunt o familie.”

„Nu sunt o familie pentru noi!” a contracara Mardig. „Poate că împărtășim strămoși. Asta a fost cu secole în urmă.”

— Vei vorbi cu respect în prezența mea, băiete, spuse Regele. „Acțiunile tale se reflectă asupra mea – și nu așa îi tratăm pe străini.”

Mardig s-a înroșit și a tăcut.

Regele se întoarse către Gwendolyn.

„Iartă-mă”, a spus el. „Băiatul meu poate fi erupție. El vorbește când ar trebui să asculte.”

Regele oftă, deoarece Gwen simțea că camera se uita la el.

— Și totuși el spune ceva adevăr, domnule meu, strigă o voce.

Gwen se întoarse să-l vadă pe unul dintre războinicii regelui, la o masă plină de războinici, stând în cealaltă parte a camerei.

„Imperiul ar putea urma.”

„Aruncarea lor înapoi în deșert nu va împiedica asta”, a strigat un alt soldat, din cealaltă parte a încăperii.

— S-ar putea, spuse Mardig.

Regele stătea încet, stăpânind autoritatea și toate privirile s-au întors spre el.

„Este adevărat că urma ne poate pune în pericol”, a spus el încet, cu o finalitate în voce, ca pentru a pune capăt situației, „și totuși, nu punem în pericol străinii. Vreodată."

Acest ultim cuvânt îl rosti cu fermitate, cu porunca unui rege, iar Gwen îi putea vedea pe disidenți smeriți. Se simțea mai recunoscătoare față de el decât putea spune.

„Traseul va fi tratat. La răsăritul zilei, voi trimite o expediție care să se aventureze dincolo de Ridge, dincolo de zidul de nisip și să șterg acea potecă.

O gâfâitură s-a răspândit în încăpere, iar Gwen și-a dat seama că era clar că era o propunere periculoasă; se simțea îngrozitor că prezența ei aici provocase discordie.

„Aș vrea să mă ofer voluntar să plec, tată”, a spus Ludvig, geamănul cel mai mare al Regelui.

„Și mă voi oferi voluntar să-l conduc”, a spus Koldo, cel mai mare.

„Și eu, tată, vreau să merg”, a spus Kaden, fiul său adolescent.

„Și eu”, a adăugat fiica lui cea mare, Ruth.

Singurul, observă Gwen, care nu s-a oferit voluntar a fost Mardig, care stătea acolo tăcut, roșind.

Regele dădu din cap.

„Sunt binecuvântat să am fii și fiice curajoși”, a bubuit el. „Da, puteți pleca cu toții. Și toți vă asigurați că vă întoarceți la mine.”

— Și eu aș dori să mă ofer voluntar, spuse Kendrick, stând lângă Gwendolyn.

Camera se uită la el, tăcută, clar luată cu nerăbdare că li se va alătura un străin.

— Și eu, spuse Brandt.

„Și eu”, a spus Atme.

Tot argintul care mai rămăsese rămăsese și el în picioare, iar Gwen simți un val de mândrie – amestecat cu îngrijorare pentru ei.

Regele se gândi la asta, apoi în cele din urmă dădu înapoi grav din cap.

„Deși sunteți străini aici”, a spus el, „nu vă voi refuza tuturor șansa de vitejie și onoare. Inimile voastre sunt inimi de războinici și inimile voastre au vorbit pentru voi. Să știi că va fi o misiune periculoasă. Nu ne-am aventurat niciodată dincolo de zidul de nisip. Și unii dintre voi s-ar putea să nu se întoarcă niciodată.”

„Mi-aș da viața pentru această misiune”, a spus Kendrick mândru. „La urma urmei, dacă regatul tău este pus în pericol, este pus în pericol de dragul nostru.”

Regele i-a privit ochii, apoi a dat din cap în semn de aprobare.

„Domnul meu”, a adăugat Gwendolyn, „în țara noastră, Kendrick era liderul Silver, cei mai de elită cavaleri ai noștri. Nu există un om mai bun în luptă și nici un comandant de oameni mai bun. Este cunoscut în toată lumea ca un mare lider și spun asta nu numai pentru că este fratele meu.”

Regele îl examină pe Kendrick, lung și greu, apoi în cele din urmă dădu din cap.

— Atunci tu, Kendrick, mâine vei conduce jumătate din oamenii mei. Pregatiti-va!" strigă regele. „Mâine, călărim!”

„LA INEL!” a bubuit Regele, ridicând paharul.

„LA INEL!” au răsunat sutele de războinici din cameră.

Gwen putea simți dragostea, aprobarea și acceptarea în jurul ei și, pentru prima dată după mult timp, aici, în compania tuturor acestor cavaleri minunați, se simțea de parcă era acasă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Godfrey, alături de Akorth, Fulton, Merek și Ario, a pășit prin sala mare a unui palat de marmură și aur, pașii lor răsunând în timp ce o urmăreau pe misterioasa femeie finiană, care se prezentase ca Silis, și anturajul ei. După ce i-a escortat în acest loc măreț de cealaltă parte a Volusiei, Silis îi condusese să-i aducă înăuntru și îi conduse prin cameră după cameră. Godfrey încă habar nu avea cine era ea, ce dorea sau de ce hotărâse să-i țină în viață – dar nu era cu adevărat în măsură să pună întrebări. Oamenii ei îi escortaseră, dar Godfrey avea sentimentul că, dacă se opuneau, vor plăti prețul. Era norocos, știa el, să fie în viață – mai ales după ce i-a ucis rudele și le-a luat bijuteriile.

Au fost conduși pe o scară mare, răsucitoare de marmură, apoi pe o terasă superioară lungă, compusă dintr-o serie de arcade de marmură și balustre ornamentate, înfășurate în jurul palatului. Avea vedere la oraș și, în timp ce mergeau, Godfrey a admirat priveliștea uluitoare. Era un oraș frumos, cu străzile sale imaculate, canalele care le intersectau și oceanul la picioarele lui. Totul strălucea și curgea bogăție, iar Godfrey a reflectat că, dacă acest loc nu ar fi condus de asemenea monștri, dacă străzile lui nu ar fi pătate de sângele nevinovaților, ar putea fi de fapt un loc uimitor de trăit. Acesta a fost paradoxul acestei culturi construite pe sclavie.

În timp ce mergeau, Godfrey se întrebă unde erau conduși, se întrebă dacă ar putea avea încredere în această femeie. Încă o dată, în mod ciudat, s-a trezit în situația de a trebui să aibă încredere într-un finian. De data aceasta, însă, s-a simțit diferit. Era ceva la ea care părea autentic, părea atât de diferit de toți ceilalți – la urma urmei, ar fi putut să-l ucidă cu ușurință acolo. Din anumite motive pe care nu l-a înțeles, Silis îl dorea în viață.

S-au oprit în fața unei terase uluitoare, făcută din aur masiv și poziționată chiar sub valurile care se prăbușesc oceanului. În fața lor erau întinse locuri luxoase, iar Godfrey și ceilalți au fost îndrumați să stea.

Godfrey și ceilalți s-au scufundat în pernele de catifea roșie, fără să fi fost niciodată mai comozi și, în timp ce făcea el, au sosit servitorii, întinzând un platou de argint plin cu delicatese. Godfrey ridică unul și îl

examină cu atenție, în timp ce Silis stătea în fața lui și îl examina cu un zâmbet.

— Nu-ți face griji, spuse Silis. „Dacă te-aș fi vrut mort, există modalități mult mai interesante de a face asta.”

Godfrey, realizând că avea dreptate, a mâncat delicatesa și a fost copleșit de cât de delicioasă era. Era dulce și moale și avea gust de ciocolată, dar mai ușor. Dându-și seama cât de foame îi era, a mâncat mai multe; lângă el, Akorth și Fulton și-au umplut gura și și-au umplut brațele cu ei. Merek și Ario, totuși, precauți până la sfârșit, nu s-au împărtășit, ci au stat acolo fără umor, de pază.

Silis a preluat totul, părând amuzat.

„De ce nu ne-ai ucis atunci?” întrebă Merek.

Ea se uită la el zâmbind.

„Cu siguranță nu pentru că te plac”, a răspuns ea. „Sau pentru că îmi pasă de tine sau de oamenii tăi.”

Silis se lăsă pe spate și oftă, în timp ce un servitor îi dădea un pahar cu vin.

„Este pentru că momentul tău este perfect”, a continuat ea. „Și tu te potrivești cu agenda mea. Îi disprețuiesc pe verii mei Finian, din partea îndepărtată a orașului, al căror palat l-ați vizitat. Ei au fost întotdeauna agenții de putere ai acestui oraș și nu le place să împartă. Mi-ai făcut o mare favoare ucidendu-i – nici măcar nu-ți dai seama cât de grozav. De fapt, l-am planificat și eu, dar nu am găsit niciodată oportunitatea perfectă.”

Godfrey se uită în urmă, surprins, toate acestea începând să aibă mai mult sens.

„Nu am făcut-o pentru că suntem ucigași”, a spus Godfrey. „Am făcut-o pentru răzbunare, pentru ceea ce au făcut poporului nostru.”

Silis oftă.

„Da, știu totul despre asta. Este destul de rușine. Îi disprețuiesc pe cei care se întorc pe cuvânt, iar verii mei erau foarte experți în asta. Ceea ce au făcut a fost dezonorant, iar dezonoarea rănește numele Finian. Nu putem avea asta. Nu deloc."

Silis făcu o pauză, examinându-i pe toți, de parcă ar fi dezbătut. Ea i-a privit îndelung, întinsă pe scaun, iar Godfrey și-a văzut mintea lucrând. În cele din urmă, ea se aplecă înainte.

„Finienii sunt o cursă grozavă; am supraviețuit aici, în Imperiu, timp de mii de ani, singura rasă non-Imperială care a făcut acest lucru. Am

supraviețuit da, uneori prin viclenie; dar mai ales prin onoare.”

Godfrey a rezumat-o și a putut vedea autenticitatea din ochii ei.

— Te cred, spuse el. „În ciuda verilor tăi. Cu siguranță le răscumpărați. Ceea ce nu înțeleg este ce vrei tu de la noi, în afară de a ne felicita că îți faci treaba murdară.”

„Dacă vrei cu adevărat să ne mulțumești, atunci ne-ai lăsa să plecăm”, a spus Merek.

Silis a zâmbit și a făcut semn către oamenii ei: ei s-au îndepărtat de pozițiile lor care păzeau ușa.

— Atunci du-te, spuse ea calmă. "Esti liber."

Godfrey și ceilalți se uitară înapoi la ea cu scepticism.

"Pur si simplu?" întrebă Ario.

Ea a dat din cap.

„Chiar în spatele palatului nostru se află porțile orașului”, a spus ea. „Mergeți prin ei: promit, nu vă voi opri.”

„Am mai auzit asta”, a spus Merek. „Nu ne vei opri, dar ne vei pune un cuțit în spate când suntem la jumătatea drumului.”

Ea a râs.

„Uită-te în jurul tău”, a spus ea. „Ești înconjurat de două duzini de oameni cu pumnale și săbii. Tu, pe de altă parte, ești neînarmat – și, îndrăznesc să spun, adăugă ea, uitându-se la Akorth și Fulton, îndesându-și fețele cu amuzament, „aproape potrivite pentru luptă. De ce aș trece prin toată necazul de a aștepta dacă te-aș fi vrut mort? Este mult mai ușor să o faci aici.”

O tăcere grea plutea în aer și Godfrey, nesigur, se uită la ea, întrebându-se dacă spunea adevărul.

„Suntem cu adevărat liberi să plecăm?” el a intrebat.

Silis a zâmbit.

„Cât de liberă poate fi”, a spus ea.

Godfrey și ceilalți împărtășiră o privire nedumerită; a crezut-o. Și, în mod ciudat, libertatea lui îl făcea să nu știe ce să facă.

„Dacă vrei să treci prin acele porți”, a continuat ea, „fii oaspetele meu. Dar, așa că știi, nu există nicio casă caldă afară care te așteaptă. Deșertul este un pustiu. Oamenii tăi sunt morți. Nu ai niciun sat în care să te întorci. Du-te acolo și vei fi mort până la amiaza mare — sau vei fi prins de un sclav.”

Godfrey se uită la ea, mijind ochii.

„Atunci ce sugerezi?” el a intrebat.

Silis a zâmbit.

„Îți ofer un loc aici, cu mine, în castelul meu. Consideră asta mulțumirea mea.”

„Dar de ce ai face asta?” el a intrebat.

Ea a oftat.

„Pot avea încredere în voi toți”, a spus ea. „Nu în fiecare zi întâlnesc pe cineva pe care să pot. Tu nu ești Empire, nu ești Finian și avem un interes comun. Împreună, îi putem submina pe ceilalți Finiani și pot revendica domnia de drept a ramurii noastre a familiei. Și eu îmi doresc să fiu liber; Nu mai vreau să răspund verilor mei. Nici nu vreau să răspund Imperiului. Împărtășim un obiectiv comun: eliberarea Volusiei. Pentru a declanșa o revoluție. Pentru asta au murit oamenii tăi. Și sunt pregătit să duc mai departe cauza.”

Silis oftă, mărindu-le.

„Ai dat dovadă de o abilitate neobișnuită de a supraviețui”, a spus ea, „o viclenie și ingeniozitate care mă impresionează foarte mult. Nu arăți rolul, ceea ce este un atu și mai mare. Cred că te pot folosi pentru a avansa cauza.”

Godfrey se uită la ceilalți și îi văzu pe Merek și Ario dând din cap aprobator. S-a aplecat înainte.

„Ce ai vrea să facem?” el a intrebat.

Ea a zâmbit.

„Lista este destul de lungă”, a răspuns ea. „Este nevoie de multă muncă pentru a răsturna un oraș. Problema mai presantă, presupun, este aceea de a îndrepta nedreptatea care se face prietenilor tăi, supraviețuitorii sclavilor.”

Inima lui Godfrey s-a oprit.

„Supraviețuitori?” el a intrebat.

Silis se uită la el, nedumerit.

„Nu știai?” ea a intrebat. „Prietenul tău, liderul — Darius. El trăiește, împreună cu câțiva dintre oamenii săi. Deși mi-e teamă că nu va trăi mult timp. L-au condamnat la arenă, să lupte ca gladiator. Este o luptă pe care nimeni nu o poate câștiga. Dacă nu schimbăm rezultatul.”

Inima lui Godfrey s-a umplut de optimism; aici, în sfârșit, era o șansă de a îndrepta greșelile, de a compensa ceea ce îi făcuse lui Darius și celorlalți. S-a simțit brusc viu cu un sentiment reînnoit al scopului.

"Cum?" întrebă Godfrey.
Silis zâmbi larg.
„Există multe moduri, prietene”, a spus ea, „de a câștiga un război”.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Darius, cu capul în mâini, cu coatele în genunchi, stătea devastat în mica celulă de piatră a tarcului gladiatori. Nu se simțise niciodată atât de singur, atât de abătut. Acesta a fost cu siguranță, și-a dat seama, punctul de jos al vieții sale.

Îl durea fiecare mușchi al corpului, dar nu asta îl tulbura cel mai mult; a închis ochii și a clătinat din cap și a încercat să-și scuture din minte imaginile îngrozitoare ale bătăliei zilei. A văzut, din nou și din nou, Desmond și Luzi fiind uciși, ceilalți băieți murind, Raj fiind rănit. Nu putea vedea victoria, ci doar morțile, suferința. Doi dintre prietenii săi apropiați, băieți despre care era sigur că vor trăi pentru totdeauna, uciși într-o singură zi – și al treilea, rănit de moarte. Imaginile, atât de adânc înfipte în mintea lui, nu aveau să dispară.

Darius și-a ridicat privirea, cu ochii îngroziți, în țarcul mic și i-a văzut pe ceilalți doi băieți care au rămas aici cu el: Raj, întins pe o parte, alăptându-și rănile și, în mod ironic, Drok, băiatul care pur și simplu nu voia să moară. . Darius știa că, cumva, vor fi forțați să lupte din nou și știa că următoarea zi de luptă va fi cea mai rea dintre toate. Toți trei ar fi morți. Voia să se termine acum.

Dar Darius era atât de bătut, ca și ceilalți, încât abia avea puterea să se miște, cu atât mai puțin să lupte din nou. Și-a dat seama că Morg spusese adevărul în prima zi, când spusese că vor muri cu toții și să se pregătească. Dar cum ar putea cineva să se pregătească cu adevărat pentru moarte?

Darius se uită, epuizat, la zgomotul unei uși de fier care se deschidea, și îl văzu pe Morg pășind înăuntru, singur, de data aceasta fără a avea nevoie de niciun gardian. Știa că erau prea bătuți, prea răniți pentru a rezista.

Stătea acolo, uitându-se la ei, cu mâinile pe șolduri și cu un zâmbet mulțumit de sine.

— Nu poți câștiga, știi, spuse el, examinându-l pe Darius.

Darius și-a lăsat capul înapoi în mâini, încercând să alăpteze durerea, încercând să-l facă pe Morg și orice altceva să dispară.

„Ar fi trebuit să-mi acceptați oferta”, a adăugat el.

Darius, cu capul în jos, îl ignoră, prea obosit pentru a răspunde.

„Niciunul dintre gladiatorii mei nu a supraviețuit ultimei zile de meciuri. Nici un. Nu în toți anii în care am fost aici.”

În cele din urmă, Darius ridică privirea.

„Nu învin moartea”, a spus el, cu vocea rece și dură, uscată din cauza lipsei de apă. „Mi-e teamă doar de o viață dezonorantă.”

Morg, dându-și seama că era o săpătură la el, a zâmbit înapoi.

„Și totuși poți evita asta”, a răspuns el. „Tot ce trebuie să faci este să fii de acord. Acceptă să închei lupta în propria ta arenă, unde vei fi cruțat. Acceptați să-i lăsați pe ceilalți să moară. Drok, oricum urăști. Și uită-te la prietenul tău Raj: el moare în timp ce vorbim.”

Darius se strâmbă înapoi.

„Dar nu a murit încă”, a răspuns el. „Și cât trăiește el, voi rămâne lângă el.”

Morg se încruntă.

„Ești un prost”, a spus el. „Veți fi înghițit de viu de onoarea voastră și veți coborî cu ea în mormânt.”

Darius reuși să zâmbească înapoi.

„Nu vei înțelege niciodată”, a spus Darius. „Visul meu pe acest pământ nu este doar să trăiesc, ci să trăiesc și să lupt cu onoare, cu vitejie. Dacă aș fi nemuritor, n-aș avea nimic de pierdut și acele lucruri nu ar însemna nimic pentru mine. Visul meu este posibil tocmai pentru că sunt muritor. Am ceva de sacrificat, ceva de pierdut. Și asta îl face onorabil. Visul meu este un vis al muritorilor.”

Morg se strâmbă.

— Vei muri, spuse el.

„Numai lașii mor”, a răspuns Darius. „Cei viteji trăiesc în moarte.”

Morg, înfuriat, se uită la el cu privirea. Și nemaiavând nimic de spus, se întoarse și ieși năvalnic, trântind ușa de fier în urma lui, lăsându-l pe Darius mai singur decât fusese vreodată.

*

Darius stătea lângă Raj, în timp ce prietenul lui gemea toată noaptea, strângându-l de umăr. Darius nu avea nevoie să se uite la rana lui purulentă ca să știe că era într-o stare groaznică, să știe că nu putea trăi. Raj zăcea acolo, tresărind de agonie și, în timp ce mușteleie-au aterizat pe rană, nici măcar nu a avut puterea să le învingă.

Darius a putut vedea lumina stingând în ochii ultimului său prieten și a fost copleșit de durere. Iată-l pe Raj, cel mai încrezător dintre prietenii săi, cel mai îndrăzneț, cel despre care Darius fusese sigur că nu va muri niciodată – și, de asemenea, mergea pe calea de neoprit a morții.

— O să fii bine, spuse Darius, strângându-l de umăr după o criză urâtă de gemete.

Raj clătină din cap.

— Întotdeauna ai fost un mincinos rău, spuse el.

Darius se încruntă.

„Nu am cum să te las să mori."

Raj tresări.

„Nici tu, prietene, nu poți opri asta."

Darius a ridicat din umeri.

„Avem încă o bătălie de purtat. Ne vom lupta împreună. Și vom muri împreună."

„Nu pot lupta", a spus el. "Nu mai. Voi fi legat de tine ca o greutate moartă. Lasă-mă în urmă. Lasă-mă să mor. Cruță-te."

Darius clătină din cap.

„Niciun om lăsat în urmă", a spus el, insistent. "Nu acum. Niciodata."

Raj oftă, știind clar cât de încăpățânat era Darius.

"Uita-te la mine. Nici măcar nu pot să suport", a spus Raj.

Darius a zâmbit.

„Atunci voi îngenunche lângă tine și ne vom lupta împreună."

Raj întinse mâna și își strânse mâna.

— Tu ești fratele meu, Darius, spuse el. „Ați dovedit-o acum, mai mult ca niciodată. Dar nu muri pentru mine. Nu merita."

Darius îl privi ferm în ochi.

— Ai spus-o, spuse Darius. „ *Frate* . Întotdeauna mi-am dorit să am un frate și acesta este un cuvânt care are o mare semnificație pentru mine. Frații nu se abandonează unii pe alții; nu se lasa unul pe altul in urma. Asta înseamnă să fii frate. Frații sunt forjați pentru vremuri ca asta. Și nici măcar moartea nu le poate sta în cale."

Raj tăcu, respirând greu pentru o lungă perioadă de timp, icnind, apoi, în cele din urmă, strânse mâna lui Darius și dădu din cap.

— Foarte bine atunci, frate, spuse el. „Mâine, dacă voi trăi, vom ucide cât mai mulți putem. Și vom coborî luptând împreună."

CAPITOLUL TREIZECE

Volusia stătea în fața imenselor uși de aur arcuite către capitală, înălțând o sută de metri înălțime, singurul lucru care se afla între capitală și hoardele de soldați ai Imperiului care așteptau să o distrugă. Întinse mâna și își trecu ușor degetele pe sculpturile complicate, admirând lucrarea manuală pe care trebuie să-l fi luat. Își amintea că a citit că a durat o sută de oameni o sută de ani pentru a sculpta aceste uși din aur solid – uși care nu fuseseră niciodată pătrunse.

„Nu-ți face griji, Zeiță”, a spus comandantul armatelor sale, Gibvin. „Aceste porți vor ține.”

S-a întors și s-a înfruntat cu anturajul ei de generali și consilieri și s-a mirat că ei habar nu aveau la ce se gândea ea. Ceea ce nu au putut să înțeleagă niciodată a fost că ea își văzuse destinul. Îi venise într-o viziune. Și ea era pregătită, orice ar fi, să o îndeplinească.

„Crezi că nu mă tem decât de un milion de bărbați?” răspunse ea zâmbind.

Se uită înapoi, nedumerit.

— Atunci de ce am venit aici, zeiță? a întrebat un alt consilier.

Și-a cercetat cu răceală oamenii, până când a fost gata să dea comanda.

„Deschide porțile”, a poruncit ea calm.

Consilierii ei se uitară înapoi la ea de parcă ar fi fost supărată.

„ *Deschide* -le!?” a întrebat comandantul ei.

Privirea ei de gheață a fost singurul ei răspuns și ei o cunoșteau suficient de bine, știind să nu întrebe de două ori.

Ea a privit cum panica se răspândește pe fețele lor.

„Dacă deschidem aceste porți”, a spus Gibvin, „armata va intra în grabă. Asta așteaptă. Orașul nostru va fi pierdut. Toate eforturile noastre vor fi pierdute.”

Ea clătină din cap.

„Nu mă întreba”, a răspuns ea. „Și nu vă temeți pentru voi înșivă. După ce voi trece prin ele, le vei închide în urma mea.”

— Să-i închizi în spatele tău? repetă el. „Asta te-ar lăsa acolo singur, înfruntând singur o armată. Va însemna moartea ta.”

Ea a zâmbit ușor înapoi.

— Încă nu vezi, spuse ea. „Sunt o zeiță, iar zeițele nu pot muri.”

Se întoarse către bărbații care se ocupau de porți, și-a ațintit privirea asupra lor, iar bărbatul ei, cu frica pe fețe, s-a repezit înainte și a început să rotească manivelele aurii. Un scârțâit a umplut aerul la fel de încet, ușile aurii au început să se deschidă, câte un picior.

Pe măsură ce s-au deschis, razele portocalii ale soarelui apus au izbucnit, luminând-o pe Volusia, făcând-o să arate și să se simtă ca o adevărată zeiță. Au fost deschise la doar doi picioare, suficient pentru ca ea să treacă prin ele.

Trecu încet prin ele, cu umerii trecând de marginea ușilor, și ieși din oraș, lăsându-l în urma ei, ieșind desculț pe nisipurile fierbinți ale deșertului deschis.

În spatele ei, simțea vântul ușilor închizându-se, iar o clipă mai târziu, auzi și simți în spatele ei o trântire hotărâtoare, zguduind pământul, ecoul metalului. Ea știa că acum nu mai era cale de întoarcere. Acum, ea era aici pentru totdeauna singură – și asta și-a dorit.

În timp ce Volusia făcea pas după altul, văzu în fața ei armata masivă a Imperiului, răspândită în toate legiunile sale, acoperind orizontul ca niște furnici, toate începând să se trezească la vederea ei, toți începând să-și bată drumul.

Au încărcat cu toată forța, un tunet mare răsărind, toți coborându-se spre ea. Li s-au alăturat multe legiuni noi, îmbrăcate în armura neagră a Imperiului, trimise clar de la Cavalerii celor Șapte, cu siguranță prima dintre întăririle care sosiseră pentru a doborî capitala.

Volusia zâmbi. Cavalerii celor Șapte nu s-au bucurat prea mult de darul ei.

Volusia privise în această dimineață cum se adunaseră toate armatele, când li se alăturaseră bărbații celor șapte. Văzuse toate echipamentele de asediu aduse de Cavalerii celor Șapte – catapultele, berbecii, întregul orizont plin de dispozitive de război menite să distrugă orașul – și Volusia știa că va fi doar o chestiune de timp până când au facut. Nu era pe cale să stea pe spate și să aștepte. Nu, ea nu a fost niciodată una care să se apere. Ea a fost mereu una care ataca.

Ar fi atacat, chiar dacă ar fi trebuit să o facă singură.

Volusia a mers fără teamă, o femeie – o zeiță – împotriva unei armate. Cu fiecare pas pe care îl făcea, știa că merge în destinul ei. Se simțea invincibilă. Ea s-a simțit cu adevărat a fi o zeiță. Nimeni în lume nu reușise să o oprească, așa cum știa ea din ziua în care s-a născut. Nici măcar propria ei mamă. Mărșăluise până la capitala Imperiului și nu avea de gând să se oprească acum. Ea știa că, pentru a avea putere, trebuie să o apuci și, mai important, trebuie să o păstrezi. Nu avea nevoie de alți bărbați pentru a-și lupta războaiele. Ea știa că avea toată puterea de care avea nevoie, singură.

Volusia a auzit tunetul uriaș, a simțit că praful ajungea deja la ea, în timp ce armata se îndrepta asupra ei, acum doar la câteva sute de metri distanță. Au încărcat, orizontul plin de oameni pe cai masivi, Razifi, zerta, elefanți, purtând tot felul de arme imaginabile, scoțând strigăte de luptă înverșunate în timp ce alergau pentru premiul lor. Ea le putea vedea deja fețele, îi vedea salivând la vedere, când aveau șansa de a-l ucide pe lider în aer liber, singură. De parcă ar fi prea frumos să fie adevărat. Toți trebuie să fi, își imagina ea, presupuse că renunțase, că ajunseseră să discute sau că se sinucidese.

Dar Volusia avea alte planuri. Planuri mai bune.

Armata s-a aruncat asupra ei, din ce în ce mai aproape, acum la o sută de metri distanță, și câștigând viteză. A auzit zgomotul grozav al armurii, a mirosit transpirația și a văzut pofta de sânge pe fețele oamenilor. Unele fețe arătau frică, deși au mărșăluit, o întreagă armată, împotriva unei femei singure. Ei, cei înțelepți, trebuie să fi știut că ceva era diferit la ea, ceva de care trebuie să se teamă, dacă ar fi fost dispusă să înfrunte o armată singură.

Volusia era gata să le arate.

Ea a închis ochii și și-a ridicat brațele până la ceruri și, încet, le-a ridicat din ce în ce mai sus.

În timp ce făcea ea, s-a auzit un zgomot extraordinar, ca un milion de lăcuste care se ridică de pe pământ. Se făcea din ce în ce mai zgomotos și mai tare, iar în jurul Volusiei, podeaua deșertului a început să crape și să spargă. Mai întâi a apărut o gheară, trăgându-se în sus printr-o fisură din pământ. Apoi altul.

Apoi altul.

Mii de creaturi mici – garguile cu aripi negre încolțite în spatele lor – au început să se ridice de pe pământ. Aveau solzi slăbănoși din spate și

colți și aripi lungi și ascuțiți care bâzâiau într-un mod care ar provoca groază chiar și în inima celui mai curajos războinic. Clipeau, chemați din morți, cu ochii lor mari, portocalii strălucitori, ochii plini de dorință de sânge.

Volusia și-a ridicat mâinile mai sus, iar armata ei de creaturi strigoi a ieșit de pe pământ și s-a ridicat în cer, înnegrindu-l la căderea celui de-al doilea soare. Ea i-a îndrumat, iar ei s-au repezit înainte și au coborât, ca unul singur, pentru ca armata să o omoare.

Prima gargui a ajuns la primul soldat, deschizându-și fălcile, dezvăluindu-și colții ascuțiți ca brici și scufundându-i în gâtul bărbatului, ucigându-l pe loc. Primul strigăt de moarte a răsărit.

Apoi un altul a lovit.

Apoi altul.

Curând, cerul s-a umplut de țipetele unui milion de gargui negre, cu o nesfârșită poftă de sânge, amestecată cu strigătele oamenilor, căzând acolo unde stăteau. Volusia râse în timp ce privea. Acesta era destinul pe care îl văzuse ea însăși.

Cât de proști fuseseră să creadă că singuri o pot ucide. La urma urmei, ei erau doar o armată.

Și ea — era o zeiță.

CAPITOLUL TREIZECI UNUL

Kendrick stătea în vârful Ridge-ului alături de zeci de alți cavaleri, printre ei Brandt, Atme, jumătate de duzină de argint și două duzini de cavaleri de pe Ridge, cu toții uitându-se la peisajul deșert care se întindea în fața lor. Stăteau cu toții pe platformă și, în timp ce manivelele mari erau răsucite și frânghiile gemeau, toate erau coborâte încet, câte o crestătură, pe cealaltă parte, în jos, până la Marea Deșeuri.

Kendrick cu greu i-a venit să creadă că s-a întors aici, dar o zi mai târziu, acest loc care aproape îl omorise, acest loc din care abia scăpase cu viața. Cu greu îi venea să creadă că era din nou în armură, sub soarele deșertului, cu oamenii lui alături și alături de noi cavaleri, oameni ale căror chipuri și nume abia le recunoștea. Nu era încă pe deplin recuperat, știa, încă puțin slăbit de la încercarea lui; totuși se simțea obligat să meargă în această misiune pentru a-și acoperi urmele pentru siguranța Crestei. Onoarea lui l-a silit, iar când onoarea era în joc, nu a spus niciodată nu.

Kendrick studie peisajul sterp în timp ce erau coborât, soarele crescând deja în intensitate, văzu uriașul zid de nisip, învârtindu-se în depărtare și știa că, odată ce trec pe lângă el, vor fi îmbrățișați într-o lume ostilă a nimicului. Și-a strâns mai strâns noua sa sabie și a sperat că vor putea găsi o cale de întoarcere. Nu a așteptat cu nerăbdare o ședere prelungită în acest deșert din nou.

Kendrick s-a uitat la noua lui comandă, acești cavaleri din Ridge, o duzină dintre ei răspunzându-i acum, cu un ochi de războinic profesionist. Toți păreau a fi niște cavaleri buni, cu armura și armele lor strălucitoare și bine îngrijite, toți cu o privire împietrită pe care ajunsese să-l cunoască bine, privirea oamenilor care se temeau de puțin. Acești cavaleri, putea vedea, aveau o bătaie de cap unii cu alții, făcându-și deja prietenii de-a lungul vieții. Kendrick nu se putea abține să se simtă ca un străin, un sentiment amuzant pentru el, deoarece fusese întotdeauna în centrul unei frații de războinici pe care o cunoștea toată viața. Nu a ajutat că toți îi dădeau lui Kendrick umărul rece, abia recunoscându-l; în mod clar, le-a fost supărată faptul că unui din afara li s-a permis să se alăture grupului lor – cu atât mai puțin comandant numit peste ei. Toți stăteau unul lângă altul, cu mâinile pe

șolduri, privind spre deșert, cu spatele la el, ignorând pe Kendrick și oamenii lui.

Kendrick putea să înțeleagă – i-ar fi supărat un soldat străin care i-ar fi comandat și el și nu solicitase postul. Tot ce făcuse a fost să se ofere voluntar pentru a-l ajuta pe Rege să șteargă urma.

Pe măsură ce erau coborâți, din ce în ce mai mult, Kendrick își dădu seama că cel mai bine era să spargă gheața acum, să scoată orice durere în aer liber și să elibereze aerul înainte de a avea ocazia să se întărească.

Făcu un pas înainte și se adresa bărbaților.

— Înțeleg reticența ta de a avea un comandant străin peste tine, le spuse Kendrick oamenilor, cu spatele la el, iar ei s-au întors încet și s-au uitat în direcția lui. „Nu am venit aici să iau locul comandanților tăi. Eu vin doar să slujesc cu tine, să te ajut și să te ajut în misiunea ta.”

Unul dintre ei, un cavaler înalt, cu capul ras și o barbă lungă, împletită, se uită cu atenție la Kendrick.

„Am fost comandantul acestor oameni de când am putut să merg”, a spus el, cu vocea rece ca gheața. „Atunci apari tu și iei poziția mea. Nu am niciun respect pentru tine, nici unul dintre noi nu o are. Pentru a câștiga respect în Ridge, trebuie să-l câștigi. Toți am câștigat-o. Și până nu o faci, nu ești nimic pentru noi.”

Cavalerul se întoarse brusc cu spatele, iar platforma, tot coborâtă, atinse pământul, tremurând cu o bufnitură puternică. Porțile de lemn s-au deschis și, pe rând, bărbații s-au filtrat, urcând imediat pe caii care fuseseră coborâți și îi așteptau.

Kendrick, înțepat de schimb, s-a uitat la Brandt și la Atme, care s-au uitat înapoi la el cu același sentiment de teamă și amărăciune în timp ce cavalerii de pe Ridge urcau pe cai și au plecat, în deșert, lăsând un nor de praf. nici măcar nu-i așteaptă — nici măcar nu-i aștepta pe noul lor comandant.

Kendrick urcă pe cal, Brandt și Atme și ceilalți alături de el și se pregăti să-l urmeze. Ar fi o călătorie lungă, știa el, pentru a câștiga respectul acestor bărbați. Dar când și-a lovit calul cu piciorul și toți au decolat, în praf, lui Kendrick nu-i păsa. El nu era mânat de nevoia de respect sau aprobare a acestor oameni; a fost silit de onoare, de datoria sacră.

Și în timp ce se îndrepta spre deșert, cu zgomotul cailor umplându-i urechile, el a jurat că va îndeplini această datorie, indiferent dacă acești

oameni l-au vrut aici sau nu, indiferent de pericolele care se ascundeau pentru el dincolo de acel zid de praf.

*

Gwendolyn a mers alături de Regele MacGil în timp ce se plimbau pe vârful Crestei, doar ei doi, admirând priveliștile magnifice în timp ce Regele îi făcea turul. Fuseseră urmăriți de întregul său anturajul când traversaseră capitala, traversaseră lacul și luaseră platforma de aici, astfel încât să-i poată urmări pe Kendrick și pe ceilalți plecând în misiunea lor. Odată ce ajunseră în vârf, regele își lăsase oamenii în urmă și doar ei doi se plimbau acum, vântul suflând în părul lui Gwen.

În cele din urmă s-au oprit și au privit la orizont; Gwen a simțit o groapă în stomac la vederea Marii Deșeuri, în speranța că nu va mai pune ochii pe ea niciodată.

Stăteau acolo în tăcere, unul lângă altul, uitându-se îndelung, până când în cele din urmă regele vorbi.

„Am fost impresionat de cererea ta”, i-a spus Regele.

"Cererea mea?" întrebă Gwen.

El a dat din cap.

„Ți-am oferit să alegi să faci un turneu în orice parte a regatului meu – și singura ta cerere a fost să-l vezi pe fratele tău plecând. Ai fi putut cere să-mi vezi bijuteriile, comorile, bolțile, armele, sălile de bal, podgoriile, grădinile... În schimb, ceri să vii în acest loc pustiu, să ne tururim fortificațiile și să-ți scapi oamenii. Aceasta este cererea unui lider adevărat, a unui lider dezinteresat.”

Gwen a zâmbit înapoi.

„Bărbații mei sunt bijuteriile mele”, a spus ea. „Ei înseamnă pentru mine mai mult decât orice. Și când ei sunt în pericol, nu aș putea să fiu altundeva decât lângă ei.”

Regele dădu din cap.

„Tu și cu mine”, a spus el, „suntem la fel. Liderii nu dorm când oamenii lor sunt în pericol. Este blestemul – și binecuvântarea – responsabilității.”

Gwen dădu din cap, fericită că putea vorbi cu cineva care a înțeles. În anumite privințe, și-a dorit să nu fi fost niciodată regina; și totuși, în alte moduri, simțea că era destinul ei.

Gwen și-a pus mâinile pe balustrada de piatră și a privit la orizont, privindu-i pe Kendrick și pe ceilalți plecând, la sute de metri mai jos,

creând un nor de praf pe măsură ce mergeau. Au încărcat pentru orizont, pentru peretele de nisip și, în timp ce se uita drept în jos, i s-a simțit brusc greață și s-a tras înapoi.

„Picătura te prinde de fiecare dată”, a spus Regele zâmbind. „Vin aici sus de ani de zile, iar acum, ca bătrân, nu mai pot tolera așa cum făceam înainte.” Făcu cu ochiul. „Dar nu le spune subiectilor mei asta.”

Gwendolyn zâmbi.

— Nu ești un bătrân, spuse ea. „Ești mult mai tânăr decât era tatăl meu.”

Regele clătină din cap și își întoarse privirea cu tristețe.

Gwen îl privi pe Kendrick plecând, dispărând, iar inima o durea. Ea a închis ochii și s-a rugat ca el să-și îndeplinească căutarea și să se întoarcă în siguranță. Nu mai putea tolera nicio pierdere, nu după toate prin care trecuse. El era tot ce îi mai rămăsese din familie.

Gwen deschise ochii și privi afară, mai departe, spre orizont, și se gândi la Thorgrin, la Guwayne, acolo undeva, pe o mare vastă și singuratică. Tânjea ca ei să se întoarcă la ea, așa cum ar fi făcut-o pentru mâncare sau băutură. Singurătatea o durea atât de tare, încât o simțea fizic, ca o greutate pe piept. Era ca și cum o parte din ea era acolo, cu ei, pierdută undeva.

„Ți-e dor de fiul tău, nu-i așa?” a întrebat regele.

Gwendolyn s-a întors și a roșit văzându-l uitându-se la ea, citindu-i gândurile. Și-a dat seama că acest Rege era mult mai intuitiv decât bănuise ea.

Ochii i s-au făcut bine și a dat din cap.

„Am înțeles”, a răspuns el. "Mai mult decât știi. Și mie mi-e dor de al meu.”

Ea îl privi surprinsă.

"A ta?" ea a intrebat. „Fiul tău a plecat undeva?”

„Nu”, a spus Regele cu tristețe, clătinând din cap. "Mai rau. E chiar aici, în orașul meu. Dar el este pierdut pentru mine.”

Gwendolyn și-a încruntat sprânceana, nedumerită.

„Nu înțeleg”, a spus ea.

El a oftat.

„Doi dintre copiii mei”, a răspuns Regele, „sunt ținuți prizonieri conducătorului nostru religios și cultului său, care s-a răspândit prin orașul meu ca o viță de vie. Este o religie falsă, propovăduită de un profet

mincinos, și totuși toți se adună la el. Peste tot sunt învățăturile lui, atât de mult încât cu greu îmi pot controla propriul popor, iar doi dintre copiii mei s-au îndrăgostit de asta. Ei sunt la fel de pierduți pentru mine ca și fiul tău pentru tine. Doar că fiul tău s-ar putea întoarce – și copiii mei nu se vor întoarce niciodată."

Gwendolyn a văzut tristețea din ochii lui și a simțit pentru el. Erau atât de multe întrebări pe care voia să le pună, dar acum, știa ea, nu era momentul.

Regele și-a întins mâna și a atins balustrada de piatră, și-a trecut mâna de-a lungul ei, în timp ce își priveau oamenii pășind în deșert.

„Aceste pietre sunt străvechi", a spus el. „La fel de vechi ca peretele canionului tău. Le-ai observat forma?"

Gwen se uită în urmă, uluită.

„Inelul și creasta", a spus el. „Sunt două fețe ale aceleiași monede. Sunt o replică unul altuia, poartă dimensiunile exacte. Canionul tău, inelul tău, are exact același diametru cu Ridge-ul nostru, fiecare fiind în formă de cerc. Privește în jurul tău: Ridge-ul nostru este circular și s-ar potrivi perfect în Canionul tău."

Gwen s-a întors și s-a uitat și a fost uimit să vadă că avea dreptate: vastul Ridge se întindea într-un cerc, iar lățimea ei i se părea a fi aproximativ aceeași cu cea a Canionului. Ea se întrebă ce înseamnă toate acestea.

"Cum este posibil?" ea a intrebat.

„Sunt atât de multe pe care încă nu le știi", a spus el. „Atât de multe trebuie să-ți spun. Suntem două jumătăți ale aceluiași cerc, separate la naștere. Inelul și creasta: au nevoie de fiecare, au avut întotdeauna nevoie unul de celălalt, pentru a fi complet."

Se uită lung și atent la Gwendolyn.

„Credeți că v-am salvat viețile", a spus el, „dar ceea ce nu înțelegeți este că există un motiv pentru care ați venit aici. Ai nevoie de noi, da, dar și noi avem nevoie de tine."

Gwen era perplexă.

„Nu ai ajuns aici întâmplător", a adăugat el. „Ai sosit prin destin. Întreaga ta călătorie – exilul tău, traversarea mării, traversarea deșeurilor – totul a fost menit pentru asta."

Gwen se uită înapoi mirată, încercând să proceseze totul, fără să înțeleagă încă întinderea.

"Dar de ce?" ea a intrebat.

Regele a privit în altă parte, tăcut mult timp.

În cele din urmă, el a spus: „Pot să am încredere în tine că păstrezi un secret?”

Inima lui Gwen bătea cu putere când se întreba ce ar putea spune în continuare. Ea a dat din cap.

„Vreau să vă spun ceva ce nimeni altcineva nu știe”, a spus el. „Nici măcar familia mea. Nici măcar propria mea soție.”

Gwen își simțea inima bătând ca cea de acolo în timp ce aștepta, simțind că orice ar fi, va fi important.

„Creasta este pe moarte.”

Gwen gâfâi.

"Ce vrei să spui?" ea a intrebat.

„Tot ce vezi aici, toată generozitatea, frumusețea ei, totul va fi în curând mort.”

"Dar cum?" ea a intrebat.

„Lacul nostru este sursa noastră de viață”, a spus el. „Și se usucă. A fost, încet, de ani de zile. Destul de curând, tot ce veți vedea aici va fi un deșert sterp, înghițit de Marea Deșeuri, de sori, la fel ca tot ceea ce ne înconjoară. Ragon a prevăzut totul și de aceea a plecat.”

„Ragon?” ea a intrebat.

El dădu înapoi solemn din cap.

„Fratele lui Argon. Vrăjitorul nostru. A locuit aici de secole. Și apoi, a fost exilat. Asta e istoria oficială, oricum. Dar ceea ce nimeni nu știe este că nu a fost niciodată exilat. A plecat singur.”

Gwen se simțea din ce în ce mai confuză. Ea nu s-a gândit niciodată că Argon are un frate sau că el era vrăjitorul de pe Ridge. Se întrebă dintr-o dată dacă ar putea-o ajuta cumva să-l găsească pe Thorgrin.

"Dar de ce?" ea a intrebat. „De ce ar pleca? Unde a plecat?"

„A plecat pentru că a văzut ce urmează. Și știa că trebuie să plece înainte să fie prea târziu.”

Gwen era încă nedumerită.

„Încă nu înțeleg.”

— Avem nevoie de tine, Gwendolyn, spuse el. „ *Am* nevoie de tine.”

Întinse mâna și îi strânse de umerii și se uită înapoi la ea cu atâta intensitate încât o sperie. Ea a vrut deodată să fie oriunde, în afară de aici; ea nu voia să audă ce avea de spus în continuare.

— The Ridge este pe moarte, Gwendolyn – și eu sunt, de asemenea.

În timp ce se uită înapoi la el, văzu deodată ceea ce o deranjase, în fundul minții, în tot acest timp: privirea firavă din ochii lui, paloarea pielii lui. Simțea că ceea ce spunea el era adevărat. Era pe moarte. Totul aici, în acest loc frumos, era pe cale să se schimbe.

Și dintr-o dată și-a dat seama, din acea privire din ochiul lui, aceeași privire pe care i-o dăduse tatăl ei înainte de moartea sa, că și-ar dori ca ea să fie următoarea regină.

CAPITOLUL TREIZEI DOI

Darius miji ochii în lumină când ieșea din tunelul lung de piatră și intră în vuietul arenei. Mulțimea, mai plină ca niciodată, toți aici pentru marea finală, a călcat și a aplaudat, sunetul asurzitor. Darius nu a putut nici măcar să-și audă propriile cătușe zdrăngănind în timp ce i-au săpat în gleznele însângerate și învinețite, Drok pe o parte și pe cealaltă Raj, șchiopătând greu, Darius ținându-l sus.

S-au mișcat încet, cât de repede putea Raj, până au ajuns în centrul arenei, Darius tot timpul stând de pază pentru ca Drok să-l sară din spate. Dar Drok, dintr-un motiv oarecare, își aștepta timpul – probabil, ghici Darius, să-l atace la un moment mai oportun. Sau poate să așteptăm să înveți mai întâi regulile acestui meci final.

Darius stătea acolo, așteptând, cu inima bătând cu putere de adrenalină în timp ce scruta mulțimea străină, dar de data aceasta mai mult resemnat decât nervos. Știa că moartea urma să vină pentru el și nu se mai teme de ea – atâta timp cât a murit onorabil.

A sunat un claxon și mulțimea a aplaudat brusc când o poartă de fier a fost deschisă în capătul îndepărtat al arenei. Ieșind din ea, ieși Morg, ridicând brațele larg, slujind mulțimii, scoțându-și pălăria cu o plecăciune, făcându-și cu mâna și întorcându-se în fiecare direcție până când s-au liniștit încet. Darius știa că Morg era suficient de megaloman încât să creadă că toți acești oameni îl aplaudau.

„Concetățeni ai Imperiului!” Morg bubui. „Vă prezint astăzi a treia și ultima bătălie a gladiatorilor!”

Mulțimea strigă, călcându-și picioarele, zguduind locul, iar Morg a așteptat mult până când în cele din urmă s-au liniștit din nou.

„Astăzi”, a bubuit el, „rămân trei gladiatori. În această zi, vor muri de moartea unui gladiator!”

Mulțimea a aplaudat.

„Niciun gladiator nu a supraviețuit vreodată acestui meci final”, a continuat Morg, „dar dacă unul dintre ei ar trebui, atunci învingătorul va câștiga dreptul de a lupta în cea mai mare arenă dintre toate: Arena Capitalei.”

Mulțimea a aplaudat, iar Morg s-a întors, i-a rânjit crunt lui Darius, apoi s-a întors cu spatele și a ieșit cu pași afară din stadion, celula trântindu-se în spatele lui. Au sunat o serie de trâmbițe. Spectatorii au răcnit, iar Darius s-a întrebat ce vor arunca în el de data aceasta.

Darius simți o smucitură de gleznă și se uită în sus și îl văzu pe Drok încruntat la el.

— Să nu crezi că vei supraviețui asta, mârâi Drok. „Dacă orice iese prin acele porți nu te ucide, o voi face."

Darius se săturase de băiatul ăsta, iar el și-a smucit piciorul, rupând lanțurile, împingându-l înapoi în cealaltă direcție.

„S-ar putea să nu supraviețuiesc", a spus Darius, „dar dacă cobor, vei veni cu mine".

Drok se încruntă și începu să meargă amenințător spre el; Darius, fără teamă, a mers înainte să-l întâmpine – când a simțit o strângere de cealaltă gleznă și l-a văzut pe Raj, îngenuncheat pe pământ și clătinând din cap.

— Nu, spuse Raj. „Asta vrea el. Păstrează-ți energia."

S-a auzit un alt cor de cornuri și Darius s-a întors și a văzut șase uși de celule deschise și șase soldați ai Imperiului, uriași, îmbrăcați în armură neagră și plăcuțe, călare pe cai negri și mânuind halebarde lungi, venind în fugă spre ei, spre bucuria mulțimii.

Darius s-a pregătit și și-a dat seama că nu era chiar atât de rău pe cât ar putea fi; la urma urmei, nu existau fiare sau arme exotice, nici alte trucuri ale Imperiului, așa cum se așteptase el. Desigur, ei încă se confruntau cu bărbați călare, încă depășiți numeric cu doi la unu – și cu Raj rănit, mai degrabă trei la unu – și cu Drok în spate, asta a înrăutățit șansele. Darius s-a întrebat dacă Drok s-ar lupta sau doar ar folosi ocazia pentru a-l ucide. Lui Drok îi păsa măcar să trăiască?

"Stai aproape de mine!" i-a strigat Darius lui Raj. „Stai jos și ridică-ți scutul!"

Darius strânse și desprinse mânerul sabiei pe care i-o dăduseră, abia suficient de ascuțit pentru a întâlni oameni în luptă și, cu siguranță, suficient de ascuțit pentru a rupe aceste cătușe care îl legau de ceilalți. S-a auzit un sunet familiar al cailor care zboară când primul dintre soldați a ajuns la el, iar Darius s-a repezit să-l întâmpine.

Darius își ridică scutul și halebarda soldatului îl întâmpină cu un zgomot mare, armamentul superioară, mărimea superioară a soldatului și

impulsul său de la călărețul îl legăna pe Darius, trimițându-l să se poticnească înapoi. Se simțea ca o explozie; urechile îi sunau și simți vibrațiile din mână curgându-i pe braț.

Dar Darius nu i-a dat drumul.

În aceeași mișcare, Darius a reușit să se rotească și să taie picioarele calului de sub el; tresări, urând să rănească animalele. Dar era viață sau moarte și știa că nu avea de ales.

Mulțimea a aplaudat când calul a nechezat și a căzut drept în jos, cu fața întâi în pământ, iar călărețul a căzut.

Fără să piardă timpul, Darius a încărcat și l-a ajuns exact când se întorcea, l-a înjunghiat și l-a omorât înainte ca el să se ridice.

Tocmai când Darius a dezbrăcat sabia superioară a soldatului, un alt soldat a sosit, acesta sărind de pe cal și aterizat pe Darius, abordându-l. Mulțimea a răcnit în timp ce cei doi s-au prăbușit în pământ.

Darius s-a eliberat și l-a aruncat, iar el s-a ridicat și s-a aruncat spre soldat, văzând o deschidere, pregătit să-l termine — când deodată, lanțul i s-a strâns. Se întoarse și își dădu seama că greutatea moartă a lui Raj îl înlănțuia înapoi. Darius s-a balansat, dar a ratat soldatul cu câțiva centimetri.

Soldatul a revenit și a sărit în picioare, apropiindu-se de Darius și legănându-și capul. Darius a blocat cu scutul și a legănat, iar soldatul a blocat. Mergeau înainte și înapoi, cu săbii, scuturi și armuri zgomotând.

Darius a auzit galopul și a știut că ceilalți soldați se apropiau și că nu avea mult timp. Era bine potrivit cu adversarul său și știa că trebuie să facă ceva repede, înainte de a fi depășit numeric.

Deodată s-a auzit un zgomot de murdărie, iar adversarul lui a strigat și l-a apucat de vizor când un nor din ea i-a intrat în ochi, orbindu-l. Darius, nedumerit, se uită peste umăr pentru a-l vedea pe Raj în genunchi, respirând greu și și-a dat seama că tocmai aruncase un pumn de nisip.

Soldatul și-a scăpat sabia, iar Darius a atacat și l-a înjunghiat, ucigându-l.

Darius se uită înapoi la Raj recunoscător.

— Mai ai încă ceva luptă în tine, spuse Darius.

Raj doar a zâmbit înapoi, prea slab pentru a vorbi.

Darius a auzit caii și s-a întors și s-a uitat în sus, pentru a-l vedea pe Drok pregătindu-se în timp ce soldații îl țintea pentru o schimbare. Au încărcat corect pentru el, iar Drok a așteptat până în ultima clipă, apoi a sărit

la pământ și și-a întins picioarele. În timp ce făcea, și-a folosit picioarele pentru a ridica cătușele, până când lanțurile s-au întins. Darius simți tragerea de propriile glezne.

Darius a zburat în timp ce cătușele au împiedicat caii. Caii, încâlciți, au coborât, rostogolindu-se, călăreții lor căzând, unul dintre ei strigând când era zdrobit sub calul său. Drok și-a pus ochii pe celălalt, s-a rostogolit și, fără să piardă timpul, și-a înfășurat lanțul la gât și a strâns. Apoi a scos un pumnal de la brâu soldatului, s-a întins în jur și l-a înjunghiat în piept.

Mulțimea a aplaudat de plăcere.

Darius și-a recăpătat picioarele și a rămas acolo, nesigur, smuls înainte și înapoi de lanțuri. Nu putea să-și aleagă liber direcția și știa că trebuie să-l determine pe Drok să lucreze cu el – era singura cale.

„Putem lucra împreună și să ne salvăm”, i-a spus Darius către Drok, „sau ne putem împotrivi unul altuia și pierdem!”

Drok se întoarse și, spre surprinderea lui Darius, dădu înapoi în semn de acord.

Darius ridică privirea și văzu încă doi soldați care se îndreptau asupra lor.

„Tu o iei pe cea din stânga, iar eu o voi lua pe cea din dreapta!” strigă Darius, în timp ce amândoi stăteau acolo, unul lângă altul, cu fața lor.

Drok se încruntă în timp ce-i examina pe adversarii care se apropiau. Spre surprinderea lui Darius, pentru prima dată, părea să fie de acord.

„Separați cât puteți”, a țipat Drok. „Le vom împărți!”

Lui Darius i-a plăcut ideea; a alergat într-o direcție, în timp ce Drok a alergat în cealaltă, forțând caii care se apropiau să se despartă.

Darius s-a pregătit în timp ce unul dintre soldați a virat spre el și și-a rotit halebarda lungă spre cap. Și-a ridicat scutul și lovitura l-a trântit înapoi, zgomotul metalului spart răsunându-i în ureche. S-a împiedicat pe spate și i-a usturat brațul, dar evitase marginea lui mortală.

Mulțimea a țâșnit când soldatul s-a învârtit larg și s-a aruncat din nou asupra lui. De data aceasta, însă, soldatul a virat spre Raj, în mod clar mergând după victima mai ușoară.

Darius, dându-și seama ce făcea, ieși în fața lui Raj, blocându-i calea și întărindu-se când halebarda cobora. Știa că era nevoie de o mișcare îndrăzneață pentru a ieși nevătămat din această întâlnire și a așteptat până în ultimul moment, apoi și-a ridicat sabia și a încărcat, prinzând pe soldat cu

garda jos. Darius nu ținti calul sau călărețul – ci mai degrabă tija lungă și expusă a halebardei.

A fost o lovitură perfectă. El a tăiat axul în jumătate, iar axul și capul lui s-au tăiat și s-au prăbușit la pământ.

Soldatul a călărit pe lângă el inofensiv, legănându-se cu un ax rupt și dispărând – iar Darius nu a pierdut timpul. A alergat după axul tăiat, cu lama la capăt, l-a smuls de la pământ, l-a ridicat sus, s-a întors și l-a aruncat.

Darius a privit cum lama s-a prăbușit prin aer și s-a blocat în spatele soldatului în timp ce acesta pleca. Mulțimea a strigat de încântare în timp ce soldatul a strigat, și-a arcuit spatele, apoi a căzut lateral de pe cal.

Între timp, Drok a înfruntat un soldat în timp ce se legăna cu halebarda; Drok a așteptat ultima clipă, apoi a sărit în lateral, într-o mișcare contraintuitivă, aterizat chiar în calea calului și nu departe de ea - și în timp ce făcea asta, s-a întors și și-a dus sabia pe sub gâtul calului, chiar în sus. prin craniul lui.

Calul s-a prăbușit, lipsind doar de Drok, iar călărețul său a căzut cu fața peste cap, prăbușindu-se la pământ. Mulțimea a strigat, iar Drok s-a grăbit în mâini și în genunchi, a alergat înainte, a apucat halebarda căzută și a dat-o jos pe ceafa soldatului, exact când acesta încerca să se ridice.

Mulțimea țipa, sărind în picioare, înnebunind, în timp ce Drok, Darius și Raj stăteau cu toții acolo, respirând greu. Darius se uită în jur uluit. Nu-i venea să creadă. Era o scenă de carnagiu peste tot în jurul lor – și cumva, câștigaseră.

După o lungă criză de aplauze și urale, Darius a început să se întrebe dacă meciul zilei s-a terminat – când, deodată, au sunat mai multe claxoane. Darius simți o groapă în stomac și se pregăti, întrebându-se ce ar putea fi.

Se auzi un zgomot brusc și lui Darius nu-i plăcu felul în care suna – sau îl simțea sub picioarele lui. Întregul pământ s-a cutremurat.

Mulțimea a fost înnebunită când o ușă uriașă de fier a celulei s-a deschis și s-a auzit un strigăt de trâmbiță. Inima lui Darius căzu: nu avea nevoie să se deschidă ușile pentru a ști ce urmează.

Ieșind din uși, la capătul opus al arenei, au apărut deodată doi dintre cei mai mari elefanți pe care Darius îi văzuse vreodată, unul negru și altul alb, cu colți lungi și curbați de fildeș care ajungeau până la douăzeci de picioare. Mulțimea a înnebunit în timp ce elefanții, călăruți fiecare de un cavaler în armură neagră, s-au îndreptat spre ei.

Darius ridică privirea spre elefanți, blocând cerul, aruncând o umbră lungă și știa că privea moartea în față. Nu aveau cum să supraviețuiască asta.

Elefantul alb a încetinit și a virat, făcând un tur, înconjurând încet arena, ascultând strigătele de admirație ale mulțimii — în timp ce cel negru continua să încarce pentru ei. Darius și-a ținut răsuflarea în timp ce aceasta a coborât și a părut să-și pună ochii pe Raj.

Darius i-a stat în cale, blocându-l pe Raj.

— Lasă-mă să mor, strigă Raj, cu vocea slabă. "Salveaza-te!"

"NU!" strigă Darius înapoi, peste zgomotul elefantului.

Darius stătea acolo, protejându-și prietenul, cu sabia ridicată, știind că va muri, dar că cel puțin va muri protejându-și fratele. Darius s-a pregătit pentru moartea sa, arătând în fața lui toți oamenii pe care îi cunoscuse și iubea. S-a trezit mai ales gândindu-se la Loti.

Pe măsură ce elefantul s-a apropiat, Darius și-a ridicat sabia, știind că era inutil, dar trebuind să coboare, cel puțin, ca războinic – și în timp ce se pregătea pentru moarte, sa întâmplat ceva ciudat. În timp ce Darius privea, elefantul încetini brusc, apoi se legăna, de parcă ar fi fost bolnav. Ochii săi uriași s-au ridicat în cap și a căzut brusc în lateral, zguduind pământul în timp ce a aterizat cu un izbucnire. Elanul său l-a dus înainte și a derapat de-a lungul solului, ca un munte de pământ de neoprit alunecând drept pentru el. A alunecat atât de repede și nu a mai avut timp să alerge. Darius era sigur că în curând va fi îngropat de această avalanșă.

Dar Darius a rămas în picioare, hotărât să-și protejeze prietenul, orice s-ar întâmpla.

Elefantul alunecă din ce în ce mai aproape, apoi în cele din urmă, uimitor, s-a oprit, la doar câțiva metri de Darius, înghețat, mort.

Mulțimea scoase un gâfâit uluit, în mod clar toți nedumeriți de ceea ce se întâmplase. Darius, de asemenea, era nedumerit. Ceva, în mod clar, ucisese elefantul și totuși nicio armă nu îl atinsese. A fost o boală?

Darius a văzut spumă ieșind din gura ei și s-a întrebat dacă era otrăvită. Dar de către cine? Și de ce? Oare cineva a avut grijă de el? Cine a mai rămas aici în orașul Volusiacăreia i-ar păsa de el?

Darius nu avu timp să-și dea seama; călărețul ei fusese aruncat când a căzut, iar acum el și-a luat picioarele și a atacat pentru Darius. Darius abia a avut timp să reacționeze, când soldatul îi aruncă o suliță, evitându-se în ultimul moment, când aceasta se învârtea lângă capul lui.

O clipă mai târziu, soldatul era peste el, lăsând capul în jos și abordându-l pe Darius la pământ. Darius a fost șocat de greutatea acestui soldat al Imperiului, în armura lui complet neagră; avea impresia că un munte de oțel a aterizat deasupra lui.

Darius a încercat să se elibereze, dar soldatul l-a ținut strâns, strângându-și brațele. Darius a simțit că viața i-ar fi fost zdrobită și s-a întrebat dacă ar putea să se elibereze – când, deodată, ochii soldatului s-au deschis.

Darius a auzit zgomotul lanțurilor și și-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe Raj deasupra soldatului, înfășurându-și lanțurile în gât din spate. Raj a folosit orice energie vitală pe care o lăsase în el și a strâns și a strâns, până când în cele din urmă soldatul a coborât de pe Darius.

Darius se rostogoli de sub el și îi apucă repede sabia. Se întoarse pentru a vedea soldatul întins acum deasupra lui Raj, care era pe spate, încă strângea lanțul, dar își pierdea puterea. Soldatul avea să se elibereze în curând.

Darius alergă înainte, ridicând sabia sus și înjunghie soldatul în inimă.

În cele din urmă, s-a oprit din mișcare.

A sunat o trâmbiță de elefant, iar Darius s-a întors să-l vadă pe celălalt elefant întorcându-se și apropiindu-se de ei. Acesta, în mod clar, nu fusese otrăvit, iar Darius a fost șocat de cât de repede se putea mișca ceva atât de mare, în timp ce încărca, pământul tremurând la fiecare pas.

Pe măsură ce umbra sa a început să-l acopere pe Darius, Darius a știut că nu va fi atât de norocos a doua oară. Orice îl salvase prima dată nu mai era la dispoziție. Acum nu avea de ales decât să lupte cu această fiară monumentală.

În timp ce Darius se pregătea, a auzit un strigăt brusc, urmat de un zgomot de lanțuri și s-a întors și a fost șocat să-l vadă pe Drok atacând Raj, cu moartea în ochi. Darius nu putea înțelege ce se întâmpla.

S-a întors și a alergat și a blocat calea lui Drok, stând între el și Raj.

„Ce speri să câștigi?” strigă Darius, nedumerit. „Chiar dacă ne ucizi pe amândoi, nu vei fi învingător. Tot va trebui să ucizi elefantul - și nu poți face asta singur! Ai nevoie de noi!”

"Prost!" strigă Drok înapoi. „Suntem deja morți aici. Nu există nicio șansă de a câștiga – nu a existat niciodată. Dar înainte să mor, vreau să vă văd pe amândoi morți mai întâi!”

Darius se încruntă.

„Dacă vrei să-l omori”, a spus Darius, „va trebui să treci prin mine!”

„Nu-ți face griji!” strigă Drok. „Tu vei fi următorul!”

Drok s-a aruncat cu sabia și Darius a blocat-o cu scutul și s-a întors înapoi. Drok blocă lovitura lui Darius și mergeau înainte și înapoi, bine potriviți, împingându-se unul pe altul înainte și înapoi, atât cât le permiteau cătușele lor.

Drok se întinse și trase de lanțuri, iar Darius se împiedică înainte, direct spre el, dezechilibrat. Drok și-a dat jos sabia, iar Darius a ocolit-o exact la timp. Darius s-a rotit apoi pentru spate, dar Drok sa rotit și l-a blocat. Nici unul nu a putut câștiga un avantaj.

Darius a auzit un tunet venind spre ei și, cu coada ochiului, a văzut cerul înnegrit și elefantul coborând. Știa că trebuie să-și îndrepte atenția către elefant, dar Drok pur și simplu nu avea să se desprindă.

Darius știa că trebuie să facă o mișcare riscantă. Văzu o deschidere, se aruncă înainte și l-a atacat pe Drok, lăsându-și armele și împingându-l la pământ.

În același moment, elefantul și-a coborât colții pentru ei și tocmai i-a ratat Darius. Dar Darius a auzit un strigăt răutăcios, a auzit zgomotul unui colț care lovea carnea și s-a uitat înapoi pentru a vedea, cu groază, că elefantul îl ținuse în țeapă pe Raj. Colțul i-a trecut printr-un capăt și ieșit în celălalt.

Raj a țipat când a fost ridicat în aer și, în timp ce elefantul îl ridica din ce în ce mai sus, Darius a simțit un tracțiune de lanțuri, apoi a simțit că deodată era ridicat sus în aer. L-a luat pe Drok împreună cu ei, cei trei atârnând sus în aer, la treizeci de metri deasupra solului, în timp ce elefantul decola. Mulțimea a devenit sălbatică.

Darius a simțit că fiecare os din corpul lui avea să se rupă în timp ce sărea în sus și în jos, atârnând în aer cu capul în jos, cu lanțul strâns peste colții elefantului – până când în cele din urmă, mulțumit, elefantul s-a săturat de ei și i-a aruncat.

Darius, Raj și Drok, toți încă legați împreună, au zburat și toți au aterizat la pământ cu o bufnitură, Darius simțindu-se de parcă i s-ar fi rupt coastele așa cum a făcut el.

Mulțimea a răcnit de încântare, iar elefantul s-a îndepărtat cu tunet până la capătul îndepărtat al arenei, făcând o tură de victorie înainte de a se întoarce pentru mai multe.

Darius și-a deschis unul dintre ochi în timp ce se forța să se ridice la mâini și genunchi, cu fața acoperită de murdărie, și s-a uitat în sus pentru a-l vedea pe prietenul său Raj zăcând acolo, dar la câțiva metri distanță, cu sângele picurând din gură și cu ochii larg deschiși.

Mort.

Darius i s-a blocat răsuflarea în gât la vedere, simțind că și o parte din el ar fi murit.

Dar nu a avut timp să o proceseze; auzi un târâit și se uită spre Drok ridicându-se în picioare și încărcând. Drok a scos un țipăt gutural când a aterizat deasupra lui Darius, ținându-l, încercând să-l sufoce până la moarte.

Darius își simți mâinile puternice în jurul gâtului, lovindu-și capul în pământ și simți că pierde aer. Era uimit că lui Drok îi mai rămânea atât de multă energie și încă avea atâta ură rezervată pentru el.

Darius a reușit să se ridice și să-i apuce încheieturile, apoi în cele din urmă să se învârtească deasupra lui și să-l prindă. Drok, totuși, s-a rostogolit din nou și l-a prins pe Darius.

Se rostogoleau înainte și înapoi, luptându-se, fiecare acoperit de murdărie și sânge, fiecare fără energie rămasă, cu excepția energiei suficientă pentru a se ucide reciproc. Erau fiecare dincolo de epuizare și fiecare știa că elefantul se abate din nou asupra lor – și totuși fiecăruia nu le păsa decât să se omoare unul pe celălalt.

Elefantul a tunat și pământul s-a cutremurat când Darius a simțit că fiara se apropie. Știa că nu era decât la o clipă departe de moarte, incapabil să se dezlege de Drok – și a acceptat-o.

Și apoi Drok, cu palmele alunecoase de sudoare, și-a pierdut momentan strânsoarea pe Darius și a alunecat; în timp ce a făcut, Darius a profitat, l-a prins pe Drok, s-a rostogolit și, cu o ultimă ridicare, a reușit să-l arunce.

Drok a aterizat la câțiva metri depărtare, lângă el – și chiar în calea elefantului care încărca. Piciorul uriaș al elefantului a coborât și a aterizat pe Drok, strivindu-l de moarte. Ultimul lucru pe care îl văzu Darius a fost Drok ridicând mâinile în semn de protest, cu țipetele înăbușite, în timp ce elefantul îl turtise.

Mulțimea a răcnit în timp ce elefantul a alergat pe lângă el, iar Darius, respirând greu, acoperit de răni, uimit că era în viață, și-a luat încet picioarele. Încă legat de ceilalți, nu a putut să fugă. Și în timp ce elefantul s-

a învârtit și s-a întors, Darius a știut că se confruntă cu ultima sa acuzare de moarte.

Deodată, Darius a auzit zgomotul unei mici porți de fier care se deschidea, urmat de lătratul unui câine sălbatic. Mulțimea a strigat surprinsă, iar Darius s-a întors și a fost uimit să vadă un câine sălbatic intrând în arenă, alergând peste ea, încărcând pentru el. A fost și mai uimit să-și dea seama că a recunoscut-o: era câinele lui. Căruţă.

Inima lui Darius s-a înălțat pentru a-și vedea din nou dragul prieten în viață, la fel de derutat ca și el. Și-a dat seama imediat că cineva trebuie să-l fi găsit, trebuie să-l fi lăsat în libertate aici când Darius avea nevoie de el. Cineva din Imperiu avea grijă de el. Dar cine?

Când Dray s-a apropiat, Darius a zărit o singură armă legată de gâtul lui și, când câinele a ajuns la el, s-a întins în jos și l-a smuls și și-a dat seama ce era: praștia lui veche, iubită, cu mânerul din piele bine uzat, care se potrivea perfect în el. mână. Legat de ea era husa lui de pânză, plină cu pietre netede.

Darius a vrut să-l îmbrățișeze pe Dray, dar nu era timp pentru o reuniune. Elefantul se apropie de ei, iar Dray a încărcat brusc, sprintând prin arena, fără teamă, pentru a-l întâlni pe elefant.

Mulțimea s-a sălbatic la vedere, acest câine mic lătrând și atacând un elefant. Elefantul, totuși, a fost înfuriat și a fost încărcat de furie pentru Dray.

Dray, mult mai mic și mai rapid, a așteptat până în ultima clipă, apoi s-a întors, îndepărtând elefantul de Darius, încercând clar să-și salveze stăpânul. A mers. Elefantul și-a schimbat cursul, urmărind în schimb pe Dray – indiferent cât de mult ar fi încercat călărețul său să-l îndrume altfel.

Darius și-a văzut momentul oportunității. A pus o piatră perfect rotundă în praștia întinsă în spate și, când elefantul se întoarse, expunând partea soldatului, la vreo treizeci de metri distanță, a aruncat.

Darius a privit stânca zburând prin aer, rugându-se ca scopul său să fie încă adevărat.

Darius a răsuflat uşurat când a văzut stânca lovind soldatul în tâmplă, un zgomot distinctiv răsunând în timp ce i-a lovit casca. Darius l-a privit pe călăreț care se prăbușește de pe spatele elefantului și aterizează pe gâtul lui, rupându-l cu un trosnitură răutăcioasă.

Stătea întins acolo, pe podeaua arenei, mort.

Mulțimea urlă șocată.

Elefantul, fără stăpân, s-a întors brusc să-l urmărească pe Dray. Fără direcție, înfuriat, a cotit în schimb la dreapta pentru rândurile de spectatori. A alergat chiar spre zidurile arenei, construită până la pământ, a sărit pe mulțime, trâmbițând de furie.

Cetăţenii nu au putut să iasă din drum destul de repede, iar ţipete s-au ridicat în timp ce a călcat în picioare zeci de oameni. A urmat haosul, când oamenii alergau în toate direcțiile, încercând să ajungă la rândurile mai înalte. Elefantul i-a călcat fără milă, iar zeci de cadavre au căzut în arenă, moarte.

Elefantul, care a avut în sfârșit suficient, s-a întors și și-a pus ochii înapoi pe Darius. Dintr-un motiv oarecare, a fost plictisitor pentru el, încărcând cu furie, încă dorindu-l mort.

Dray alergă înainte, strângându-i călcâiele, încercând să-l facă să se întoarcă – dar de data aceasta nu avea să fie descurajat. A continuat să încarce drept pentru Darius, ca și moartea însăși care se abate asupra lui.

Darius, cu inima bătând cu putere, a pus o altă piatră, a țintit, a închis ochii și s-a rugat lui Dumnezeu. Știa că lovitura ar trebui să fie perfectă.

Te rog, Doamne. Dacă merit ceva în viața mea, permiteți-mi să fac această fotografie. Încă o lovitură. Dă-mi voie să mor învingător.

Darius a deschis ochii și lumea a încetinit când a văzut elefantul venind spre el cu încetinitorul. S-a lăsat pe spate și, cu tot ce avea, a aruncat.

Darius a privit cum singura piatră naviga prin cer, părând să meargă mai încet decât orice și-a aruncat viața. Și apoi, o clipă mai târziu, a privit cu neîncredere cum piatra pătrundea în ochiul elefantului.

Elefantul a țipat în timp ce piatra s-a așezat, din ce în ce mai adânc, conducând până la creier. A continuat să se încarce, iar pentru o clipă, Darius s-a întrebat dacă va cădea.

Apoi, deodată, în cele din urmă, s-a împiedicat și a căzut.

A căzut cu capul peste cap, venind spre el, iar Darius s-a abătut, pregătindu-se, aşteptându-se să moară.

Dar cumva, s-a prăbușit și s-a rostogolit peste el, în aer, doar cât să-i fie dor de el în timp ce i-a trecut peste cap.

A aterizat în spatele lui, pe spate.

Mort.

Pentru o clipă, arena rămase tăcută, toată înghețată de șoc.

Și apoi, deodată, s-a auzit o urale sălbatică.
Darius a fost ultimul om în picioare.
Cumva, în ciuda tuturor probabilităților, câștigase.

CAPITOLUL TREICEI TREI

Thorgrin a zburat prin aer cu viteză maximă, cu capul năvălind printre nori, neînțelegând ce se întâmpla. S-a uitat în jos și și-a dat seama că călărea pe spatele unui dragon și a fost bucuros să vadă că era vechiul său prieten, Mycoples. Nu înțelegea cum a ajuns ea aici sau cum era chiar în viață. În timp ce zbura pe spatele ei, alergând prin cer, se simțea din nou viu.

„Micopli!” strigă el, aplecându-se să o îmbrățișeze. "Vechiul meu prieten. Cum te-ai întors la mine?”

Ea toarcă, și-a arcuit gâtul și a alergat mai repede, iar Thor se întrebă unde se duce. Nu-i păsa – atâta timp cât o călărea, toți se simțeau din nou drept în lume.

Thor a auzit deodată un copil plângând, și-a privit în jos și a fost șocat să-l vadă, dedesubt, în ghearele lui Mycoples, pe Guwayne. Ea îl ținea cu prudență, învelit în ghearele ei și, în timp ce plângea, deschise ochii și Thor văzu că erau albaștri străpunzători. Thor s-a simțit copleșit de legătura lui cu fiul său.

„Guwayne!” strigă el.

Micoplii s-au scufundat brusc, sub nori, din ce în ce mai jos, și în timp ce o făcea, Thor a văzut ce se profilează sub ei marea întindere a oceanului. O serie de stânci stâncoase, formațiuni de stâncă, ieșite în apă, răspândite una de cealaltă, împrăștiind oceanul ca niște bolovani uriași zimțați căzuți din cer, ca niște trepte către o altă lume, strălucind sub lumina unui singur soare. Cerul s-a întunecat, în ciuda soarelui și, pe măsură ce se apropie, Thorgrin a simțit cumva că aceasta devenise Insula Luminii. Insula lui Ragon.

Thor l-a auzit pe Guwayne țipând și s-a uitat în jos și inima i-a căzut pentru a vedea că Mycoples îi eliberase copilul. Guwayne s-a lăsat din gheare și Thor a privit, îngrozit, cum cădea prin aer, înălțându-se chiar spre Insula Luminii.

„GUWAYNE!” strigă Thor.

Thor s-a trezit țipând. Privi peste tot în întuneric, lumina soarelui pătrunzând prin lamele înguste și se întrebă unde era. O transpirație rece îi

curgea pe ceafă în timp ce se ridică, frecându-și ochii.

Se simțise atât de real. I-au trebuit câteva clipe, respirând greu în întuneric, ca să-și dea seama că fusese doar un vis. Un coșmar fără sfârșit. L-a căutat peste tot după Guwayne și și-a dat seama că nu era aici și a simțit un sentiment de ușurare. Cel puțin nu căzuse prin cer.

Totuși, totuși, îl sâcâia, deoarece păruse mai mult decât un vis: se simțise ca un mesaj. Dar ce? Ce încercau să-i spună visele lui?

— Thorgrin? se auzi o voce.

Thor se uită peste și văzu în întuneric, în partea îndepărtată a calei, era Angel, care se uita în urmă. Thor și-a dat seama că se afla pe navă, sub punte, când Angel s-a apropiat de el și i-a pus o compresă umedă pe frunte.

„Tu visai”, a spus ea. „Vorbeai în somn. Ceva despre Guwayne și un dragon.”

— Înger, spuse Thor, îmbrățișând-o, orientându-se, amintindu-și. "Unde suntem?"

S-a uitat în sus și a văzut că zorile se răsucea și și-a dat seama că dormise toată noaptea - pentru prima dată în nu știa cât timp.

„Am navigat toată noaptea”, a spus ea. „Aud multă agitație sus. Cred că ne apropiem de intrarea în Imperiu.”

Thor, amintindu-și, a sărit imediat și a alergat peste cală, deschizând zăvorul de lemn și urcând treptele câte două — Angel chiar în spatele lui.

Thor a ieșit într-un răsărit frumos, soarele auriu spălând totul cu o portocalie moale și moale și, în timp ce a venit, i-a văzut pe Reece, Selese, Elden, Indra, O'Connor și Matus stând la prova. Au navigat alături de navele lui Erec și Alistair, iar Thor și-a văzut sora și cumnatul stând atenți la prova, de asemenea, împreună cu Strom și toți oamenii lor. Erau cu toții năuciți, privind drept înainte, iar Thor se întoarse să se uite și el.

Teren. Lui Thor îi tăia răsuflarea să-l vadă, după tot acest timp, iar inima i se avântă de uşurare. Era un tărâm diferit de oricare pe care îl văzuse vreodată și imediat a știut că ajunseseră pe țărmurile Imperiului.

Thor simți că barca lor încetinește, mareele schimbându-se sub ei și se uită afară pentru a vedea oceanul amestecându-se în gura unui râu. Râul, a văzut el, și-a șerpuit drumul și a dispărut în orizont.

„Râul Volusia!” strigă Erec, în timp ce Thor se îndrepta spre prova. „Curge tot drumul prin inima Imperiului. Ne va duce tot drumul spre nord, până în orașul Volusia.”

Thor făcu o pauză, privind spre Imperiu, știind că Gwen, iubirea vieții sale, era acolo undeva și avea nevoie de el. Pe de o parte, inima îi bătea de nerăbdare să o revadă; totuși, pe de altă parte, se simțea copleșit de vinovăție: cum ar putea să o facă față fără Guwayne?

Se auzi un țipăt de la distanță, sus în aer, iar Thor se întoarse și privi cerul, căutând, amintindu-și visul. Nu era un țipăit obișnuit. Era țipătul unui dragon – și în clipa în care a sunat, a știut că era destinat doar lui.

Destul de sigur, din cer a apărut un dragon singuratic, care se învârtea sus, iar inima lui Thor s-a ridicat și a văzut că era Lycoples. Era ciudat să o văd acum, în orice moment, aici, la această răscruce, când nu era sigur ce să facă – și după un vis atât de viu. Se simțea ca și cum visul lui devenise realitate.

Toți bărbații de pe corăbii s-au oprit și au privit înspăimântați, în timp ce Lycoples cobora spre ei.

"Un dragon!" strigă unul dintre oamenii lui Erec. Toți bărbații s-au ascuns, s-au lăsat pe punte, îngroziți – cu excepția lui Thor și a lui Angel. Singur Thor a rămas în picioare, știind că nu este nimic de care să se teamă, iar Angel, neînfricat și hipnotizat, stătea lângă el.

Lycoples s-a aruncat chiar pentru el și apoi, în ultima secundă, ea a țipat și a bătut din aripi și s-a ridicat, abia ratându-l.

A făcut-o a doua oară, apoi a treia, până când Thor și-a dat seama că nu se putea înșela: încerca să-i transmită un mesaj.

Licoplii s-au întors apoi și au zburat spre orizont, în direcția opusă, departe de pământ, departe de Imperiu și înapoi peste mările deschise. Thor a privit-o plecând, a văzut-o dispărând și a știut. El doar *știa* .

Ea a vrut să-l urmeze.

Apoi, brusc, în grabă, Thor s-a umplut de claritate. Thor era sigur, mai sigur decât simțise vreodată în viața lui, ce însemna totul. Misterul s-a dezlegat dintr-o dată.

Lycoples voia să-l conducă înapoi, înapoi pe Insula Luminii, pentru că pe ea, acolo aștepta pe cineva foarte prețios pentru el.

Guwayne.

Thor se ura pe sine în acel moment. Cum a putut fi atât de prost să nu vadă asta în tot acest timp? În tot acest timp, Guwayne fusese chiar în fața lor, chiar în fața ochilor lui și plecase.

„Întoarce-ne nava!” porunci Thorgrin.

Toți se uitau la el de parcă ar fi înnebunit.

"Esti suparat?" strigă Erec. „Imperiul se află în fața noastră, nu în spatele nostru!”

Thor s-a dus la balustradă și i-a zâmbit înapoi.

„Nu înțelegi”, a răspuns el. „Căutarea mea se află în spatele nostru, nu înaintea noastră. Guwayne! El traieste! Lycoples mă conduce la el!”

Toți s-au uitat înapoi, șocați.

— Nu mă pot întoarce la Gwendolyn fără el, strigă Thor. „Du-te înainte. Du-te la Volusia, găsește-o. Spune-i că o voi urma în curând – cu copilul nostru. Du-te acum, prieteni!”

Alistair și Erec au văzut în mod clar privirea din ochii lui Thor, i-au văzut determinarea și au dat din cap înapoi înțelegând. Și-au navigat navele mai aproape, atât de aproape încât Thor putea să întindă mâna și să-l apuce de antebrațul lui Erec și să se întindă și să-și îmbrățișeze sora.

— Până ne întâlnim din nou, fratele meu, spuse Erec.

— Te iubesc, frate, spuse Alistair.

„Și eu tu, sora mea”, a răspuns el.

Thor a permis mărilor să-și separe navele, până când s-au îndepărtat din ce în ce mai mult. Oamenii lui, ordinându-le Angel, s-au grăbit să ridice pânzele, să întoarcă corabia, toți dornici să urmeze urmele lui Lycoples.

Thor s-a întors și s-a confruntat el însuși cu marea deschisă și, pentru prima dată de când începuse această căutare, era sigur.

Și de data aceasta, nu avea să se oprească la nimic – absolut nimic – până când își va recupera fiul.

CAPITOLUL TREIZECI PATRI

Ragon stătea în capătul îndepărtat al Insulei Luminii, ținându-l pe Guwayne în brațe și privind în vârful înalt de cristal care se ridica de la pământ. Se ridica la trei metri, vârfurile sale zimțate ajungând până la cer ca ceva preistoric și, în timp ce Ragon se uita la el, strălucea în culori diferite.

Axul lui Asus. Era singurul loc în care Ragon putea veni întotdeauna pentru claritate în vremuri de confuzie. Ori de câte ori viziunea îi eșua, ceea ce era rar, putea să vină aici și să se uite la ceea ce avea să fie. Era un privilegiu de care nu dorea să abuzeze, deoarece știa că oportunitățile lui de a privi în cristal sunt limitate. Dar acum, în această criză actuală, se simțea obligat.

Ragon a căutat cristalul, având nevoie disperată de claritate, nevoia să știe de ce viziunea lui îi eșuase, să înțeleagă ce se întâmpla. O presimțire se ridica adânc în el și nu-i plăcea cum se simțea.

Ragon a închis ochii și a scandat încet, așteptând ca spiritul să vină la el.

Ookythroota, Ookythroota, Ookythroota...

Guwayne a plâns încet în timp ce scanda, iar Ragon îl legăna, scandând din ce în ce mai mult, din ce în ce mai tare, până când a simțit în sfârșit senzația familiară între ochi.

Ragon a deschis ochii și s-a uitat în tija de cristal și, în timp ce o făcea, l-a văzut strălucind în galben, portocaliu și alb – până când în cele din urmă, viziunea i-a venit.

Ragon a văzut, desfăşurându-se în faţa lui, o profeţie pe care nu o înţelegea. A văzut o lume acoperită în negru, porțile iadului deschise și un milion de creaturi malefice jefuind lumea. Și-a văzut propria sa insulă, Insula Luminii, această insulă care fusese întotdeauna inexpugnabilă, care stătuse aici de secole, mistuită în flăcări. S-a văzut atacat de o armată de creaturi strigoi.

Ragon a vrut să privească în altă parte, dar s-a forțat să nu o facă. Și-ar fi dorit să nu fi făcut, în vreme ce o frică rece îl cuprinse. L-a văzut pe Guwayne înconjurat de întuneric, smuls din brațe. Îl strânse strâns în timp

ce îl privea pierzându-se în strânsoarea unei puteri mai mari decât orice văzuse vreodată.

Ragon nu mai suporta. Se forţă să privească în altă parte, respirând greu, cu inima bătând cu putere, şi se uită în jos la Guwayne, care stătea în braţe, acum tăcut. Ragon era acoperit de o sudoare rece și nu înțelegea nimic; fusese cea mai înspăimântătoare viziune din viața lui.

Ragon s-a grăbit din puț și și-a traversat insula, alergând, făcând pași lungi, de vrăjitor, fiecare pas mai mare decât următorul, zece picioare, apoi o sută de picioare, apoi două sute, sărind ca o gazelă peste această insulă pe care o cunoștea atât de bine – până când în cele din urmă ajunse pe partea cealaltă.

Stătea acolo, la capătul opus, în acest loc pe care l-a văzut în viziunile sale și a privit cerul, privind în zare. De aici, îi arătase cristalul, va fi atacat.

Ragon s-a uitat și a privit în norii întunecați care se adunau la orizont și totuși nu a văzut nimic. Se întrebă dacă totul fusese o iluzie. La urma urmei, cum a putut el, Ragon, să fie atacat? Cum a putut fi luat de la el Guwayne, cel mai puternic copil de pe pământ? Și totuși, trebuia să recunoască, simțea cum se apropie el însuși ceva întuneric.

Stătea acolo, privind cerul, gândindu-se la soarta lui și nu știa cât timp trecuse când încet, încet, cele mai mari temeri ale lui s-au confirmat. La orizont a început să apară o ciuma de întuneric, o armată de demoni și alte creaturi zburând prin aer, îndreptându-se chiar spre insula lui. El a știut imediat a cui era lucrarea asta și care stăpânul demonului întunecat se afla în spatele ei.

Coborau din ce în ce mai jos, iar el simți imediat că totul era adevărat. Profețiile pe care le văzuse erau adevărate. Insula lui avea să fie distrusă. Guwayne avea să fie luat de la el. Ar fi ucis. Lumea avea să coboare în întuneric. Și nu putea să facă nimic.

L-a strâns pe Guwayne, ținându-l de el cu tot ce avea, dorind să-l țină doar câteva secunde în plus înainte de a fi pierdut pentru el pentru totdeauna. Dar destinul bătea. Și știa că nimic nu ar putea face el sau altcineva nu avea să o schimbe.

Avea să moară aici astăzi, era sigur de asta, dar nu avea să coboare fără luptă. A tras adânc aer în piept, l-a ținut pe Guwayne aproape, și-a întins toiagul – și s-a pregătit de război.

ACUM DISPONIBIL!

O JUSTĂ DE CAVALERI
(CARTEA #16 ÎN INELUL VRAȚILOR)

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
— *Cărți și recenzii de filme* , Roberto Mattos *(despre A Quest of Heroes)*

„[O] fantezie epică distractivă.”
— *Recenzii Kirkus (cu privire la A Quest of Heroes)*

„Începuturile a ceva remarcabil sunt acolo.”
— *San Francisco Book Review (referitor la A Quest of Heroes)*

A JOUST OF KNIGHTS este cartea nr. 16 din serialul cel mai bine vândut THE SORCERER'S RING, care începe cu A QUEST OF HEROES (cartea nr. 1) — o descărcare gratuită cu peste 500 de recenzii de cinci stele pe Amazon!

În A JOUST OF KNIGHTS, Thorgrin și frații săi urmează urmele lui Guwayne pe mare, urmărindu-l până în Insula Luminii. Dar pe măsură ce ajung în insula devastată și în Ragonul pe moarte, totul poate fi prea târziu.

Darius este adus în capitala Imperiului și în cea mai mare arenă dintre toate. El este antrenat de un bărbat misterios care este hotărât să-l transforme într-un războinic și să-l ajute să supraviețuiască imposibilului. Dar arena capitalei este diferită de orice a văzut Darius, iar dușmanii săi formidabili ar putea fi prea intensi pentru ca chiar și el să-l cucerească.

Gwendolyn este atrasă în inima dinamicii familiei curții regale din Ridge, în timp ce regele și regina o imploră pentru o favoare. Într-o încercare de a descoperi secrete care pot schimba chiar viitorul Ridge și pot salva pe Thorgrin și Guwayne, Gwen este șocată de ceea ce descoperă în timp ce sapă prea adânc.

Legăturile lui Erec și Alistair se adâncesc pe măsură ce navighează mai în sus, în inima Imperiului, hotărâți să o găsească pe Volusia și să o salveze pe Gwendolyn — în timp ce Godfrey și echipajul său fac ravagii în Volusia, hotărâți să-și răzbune prietenii. Și Volusia însăși învață ce înseamnă să conduci Imperiul, deoarece își găsește capitala precară bătută din toate părțile.

Cu construirea și caracterizarea sa sofisticată a lumii, A JOUST OF KNIGHTS este o poveste epică despre prieteni și îndrăgostiți, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre majorat, despre inimile frânte, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată și care va atrage toate vârstele și genurile.

„O fantezie plină de spirit... Doar începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri.”
—Midwest Book Review (cu privire la A Quest of Heroes)

„O lectură rapidă și ușoară... trebuie să citiți ce se întâmplă în continuare și nu doriți să o lăsați jos.”
—FantasyOnline.net (cu privire la A Quest of Heroes)

„Plenă de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.”
— *Publishers Weekly* *(referitor la A Quest of Heroes)*

O JUSTĂ DE CAVALERI
(CARTEA #16 ÎN INELUL VRAȚILOR)

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJĂ DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea nr. 5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea #3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea nr. 2)

Jurnalele vampirilor
TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)

TRADAT (Cartea #3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut autor al serialului de fantezie epic THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și nu mai mult); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, si ramai in legatura!